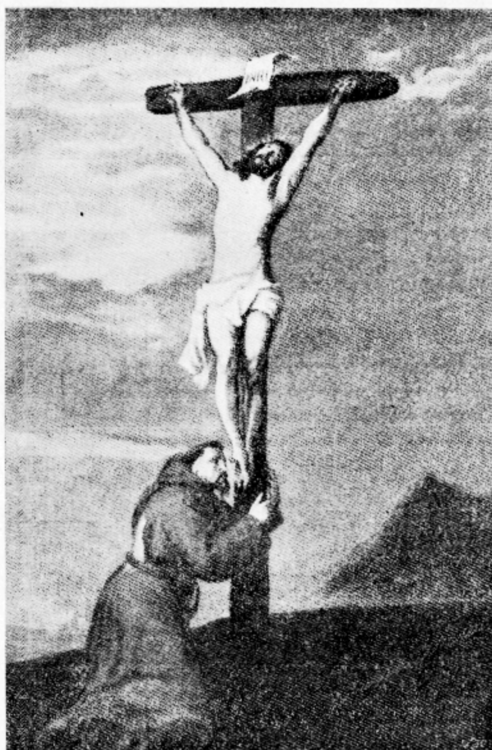

Jeesus taistelee ristillä.

KOTIMATKALLA

EVANKELINEN KALENTERI VUODELLE

1925.

(KUVITETTU.)

TOIMITTI

K. H. E.

USEIDEN TOISTEN AVUSTAMANA.

SUOMEN LUTHERILAISEN EVANKELIUMI-YHDISTYKSEN KUSTANTAMA

UUSI JAKSO. KAHDESKYMMENESKUUDES VUOSIKERTA

Hinta: Pahvikansissa 12 mk. Vaatek. 15 mk.

Herra, sinun Jumalasi, itse vaeltaa kanssasi, hän ei jätä sinua, eikä hylkää sinua. 5 Moos. 31: 6.

Katso, minä olen teidän kanssanne joka päivä maailman loppuun asti. Matt. 28: 20.

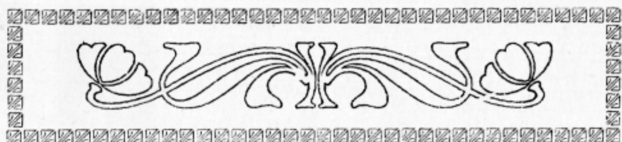
Te olette valittu suku, kuninkaallinen papisto, pyhä kansa, omaisuus-kansa julistaaksenne sen täydellisyyksiä, joka on pimeydestä kutsunut teidät ihmeelliseen valoonsa. 1 Piet. 2: 9.

Minä olen elämän leipä; joka tulee minun tyköni, sen ei tule nälkä, ja joka uskoo minuun, sen ei tule koskaan jano. Joh. 6: 35.

Autuaat ne, jotka pesevät vaatteensa, että heillä olisi oikeus elämän puuhun ja menisivät porteista sisälle kaupunkiin. Ilm. 22: 14.

Sinuun, Herra, minä turvaan; älä anna minun ikänä häpeään joutua! Ps. 71: 1.

Helsingissä 1924.
Osakeyhtiö Weilin & Göös Aktiebolag.

Vain yksi syy.

(Nimilehden kuvan johdosta.)

Mä tiedän autuuteen vain yhden syyn!
Se Jeesus Kristus, syntein tähden kuollut;
Mä kaiken oman Hänen vuokseen myyn.
Hän verellään on mulle elon tuonut.

Mä tiedän: kaikki muu kun katoaa,
niin pysyväks' jää Jeesus Kristus i'an;
ken Häneen uskoo, voittajana saa
Taivaiseen Kotiin muuttaa täältä pian.

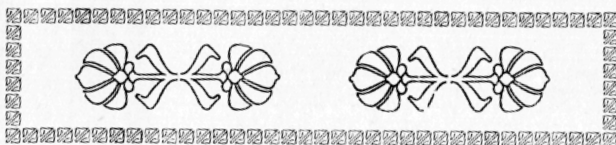
Mä tiedän: murhe musta silloin on
vain autuaitten kirkas kiitos-säe;
Se vaipui vuohon riemulaulelon
Ei syytäkään sen silmä siellä näe.

Oi, onnen aika siellä odottaa
ja veren armo sinne meitä kantaa;
Kun täällä murheteitä käydä saa,
tää tieto meille lohdutusta antaa.

Niin, autuuteen on yksi ainut syy:
Hän, Jeesus Kristus kaikkein eestä kuollut;
Sä usko Häneen, omas kaikki myy
ja lahjaks' ota, mitä Hän on suonut.

E. S—s.

En ole sen arvoinen — — —

„Herra, en ole sen arvoinen, että tulisit minun kattoni alle." (Matt. 8: 8.)

Kuin taivaasta kastetta kuivunut maa
kesän helteessä elokseen janoaa,
niin sieluni ikävöi rauhaa,
sitä rauhaa, min Jeesus vain antaa voi.
Mutta syntinen raukka mä olen, oi,
ja maailman meri se pauhaa.

Soi kuitenkin kesken sen pauhinankin
hyvän Paimenen ääni se suloisin:
„Mun rauhani annan sulle.
Tänäpäivänä käyn sinun luoksesi,
tulen syntiseen sydämees vieraaksi,
nyt avaos ovesi mulle."

En ole sen arvoinen, Herrani,
että tulisit alle mun kattoni,
en mitään voi sinulle antaa.
Oi, on köyhä ja tyhjä mun sydämeni,
ja on pimeä, turmeltu mieleni
maan matalan murheita kantaa.

Oi sittenkin — ihmeitten ihme suur' —
tähän, matalaan majaani tulet juur',
niin aukenee sieluni Sulle!
Käyös sisälle sydämen' puhdistaen,
Sinun rauhasi suuren ja ihmeellisen
suot armosta lunastetulle.

Ellida Erling.

Betlehem.

Suuri ilo.

Kotimatkalla-kalenteria varten kirjoitti

Rovasti Wald. Bergroth.

Älkää peljätkö; sillä katso, minä ilmoitan teille suuren ilon, joka on tuleva kaikelle kansalle: teille on tänään Daavidin kaupungissa syntynyt Vapahtaja, joka on Kristus Herra. Luuk. 2: 10—11.

Näin lyhyt, mutta paljon sisältävä on tämä ensimäinen joulusaarna, minkä Herran enkeli piti Betlehemin paimenille. Siinä puhutaan »suuresta ilosta», niin suuresta, että se riittää kaikille ihmisille.

Joulu on ilon ja riemun juhla. Tästä ilosta pyrkivät kaikki osallisiksi.

Ilon aiheuttajia ovat ennen kaikkea ne lahjat, joita ystävät toisilleen silloin antavat.

Ajallisetkin lahjat, kun ne lähtevät rakkaudesta ja ystävyydestä, lämmittävät lahjan saajan sydäntä ja tuottavat iloa. Mutta kaikki tämän maailman lahjat, kuinka suuria ja arvokkaita lienevätkin, eivät saa aikaan »suurta iloa», sitä iloa, jota enkelin joulusaarnassa tarkotetaan.

On vain yksi lähde, josta tämä »suuri ilo» pulppuaa. Se on Jumalan pohjaton rakkaus, joka antoi langenneelle Aadamin sukukunnalle vapahtajan. Tässä Vapahtajassa koitti surujen maassa »suuri ilo», jonka rinnalla kaikki tämän maailman riemut ovat tyhjää ja arvotonta. Mutta vaikka tämä »suuri ilo» on valmistettu »kaikelle kansalle» ja vaikka Jeesus on syntynyt maailman joka syntisen vapahtajaksi, on kuitenkin paljon onnettomia ihmisiä, jotka ovat suruun ja toivottomuuteen nääntymässä.

Mistä tämä johtuu? Vain siitä, etteivät he tunne syntiä eikä syntisten Vapahtajaa.

Kaunis oli luomakunta kun se lähti Luojan kädestä. Pyhä, puhdas ja vanhurskas oli ihminen, kun Jumala teki hänen omaksi kuvakseen. Mutta kun synti tuli maailmaan, turmeli se kokonaan ihmisen ja kauniin luomakunnan, joka Aadamin lankeemuksen tähden tuli kirotuksi; siksi se *nyt huokaa ja hartaasti ikävöiden odottaa Jumalan lasten ilmestymistä.* Room. 8: 19.

Synnin kautta lankesi ihminen Jumalasta, menetti lapsioikeutensa, veti päällensä kuoleman ja kadotuksen. Tästä ei häntä voinut pelastaa mikään muu kuin Jumalan rakkaus.

Jumala ei kestänyt sitä näköä, että hänen rakas lapsensa, ihminen, hukkuu iankaikkisesti kuolemaan ja toivottomuuteen. Sentähden julistaa hän jo syntiinlankeemisen hetkenä sen pelastuksen evankeliumin, että vaimon siemen on rikkipolkeva käärmeen pään.

Tämän pelastuspäätöksen Jumala teki jo iankaikkisuudessa ennenkuin hän ihmisen luonutkaan oli, sillä hänen kaikkinäkevä silmänsä näki jo ennen luomista, että lankeemus tulee tapahtumaan. Kun aika oli täytetty, toteutuu tämä päätös, *Jumala lähettää Poikansa, vaimosta syntyneen, lain alaiseksi syntyneen, lunastamaan lain alaiset, jotta pääsisimme lapsen asemaan.* Gal. 4: 4, 5. Tässä Jumalan Pojassa on maailman jokaainoalla syntisellä täydellinen vapahtaja, *jossa meillä on,* sanoo aposteli, *lunastus hänen verensä kautta, rikkomusten anteeksiantaminen hänen armonsa rikkauden mukaan.* Efes. 1: 7. Mutta tämän veren armon osallisuuteen pääsee syntinen vain uskon s. o. Herran tuntemisen kautta. Niin todistaa Esaias profeetta, kun hän sanoo: *tuntemisensa kautta hän, minun vanhurskas palvelijani, monta vanhurskauttaa ja hän kantaa heidän syntinsä.* Esaias 53: 11. Mutta Herran Jeesuksen tuntemiseen pääsee vain se, joka käy Pyhän Hengen koulua. Ei kukaan voi sanoa: »Jeesus on Herra», jollei puhu Pyhässä Hengessä. 1 Kor. 12: 3.

Tässä koulussa kirkastuu synti ja armo.

On paljon ihmisiä, jotka eivät käy tätä kou-

lua, vaan hylkäävät Hengen opetukset, seuraavat pimitettyä järkeänsä ja pahan sydämensä harhaan vieviä neuvoja. Heille ei synti ole tullut synniksi. Koko heidän elämänsä on synnin kanssa leikkimistä. Jumalan pyhän tahdon polkeminen on vähäpätöinen asia. Törkeämmätkään syntipaheet eivät tuntoa loukkaa. Mitä tämän elämän jälkeen seuraa sitä ei ajatella, eletään niinkuin ei tilille koskaan joududuttaisi. Nämä eivät sure syntejään, eivätkä tarvitse syntisten vapahtajaa. Tällaisina eivät he milloinkaan saa maistaa »suurta iloa», jouluniloa.

Mutta sille, joka käy Jumalan koulua kirkastaa Pyhä Henki sanan ja pyhien sakramenttien kautta synnin ja kun synti kirkastuu tulee hätä ja suru, jossa yksin syntisten vapahtaja voi auttaa ja lohtua antaa. Sentähden on joulun sanoma Jeesuksen tulemisesta maailmaan köyhälle syntiselle suurin ilon sanoma.

Kun paimenet, jotka olivat köyhiä, armoa isoovia syntisiä, kuulivat joulun ilosanoman, menivät he kiiruhtaen Betlehemiin ja löysivät Marian ja Joosefin ja lapsen, joka makasi seimessä.

Tämä hetki oli varmaan paimenille heidän elämänsä onnellisin hetki, kun tulivat kosketuksiin suuren odotetun pelastajansa Jeesuksen kanssa ja saivat nauttia ja maistaa synteinanteeksisaamisen suurta iloa.

Syntiesi tähden ahdistettu ystävä! Lähde sinäkin paimenien tavoin kiireesti Betlehemin

seimen ääreen etsimään Jeesus-lasta. Hänessä syntisi katoavat niinkuin kipinä mereen ja synkkä surusi vaihtuu suureen iloon. Mutta mahdotonta on, sanot sinä, minun näin suuren syntisen ajatellakaan apua häneltä, ei hän ole minua varten. Pysähdy ystävä enkelin joulusaarnan eteen. Siinähän selvästi kuulet, että Jeesus on tullut *kaikelle kansalle* vapahtajaksi, siis sinullekin. Jos sielusi kadotat, ei se ole Jumalan syy, sillä hän on antanut oman Poikansa vapahtajaksi joka-ainoalle syntiselle ja vakuuttaa sanassaan, että hän ottaa vastaan syntisiä eikä heitä pois sitä, joka hänen tykönsä tulee.

Mikä on tästä huolimatta syynä siihen että lukemattomia syntejänsä surevia sieluja on synkän surun valtaamina nääntyen toivottomuuteen? Se vain että kuuntelevat ja seuraavat turmeltuneen sydämensä ja pimitetyn järkensä valheellisia opetuksia eivätkä pysy sanassa.

Jos tahdot maistaa autuuden iloa niin ota vaaria sanan opetuksista ja kuuntele tarkasti, mitä henki sinulle niissä puhuu. Sanassa aukenee sinulle ihmeellisiä näköaloja. Tunteet pettävät, mutta sana antaa sinulle oikean kuvan itsestäsi ja Kristuksesta.

Tule kanssani, ystävä rakas, Jumalan sanan rikkaaseen aarreaittaan niin näet miten autuutesi asiat ovat Jumalan tykönä.

2 Korinttolaiskirj. 5 l. 21 säkeist:sä luemme nämä ihmeelliset sanat: *sen joka ei synnistä tien-*

nyt hän meidän edestämme teki synniksi, jotta me hänessä tulisimme Jumalan vanhurskaudeksi ja Roomalaiskirjeen 4 luvun 25 säk.: *joka on alttiiksi annettu meidän rikostemme tähden ja kuolleista herätetty meidän vanhurskauttamiseksemme.* Tässä paljastaa Pyhä Henki koko pelastuksen salaisuuden.

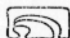
Jumala teki puhtaan, viattoman Jeesuksen meidän tähtemme synniksi. Mikä suuri salaisuus? Sana vastaa: me vaelsimme kaikki eksyksissä niinkuin lampaat ja kukin meistä poikkesi omalle tiellensä, mutta Herra heitti kaikkien meidän syntimme hänen päällensä. Jes. 53: 6. Kuuliaisuudesta Isän tahdolle ja rakkaudesta meihin ottaa Jeesus päällensä maailman synnit, omistaa ne omikseen, astuu meidän sijaisenamme rikollisena Jumalan eteen, kärsii synnin rangaistuksen, antaa henkensä Golgatan ristillä synteimme sovinnoksi ja tyydyttää näin Jumalan vanhurskauden kaikki vaatimukset. Tähän kärsivään ja kuolevaan Kristukseen oli koko Aadamin suku suljettuna. Kristuksen sovintokuolemassa kuolimme me ja maksoimme koko syntivelkamme. Kristukseen olimme myös suljettuina hänen ylösnousemisessaan ja nousimme hänessä ylös pyhinä ja vanhurskaina.

Selvästi todistaa Jumalan sana kaikkialla, että maailman joka-ainoalla syntisellä on Kristuksessa valmiina Jumalalle kelpaava vanhurskaus ja iankaikkinen elämä. Hänessä on sinunkin huono

asiasi Jumalan edessä hyvällä kannalla. Jeesuksen veriarmon turviin on sinun siis alati rientäminen. Mutta missä hänen löydän, kysyt? Sanassa ja pyhissä sakramenteissä hän on, puhuu henkensä kautta sinulle ja tulee sinua rikkaaksi tekemään.

Pyhän kasteen pesossa hän tuli ensikerran tykösi ja upotti sinut pelastusarmonsa osallisuuteen, siinä puettiin päällesi Kristuksen vanhurskauden puku ja sinusta vihan lapsesta tuli autuas Jumalan lapsi. Sittemmin tahtoo hän tulla kanssasi kosketuksiin p. Ehtoollisessa ja sanassa.

Viljele ahkerasti näitä armon pyhiä välikappaleita, kuuntele mitä Henki niissä puhuu, niin pysyt köyhänä syntisenä, jonka tuhlaajapojan tavoin täytyy palata kasteenarmoon ja elät näin alati likellä Herraa. Kun sanasta elät ja siitä Hengen valossa näet itsessäsi kadotettuna syntisenä olevasi Kristuksessa vanhurskas ja autuas Jumalan lapsi, saat keskellä ajan vaivoja ja suruja olla iloinen ja tyytyväinen. Tällaisena on Joulu sinulle suuri ilon juhla ja sinun sielusi täytettynä jo täällä muukalaisuuden maassa »suurella ilolla». Mutta vasta sitten kun pääset synnin ruumiista ymmärrät täydellisesti mitä tämä »suuri ilo» on ja osaat oikein nauttia sitä. Herra, täytä meitä kaikkia tällä suurella ilolla.

Alfred Brynolf Roos.

Alfred Brynolf Roos.

Alfred Brynolf Roos syntyi Kajaanissa 19: pnä kesäkuuta 1824, siis sata vuotta sitten.

Hänen isänsä oli tunnettu tiedemies, kirjailija ja kielentutkija, filosofian- ja lääketieteentohtori Samuel Roos, joka siihen aikaan oli Kajaanin piirilääkärinä. Tämä oli jo opintoaikanaan joutunut kosketuksiin kansallisen herätyksen kanssa ja säilytti vanhaan ikäänsä asti suuren tieteellisen harrastuksensa, joka lähinnä kohdistui lääketaitoon ja suomenkieleen ja ilmeni ahkerana lääketaitoa, luonnontiedettä ja maataloutta koskevana kirjailija- ja käännöstoimintana. Huomattavia ovat myös hänen käännöksensä latinankielelle.

Samuel Roos rakasti soittoa, ja hänellä oli kaunis laulunääni. Jo kolupoikana sai hän vuonna 1807 tehtäväkseen laulaa soolo-osan litaniassa, jota koulunuoriso siihen aikaan kirkossa lauloi. Vuonna 1808 harjoitettiin se taaskin Roosin ollessa solistina, »mutta» — hän kirjoittaa —

»sinä sunnuntaina ei laulamisesta tullut mitään, kun sinä päivänä oli tehtävä uskollisuudenvala Venäjän hallitsijalle».

Samuel Roos oli naimisissa merikapteeni Gabriel Rindellin tyttären, Marie Lovise Rindellin kanssa. Tämä oli luonteeltaan hyvin tunteellinen ja lempeä, ja hänellä oli musikaalisia harrastuksia ja lahjoja niinkuin miehellänsäkin. Kun lapset ehtivät siihen ikään, että voivat oppia laulamaan moniäänisesti, harjoitti isä heitä siihen, ja laulu kuului heidän jokapäiväiseen huvitukseensa ja virkistykseensä. Myöskin virsiä sekä latinan- ja saksankielisiä lauluja, joita Samuel Roos lapsena oli oppinut isoisältään, jonka äiti oli kotoisin Itämerenmaakunnista, laulettiin, ja vielä vanhanakin hän lauloi näitä lauluja lastenlapsilleen.

Tässä kodissa, jossa jumalanpelko, työ, rakkaus isänmaahan ja kansaan oli pääharrastuksena ja jossa laulun lahja piti perheenjäseniä koossa, kasvoi Alfred Brynolf Roos.

Hän oli heikko ja kivulloinen lapsi, jolla usein oli kuumetta ja katarria, ja jo hyvin nuorena hän sai sen ajatuksen, että hänen olonsa maan päällä ei tulisi pitkäaikaiseksi, vaan että hänen oikea kotinsa oli taivas ja tämä elämä vain valmistumista sitä kotia varten. Sinne hän kaipasikin.

Ensin opetti isä poikaansa, joka sittemmin lähetettiin kouluun Kuopioon. Siellä oli hän täysihoidossa rouva Porthanin luona, »joka oli hyväntahtoinen ja kelpo vanha nainen».

Kun vanhemmat olivat muuttaneet Raumalle, opiskeli hän yksityisesti maisteri Schoultzin johdolla Turussa, jossa hän myös asui. Hänen mieltymyksensä lukemiseen näkyy niistä sanoista, jotka hän kirjoittaa kuvatessaan päiväjärjestystään ja työtään Turussa: »Näin kuluvat tunnit

ja päivät, kirjan ollessa huvituksenani ja askarrellessani sen ääressä.»

Vuonna 1843 hän tuli ylioppilaaksi ja otti sitten toimeentulonsa tähden kotiopettajanpaikan amiraali Etholénin perheessä. Tämä omisti Hämeenkylän kartanon Elimäen pitäjässä. Perhe oleskeli siellä kesäisin, kun taas talvet enimmäkseen vietettiin Pietarissa. Roos ohjasi Alexander (Sascha) nimistä poikaa, nauttien perheen suurta suosiota. Häntä sanottiinkin »Saschan vanhemmaksi veljeksi».

Etholénit seurustelivat Pietarin korkeimpiin piireihin kuuluvien, hienosti sivistyneiden henkilöiden kanssa. Näin tuli Rooskin heidän kanssaan tekemisiin. Hänen katseensa avartui, ja hän oppi vieraita kieliä. Tämän kieliaistin hän muuten oli perinnyt isältään, joka m. m. puhui sujuvasti latinaa ja kirjoitteli kreikankielisiä runoja. Alfred Brynolf luki papiksi tultuaankin raamattuaan aina sen alkukielillä, kreikan- ja hebreankielellä.

Pietarissa ollessaan hän usein kaipasi omaisiaan. Erittäinkin sairauden häntä vaivatessa tuntui hänestä raskaalta, kun täytyi olla niin kaukana heistä. Alakuloisuus tahtoi toisinaan päästä valtaan. Mutta se painoi häntä vain lähemmäksi Herraa.

Vuodenvanhan sisarenpoikansa kuoleman johdosta hän kirjoittaa sisarelleen Ebba von Pfalerille: »Hän on kulkenut sen tien, joka meidän on kuljettava. Hän on vanhempi meitä. Elämästä kuolemaan on lyhyt matka, kuolemasta elämään vielä lyhyempi. Vain askel on maasta taivaaseen — huokauksen tie Herran tykö ei ole pitkä. Herra on lähellä ja hän muistaa liittonsa, armon, elämän, ikikirkkauden liiton. Tänään on vuosi hänen

uudestisyntymisestään, jolloin iankaikkinen elämä tuli Jumalasta ja laskeutui pieneen, maiseen siemeneen. Se työ ei näyttänyt suurelta — ja Iankaikkisen temppeli näytti vähäpätöiseltä. Nyt on siemen särkynyt, ikuinen taimi on versonut kasvaakseen ja loistaakseen uuden maan auringon kirkkaassa paisteessa Isänsä ja Mestarinsa ylistykseksi, mutta siemenen kuori lahoo maassa kirkastuakseen kerran Hänen kuvansa kaltaiseksi. — — — Pitkän ylistyslaulun tahtoisin laulaa, mutta täällä on aika lyhyt. Siellä se on pitkä, mutta ei liian pitkä. Säästän ylistyslauluni siksi. Siellä ei lauleta iltalauluja, vaan ikuista aamulaulua, ja silloin laulamme yhdessä samasta sydämestä, samoin hengellisin ruumiin, mitä vain heikosti kykenimme laulamaan ja soittamaan yhdessä Hengessä täällä.»

Heinäkuussa 1849 kihlautui Alfred Brynolf Laura Palanderin kanssa. Tämän isä oli Helsingin pitäjän rovastina, äiti omaa sukua von Becker. Laura Palander oli usein tätinsä, professorinrouva Gadolinin luona Sunilan kartanossa Mynämäellä, jossa Alfred Brynolfin vanhemmat silloin asuivat. Hän oli miellyttävän näköinen, tavattoman musikaalinen ja Jumalan sanaa rakastava. Hänen sisarensakin olivat naimisissa pappien kanssa, toinen Immanuel Bergin ja toinen Danielsonin kanssa. — Pyytäessään häntä vaimokseen Roos kirjoittaa: »Sinähän tiedät, ettei minulla ole tarjottavana sinulle mitään, jollei mahdollisesti monia ja kovia koettelemuksia. Isämme antaa meille siunauksensa. Se on oleva meille kyllin ja yltäkyllin. Hänen sanansa on asuva kodissamme ja sydämissämme. Hän on oleva luonamme, murtava meille joka päivä elämän leipää ja antava tämänkin elämän tarpeet, ja kun kiusaus lähestyy

pimeänä hetkenä, silloin on Herra muistava liittonsa ja me muistutamme toisiamme siitä, luotamme Herraan, rukoilemme häntä, voitamme ja riemuitsemme hänessä.»

Kotiopettajana olo tuli pitkäaikaiseksi, sillä Etholénit toivoivat, että hän pysyisi heillä, ja hän oli itsekin niin kiintynyt oppilaaseensa, että tuntui vaikealta jättää häntä muiden käsiin. Sitäpaitsi varat olivat pienet. Mutta hän kärsii suuresti siitä, ettei saa kokonaan antautua rakkaiden kirjojensa seuraan. Eräässä kirjeessään hän valittaa, ettei voi tarpeeksi huolehtia omista opinnoistaan. »Miten hartaasti haluaisinkaan panna jalkani oman pöydän alle, jolla olisi paljon kirjoja, ja sitten istua ja lukea esteettömästi koko päivän. Nyt menee aikani opetukseen, kartanon tilien pitoon, seuraelämään y. m.»

Vihdoin 1850-luvun alussa hän erosi kotiopettajan toimesta ja matkusti Turkuun papintutkintoa suorittamaan. Huhtikuun 26 p:nä 1850, kun hänen piti saarnata papintutkintoa varten, hän kirjoittaa morsiamelleen: »Ensi sunnuntaina julistan Jumalan sanaa; saarnani on jo tarkastettu, mutta rintani ei ole tänään eikä eilen ollut kunnossa. Jumala suokoon, että se paranisi sunnuntaiksi, jotta saarnani voisi kuulua kaikkialle kirkkoon ja olla monille rakennukseksi. Sitä rukoile Jumalalta minun kanssani.» Ja myöhemmin samassa kirjeessä: »Koetukset kuuluvat Jumalan valtakuntaan maan päällä. 'Hän puhdistaa, jotta se tuottaisi runsaamman hedelmän.' Sen olen nyt tullut havaitsemaan ja saanen vielä monesti havaita. Se käsi, joka kurittaa, on rakkauden käsi, vaikka liha ja veri ei sitä ymmärrä, vaan valittaa surkeasti.»

Kesäkuun 11 p:nä 1850 hän taas kirjoittaa

morsiamelleen: »Loppuviikosta on meillä tutkinto. Paikkaani en vielä tiedä. Papiksivihkiminen tapahtuu 19 p:nä. Herra on auttanut minua kaikessa voimallisella kädellään. Auttakoon hän vastakin isännimensä tähden. Saarnani, jonka Herra antoi ja johon itse en ollut oikein tyytyväinen, on Herra antanut vaikuttaa monien nousemukseksi ja monien loukkaukseksi. Jumala vahvistakoon edellistä ja tukahuttakoon jälkimäisen. Herra ohjaa kaiken parhaaksi. Älä epäile Isäämme ja Vapahtajaamme, sillä hän antaa anteeksi kaikki syntimme ja tahtoo itse parantaa kaikki vikamme.»

Kun hänet oli papiksi vihitty, määrättiin hänet kirkkoherranapulaiseksi Uuteenkaupunkiin, jossa hänen erityisen hyvä ystävänsä V. Roslin myöskin oli pappina. Molemmat olivat hyviä saarnamiehiä, ja sanottiin, että »Roslin herätti ja Roos ruokki seurakuntaa.»

Syyskuun 4 p:nä hän kirjoittaa morsiamelleen: »On kummallista, että minä joka niin kauan olen palanut halusta saarnata evankeliumia kaikille ihmisille, viedä Kristuksen heidän luokseen ja heidät Kristuksen luo, joka tehtävä tietenkin on suurin ja ihanin, mitä kristityllä olla saattaa, on kummallista, että nyt, kun Kristus itse on tämän tehtävän minulle uskonut, minä pelkään ajatellessani, että minun on astuttava esiin ja julistettava: 'Jumala oli Kristuksessa ja sovitti maailman itsensä kanssa eikä lukenut heille heidän rikkomuksiaan, ja hän uskoi meille sovituksen sanan. Kristuksen puolesta siis olemme lähettiläinä, kun näet Jumala kehoittaa meidän kauttamme. Me pyydämme Kristuksen puolesta: antakaa sovittaa itsenne Jumalan kanssa. Sillä sen, joka ei synnistä tiennyt, hän meidän edes-

tämme teki synniksi, jotta me hänessä tulisimme Jumalan vanhurskaudeksi'. Syynä pelkooni on se, että itse niin vähän ymmärrän tuota suurta salaisuutta, joka kuitenkin on ainoa iloni.» — —

— »Neljäntoista päivän perästä ovat häämme. Viktor Roslin tulee varmaan. Jumala on huomisen päivän herra, niinkuin tämänkin. Muista minua rakkaudella ja rukoillen, niin että voisin saarnata rohkeasti ja Jumala antaisi kaikkea rauhaa ja siunausta niinkuin me häneen luotamme. *Heittäkää kaikki murheenne Herran kannettaviksi*, sillä hän pitää teistä murheen.»

Hänen onnellinen avioliittonsa Laura Palanderin kanssa, jolla oli sama harras usko kuin hänelläkin, ei saanut kauan jatkua. Vain 3 ½ vuotta tätä onnea kesti. Kolme tuntia heidän pikku tyttärensä syntymän jälkeen temmattiin äiti pois jälkeenjääneen puolisonsa sanomattomaksi suruksi. Mutta Roosilla oli vahva, vuorenluja usko korkeamman voiman rakastavaan johtoon kovimmissakin koetuksissa. Niinpä kirjoittaa hän Ebba-sisarelleen: »Yhdessä ylistettyämme Herraa suuren ja sydämellisen ilon valtaamina täti Ljungmanin seurassa, joka oli saapuvilla, päätimme, Laura ja minä, että ristiäiset pidettäisiin pian. Hän oli ajatellut nimeksi Katarinaa, vaikka se hänen mielestään ei ollutkaan mikään kaunis nimi. 'Mutta' — sanoi hän — 'sillä on niin kaunis merkitys: puhdistettu, nimittäin Jeesuksen Kristuksen veressä kasteen kautta puhtaaksi pesty'. Sen jälkeen, juodessamme teetä ja Lauran maatessa säteilevin silmin aivan terveenä ja onnellisena, oli Jumalan tahto tehdä hänet vielä onnellisemmaksi. Hän sanoi äkkiä: 'Ai, mikäs yskänkohtaus nyt tulee', ja sitten hän yskäsi muutamia kertoja kouristuksentapaisesti

ja meni tunnottomaksi. Ja kaikista hieromisista ja kokeista huolimatta, siitä taukoamattomasta palavasta rukouksesta huolimatta, jossa taistelin Jumalan kanssa vaimoni ruumiin ääressä, kangistui se vain vähitellen yhä enemmän. Kun molemmat lääkärimme olivat saapuneet ja tehneet parhaansa, oli heillä sanottavana vain se minulle uskomaton sana, että sielu oli muuttanut kotiin Jumalan luo. Niin se on. Suurimmasta maisesta riemusta ja suurimmasta taivaallisesta ilosta, mitä ihminen maan päällä voi tuntea, muutti hellästi rakastamani Laura riemuitsevin sydämin vähemmässä kuin minuutissa taivaan äärettömään kirkkauteen. Jollei minulla olisi Jumalan iäti pysyvää sanaa, jollen saisi täydellä sydämen luottamuksella pitää kiinni siitä, että Jeesus pitää sanansa, sekä siinä suhteessa, että hän on meidät molemmat herättävä kuolleista, että siinäkin suhteessa, että hän on minua vahvistava sinä kenties hyvinkin lyhyenä aikana, mikä minulla vielä on elettävänä täällä, niin tekisi tämä kuolemantapaus kaiken hirveän raskaaksi. Mutta Jumala on ottanut kannettavakseen kuormani, lapseni, ikeeni ja ristini, vieläpä syntini ja heikkoutenikin, ja luvannut antaa voimaa, lohtua, autuutta ja apua.»

Syyskuussa 1854 hänet nimitettiin Taivassalon pitäjänapulaiseksi, jossa hänen arvon ystävänsä ja entinen opettajansa C. J. Helander oli kirkkoherrana. Vuonna 1860 hän muutti kappalaiseksi Vehmaalle, jonne hänen ystävänsä V. Roslinkin oli muuttanut. Vuonna 1865 hän suoritti pastoraalitutkinnon korkeimmalla arvolauseella ja vuonna 1866 hänet nimitettiin Brändön seurakunnan ensimäiseksi kirkkoherraksi. Hänen mielestään oli Jumalan tahdon mukaista suostua tuon

köyhän seurakunnan hartaaseen pyyntöön saada hänet kirkkoherrakseen. Vaikka hän tietoineen, puhelahjoineen ja kykyineen olisi voinut pyrkiä suurempiin ja tulokkaampiin pitäjiin, myöntyi hän heidän toivomukseensa. Hän ei tahtonut, että ajallisten etujen tavoittelu saastuttaisi sitä suurta tehtävää, jonka hän oli Jumalalta saanut: Jumalan sanan julistamista ihmisille.

Seurakuntalaiset eivät kuitenkaan olleet kiitollisia tästä hänen uhrautumisestaan. Kun seurakunta oli tullut itsenäiseksi kirkkoherrakunnaksi, oli siitä seurauksena suuremmat menot uudisrakennusten, uuden palkkausjärjestyksen y. m. muodossa. Tästä johtui tyytymättömyyttä, joka koski kipeästi Alfred Brynolfin hienotunteiseen, hellään mieleen, ja hän kärsi suuresti siitä.

Valituksen aihetta oli seurakunnalla mielestään senkin johdosta, että hänen usein oli pakko olla poissa seurakunnastaan julkisten toimien tähden. Niinpä oli hän pappissäädyn edustajana valtiopäivillä 1867 ja 1872, ollen jäsenenä kirkkolakikomiteassa ja toimitusvaliokunnassa.

Virsikirjakomiteassa oli hän suuressa arvossa pidetty jäsen ja oleskeli silloin Turussa, asuen yhdessä Elias Lönnrotin kanssa erään vanhan kristillismielisen naisen, »neitsyt Björkin» luona, joka oli aikoinaan palvellut Fr. Gabr. Hedbergin perheessä Kemiössä. Heillä oli kyllä kummallakin oma huoneensa, mutta he istuivat enimmäkseen samassa huoneessa kumpikin keinutuolissaan kirjoitellen virsiään Lönnrotin sommittelemalla kirjoituslaudalla. Leikinlasku ja ilo vallitsi tuossa kumppanikunnassa, ja kun Alfred Brynolfin lapset, jotka silloin kävivät koulua Turussa, kävivät siellä tervehtimässä, oli heillä aina iloinen ja mieluisa hetki näiden ystävällisten, hellien lasten-

ystävien luona. Näiden käyntien muiston säilyttävät he vieläkin kalliina aarteena sydämessään. Paitsi muita hänen kädestään lähteneitä kauniita virsiä, kirjoitti hän tuon ihanan valtiopäivävirren, jota vieläkin isänmaallisissa juhlissa veisataan:

»O Herra, siunaa Suomen kansa,
Suo sille runsas armosi,
Se kaikiss' että vaiheissansa
Sun oma kansas olisi!
Suo uskollisuus, vakuus meille,
Menestys elämämme teille!» (2 v.)

Yhtenä Suomen Lutherilaisen Evankeliumiyhdistyksen perustajista ja alkuunpanijoista kuului hän siihen valiokuntaan, joka sai tehtäväkseen yhdistyksen sääntöehdotuksen laatimisen. Tämä tapahtui vuonna 1872. Vuonna 1865 hän julkaisi Turussa ilmestyvää evankelista aikakauslehteä.

Hänen runollinen aistinsa oli voimakkaasti kehittynyt, ja runomittainen kirjoittaminen ja puhuminen oli hänelle melkeinpä luonnontarve. Runovihossa »Risti ja kruunu» (»Korset och kronan»), joka hän julkaisi vuonna 1870, on monta kaunista säkeistöä, jotka kuvaavat hänen tunteellista, hartaan uskonnollista mielenlaatuaan ja jaloa luonnettaan. Esim. »Siunaus», joka on omistettu Hämeenkylän kartanon lapsille, on runo, jossa ilmenee hänen suuri rakkautensa lapsiin. —

Kesällä 1854 solmi hän avioliiton Nanny Backmanssonin kanssa, joka oli kollegiassessori E. J. Backmansonin ja hänen puolisonsa (o. s. Taxell) tytär. Tämä oli hartaan uskonnollinen, hyvä ja sangen uhrautuvainen sekä vaali hänen ensimäisestä avioliitostaan syntynyttä lasta erittäin hellästi. —

Mutta vielä oli koettelemuksia kestettävänä. Hänen vaimonsa temmattiin pois ankaran taudin kautta, jättäen jälkeensä 6 omaa lasta ja yhden tytärpuolen.

Oleskellessaan valtiopäivillä 1872 meni hän Helsingissä naimisiin Hulda Emilia Backmanssonin kanssa, joka oli opettajattarena tyttökoulussa ja myös yksi n. k. Sahlbergin koulun perustajista. Hulda Emilia Backmansson oli tietorikas, älykäs ja musikaalinen, ja sama lämmin uskonnollinen ja tieteellinen harrastus yhdisti heitä molempia toisiinsa. Hänen kanssaan oli Roosilla sittemmin poika, lahjakas ja jaloluontoinen Elias Roos, joka 27 vuoden ikäisenä kuoli äitinsä, veljiensä ja sisariensa sekä toveriensa sanomattomaksi suruksi. —

Vielä on mainittava muutamia sanoja Alfred Brynolf Roosista perheenisänä. Harvoin saanee isä lapsiltaan osakseen sellaista rakkautta, ihailua ja arvonantoa kuin hän. Mutta hän ansaitsikin sitä erityisesti. Joka päivä hän kokosi heidät ympärilleen, kertoen heille opettavia kertomuksia raamatun historiasta, yleisestä historiasta, elämästä ja luonnosta. Silloin istui tavallisesti kaksi pienintä hänen sylissään ja vanhemmat niin lähellä häntä kuin suinkin, jotta ei yksikään sana menisi hukkaan. Tähtikirkkaina iltoina hän vei heidät ulos katselemaan tähtiä ja opetti heille niiden nimiä. Jokainen kukka ja pieninkin maan matonen antoi aiheen selityksiin ja kertomuksiin. Joka päivä hän piti aamuhartautta lasten ja palvelusväen kanssa. Selvällä, kauniilla äänellään hän veisasi ensin tavallisesti virrenvärsyn, selitti sitten yksinkertaisesti ja lyhyesti jonkun raamatunpaikan ja sen jälkeen luettiin »Isä meidän» ja »Siunaus». Sitten meni kukin iloisin mielin työ-

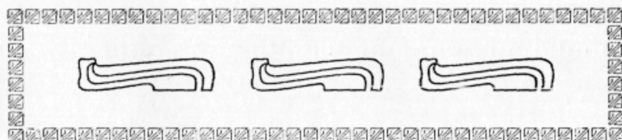
hönsä. Iltasin pidetitin tavallisesti lyhyet rukoukset ja veisattiin virsi, ennenkuin mentiin levolle.

Aina lapsuudestaan asti oli hän saanut taistella taudin kanssa, ja vihdoin ankaran vilustumisen ja siitä johtuneen kovan taudin jälkeen päättyi hänen elämänsä 16 p:nä syyskuuta 1873. Hän ei ollut kuollessaan vielä 50 vuoden vanha. Paljon olisi hän vielä voinut vaikuttaa Jumalan valtakunnan hyväksi maan päällä ja ihmisten rakennukseksi. Hänen nuorelle vaimolleen ja lapsilleen oli menetys korvaamaton, ja koetus tuntui liika raskaalta. Mutta hän pääsi oikeaan kotiinsa, jossa hänen ajatuksensa jo olivat olleet enemmän kuin tässä maailmassa. Hän valmistautui kuolemaan tosi-kristityn tavalla. Hän kutsui luokseen puolisonsa ja lapsensa sekä palvelijat ja lausui jokaiselle vakavia ja sydämeenkäypiä kehoituksia, lukien viimeksi uskontunnustuksen varmalla ja vakavalla äänellä ja rukoillen sydämellisesti kaikkien, omaistensa, seurakuntansa ja Jumalan valtakunnan kasvamisen puolesta. Hänen elämänsä oli oikean kristityn elämää ja hänen kuolemansa tosi-kristityn kuolema.

Siunattu olkoon hänen muistonsa!

F. v. T.

Vain Jeesus yksin!

Ei onnea, mi oisi pysyvätä
voi maailma tää luoda lapsillensa,
Kun saapuu kuolema tai synnin hätä,
se silloin poistuu luota uhriensa.

Se lupaa paljon, muuta ei voi antaa
kuin ainoastaan haavoitetun sielun;
Se tunnon tuskiin joutuneita kantaa
luo kammottavan kadotuksen nielun.

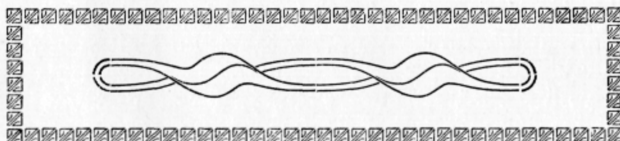
Vain Jeesus yksin, niin — ei kukaan toinen,
suo onnen, jok' ei koskaan meitä jätä;
Niin armo veressään on suurenmoinen,
kun vain sen virtaan vaipuu tuska, hätä.

E. S–s.

Lina Berg.

Lina Berg.

Synt. Sandell.

Piirteitä hänen elämästään.

Lina Sandell syntyi Fröderydin pappilassa Smålannissa lokakuun 3 p:nä 1832. Kasteessa hän sai nimekseen Karolina Wilhelmina, mutta häntä kutsuttiin vain Linaksi. Hän oli vilkas ja tunteellinen, mutta samalla säyseä ja lempeä luonteeltaan, mikä teki hänet sydämellisen rakkauden esineeksi kodissa ja sisaruspiirissä, jossa hänen suuri lahjakkuutensa jo aikaisin ilmeni. Hänen isänsä oli lääninrovasti Joonas Sandell, mies, joka oli täynnä uskoa ja intoa sielujen pelastukseen, josta syystä hänellä olikin johtava asema Smålannin laajojen, hengellisten liikkeiden piirissä 1840—1850-luvulla. Hän oli avioliitossa Fredrika Engstrandin kanssa, joka uskollisesti auttoi häntä hänen työssään ja teki, mikäli se hänestä riippui, heidän kotinsa virkistyspaikaksi niille, jotka siellä kävivät. Fröderydin vieraanvarainen pappila oli erittäinkin monien Jumalan valtakunnan asiaa harrastavien pappien ja maal-

likkojen kokoontumispaikka. Pikku Lina istui usein hiljaa nurkassaan, hartaasti kunnellen niitä vakavia ja rakentavia keskusteluja, joita pidettiin hänen isänsä huoneessa, ja jotka edistivät jo varhain tuon älykkään lapsen kehitystä.

Isä, joka itse oli lahjakas ja tietorikas, huomasi piankin, että tämä hänen tyttärensä oli tavattoman hyväpäinen ja hyväsydäminen. Hän otti itse pitääkseen huolta hänen opetuksestaan, ja havaitessaan, miten helposti lapsi oppi, hän tutustutti häntä jonkun verran latinan- ja kreikankieleenkin, mikä siihen aikaan oli perin tavallisuudesta poikkeavaa. Ollen hartaasti isäänsä kiintynyt ja palaen halusta saada tietoja ei Lina tiennyt suurempaa huvia kuin saada häiriintymättä syventyä rakkaisiin kirjoihinsa siinä isän huoneen pikku kolkassa, joka oli hänelle määrätty, tai, istuen hänen rinnallaan, saada opetusta.

Aikaisin ilmennyt ruumiillinen heikkous levottomuutta herättävine halpausoireineen esti myöskin pienokaista mielinmäärin ottamasta osaa sisarusten leikkeihin ja sai hänen pitämään parempana isän hiljaista huonetta. Tämä heikkous yltyi siihen määrään, että pikku Linan oli ruvettava vuoteen omaksi ja jäätävä siihen niin pitkäksi aikaa, että melkein alettiin pelätä, ettei hän koskaan enää nousisi siitä.

Tuli sitten 24:s Kolminaisuudenpäivän jälkeinen sunnuntai. Rovasti Sandellin piti niinkuin tavallisesti saarnata Fröderydin kirkossa ja koko pappilanväen vanhan tavan mukaan mennä jumalanpalvelukseen. Vain yksi palvelijattarista jäi kotiin, jotta ei vuoteenomana makaava tyttönen jäisi yksin. Palvelijatar teki kuitenkin askareitaan keittiössä, ja pikku Lina makasi lastenkamarissa vuoteessaan. Vuoteen ääressä olevalla pöy-

dällä oli muiden esineiden joukossa myöskin hänen virsikirjansa, ja kun kaikki olivat menneet ja kirkonkellot alkoivat soida, otti Lina kirjansa ja etsi siitä sen sunnuntain evankeliumin saadakseen edes jollakin tavalla ottaa osaa paraillaan pidettävään jumalanpalvelukseen, jossa hän ei pitkään aikaan ollut voinut olla saapuvilla. Evankeliumissa puhuttiin Jairuksen tyttären herättämisestä, ja osasihan Lina koko kertomuksen melkeinpä ulkoa. Mutta lukiessaan sitä sinä päivänä hän pysähtyi ihmeellisin tuntein noiden sanojen eteen: »Hänellä oli tytär, ainoa lapsi, noin kaksitoistavuotias, ja se oli kuolemaisillaan.» Luuk. 8: 42. Olihan se aivan kuin hänestä itsestään sanottu! Lina oli kaksitoistavuotias ja sairas, eikä kukaan ihminen ollut voinut häntä parantaa. Eikös Jeesus, joka voi herättää kuolleen kaksitoistavuotiaan tytön, voisi myöskin parantaa Linaa? Olihan hän sama tänään kuin silloinkin, ja hän tuntui sinä hetkenä olevan lähempänä Linaa kuin milloinkaan ennen. Hän pani kätensä ristiin ja rukoili, että Jeesus »tarttuisi hänen käteensä» ja sanoisi hänelle sanansa: »Nouse!» Ja lapsellisessa luottamuksessaan, että Herra niin tekisikin, hän soitti kutsuakseen luokseen kotona olevan palvelijattaren. Tämän hämmästystä voi helpommin ajatella kuin kuvata, kun Lina pyytää hänen ottamaan esille ne vaatteet, joita hän ei enää kuukausiin ollut voinut käyttää. Hän teki sen kuitenkin ja poistui. Nyt oli Lina yksin, nyt ei muuta kuin katsoa, oliko Jeesus todellakin sama ja tahtoisiko hän parantaa hänetkin. Hän pukeutui; vaatteet olivat käyneet liika pieniksi hänelle, mutta mitäpä siitä. Hän käveli lattian poikki — askelet olivat tosin horjuvat ja epävarmat, mutta jalat kantoivat kumminkin. Hän meni muihin

huoneisiin, ja kun vanhemmat palasivat kirkosta, meni hän heitä vastaan eteiseen.

Oli tapahtunut ihme, eikä Lina voinut milloinkaan unohtaa tätä Herran parantavan käden välitöntä kosketusta. Hän puhui usein myöhempinäkin vuosinaan tästä ensimäisestä persoonallisesta kokemuksestaan parantumisesta uskon kautta ja miten se sittemminkin oli saattanut hänet viemään kaiken sairautensa hänen luokseen, »joka kantoi meidän tautimme».

Tämä hiljaisuuden ja kärsimisen aika oli epäilemättä erikoinen koulu, joka kasvatti ja valmisti jo varhain, sydämen vielä ollessa vahan kaltainen, tuota nuorta kristittyä siksi, mikä hänestä oli tuleva. Sairaista simpukoista saadaan helmiä. Niinpä olivat hänessäkin jo nyt kehittymässä ne oikeat kirkkaat helmet, jotka Herra sitten hänen kauttaan oli lahjoittava seurakunnalleen.

Linan runolliset lahjat ilmaantuivat aikaisin. Jo kaksitoistavuotiaana oli hänellä erityinen kirja, johon hän pyöreällä, harjaantumattomalla lapsenkäsialalla oli kirjoittanut kolmisenkymmentä runoa. Tuo vanha väite, että lapsi jo 12 vuoden ikäisenä on ihmettelevässä mielessään kosketellut ja koettanut ratkaista kaikkia niitä suuria kysymyksiä, joita ihmiskunnan ajattelijat ja runoilijat turhaan pohtivat, saa vahvistuksensa, kun luomme silmäyksen niihin aiheisiin, joita kaksitoistavuotias Lina runokokeissaan käsitteli. Hänen »kirjansa» alkaa »Vuoden ensimäisenä päivänä» nimisellä ja päättyy »Vuoden viimeinen päivä» nimisellä runolla, ja näiden välillä on »Kesälaulu», »Syysmietteitä», »Laululintujen paluu keväällä», »Talvi-ilta», »Myrskyinen syyspäivä», »Toivo» y. m. Kaikki ne uhkuvat lapsenrakkautta Jumalaan ja ilmaisevat sitä avointa silmää kaikelle

kauniille Jumalan luomakunnassa, joka sittemminkin aina oli ominaista L. S:n kirjailijatoimelle.

Lina käytti ahkerasti kynäänsä. Milloin oli syntymä- tai nimipäivinä ilahutettava lähimpiä omaisia runolla; milloin lähetettävä poissaoleville ystäville runomuotoinen tervehdys; milloin kuvailtava luonnontunnelmia tai ilmaistava sydämen tunteita ja toiveita. Pian syntyi uusia pikkukokoelmia, kuten »Runokokeita», »Runomittaisia ja suorasanaisia kappaleita». Perussävel oli kauttaaltaan vakava, ja hän viivähti mielellään aiheissa sellaisissa kuin: Kärsimyksen hyöty, Ruumiin sairaus ja terveys. Tuleva kirjailijatar alkaakin yhä enemmän tulla näkyviin, ja jotkut hänen lauluistaan levisivät painettuinakin hänen omaistensa keskuuteen. —

Linalla oli oma pieni pyhäkoulunsa pappilassa, ja opettaessaan hän oppi ei vain rakastamaan lapsia vaan myöskin ymmärtämään, minkälaista hengellistä ravintoa lapsenmieli tarvitsee ja miten se ravinto parhaiten voidaan vastaanottaa, nimittäin kertomusten ja laulujen muodossa. Jotkut, vaikkakaan eivät useimmat, meidän suosituimmista pyhäkoululauluistamme ovat tältä ajalta tai niiden kalliiden hetkien muiston aiheuttamia, joita hänellä oli pyhäkoululastensa kanssa. Isä ja Lina ymmärsivät toisiaan yhä paremmin, mikäli tyttären kristillinen elämä kasvoi ja kehittyi. Lina oli hänen uskollinen seuralaisensa, olipa kysymys raamatuntutkisteluista taikka päivän ja ajan tärkeimpien kysymysten pohtimisesta. Muidenkin kanssa teki hän monta arvokasta tuttavuutta ja solmi ystävyysliittoja, joilla oli suuri merkitys koko hänen elämälleen. Näin avartui hän elämännäkemyksensä, ja syntyi rakkaus lähetysasiaan — Jumalan valtakunnan levittämiseen

pakanamaihin — josta hänellä siihen asti oli ollut vähän tietoa, rakkaus, joka sitten kuvastui muutamissa mitä ihanimmissa lähetyslauluissa.

Vuoden 1857 loppupuolella tuli kuusi pientä laulua »Smålantilaiselta papintyttäreltä» pastori B. Wadströmille, joka silloin toimitti »Budbäraren»- nimistä lehteä. Tiedusteltiin kirjoittajan nimeä ja saatiin tietää, että hänen nimensä oli Lina Sandell, mutta että hän halusi pitää nimensä salassa. Jotta kuitenkin saataisiin jokin merkki laulujen alle, pantiin hänen nimensä alkukirjaimet L. S. niiden perään. Ensi kerran esiintyi nyt tämä nimimerkki laajemmalle lukijapiirille Ruotsissa. Laulut olivat tavallista parempia, hartaan kristillisiä ja herttaisia. Näistä ensimäisistä lauluista lauletaan vieläkin yleisesti useita meidänkin maassamme. Niitä on otettu suomennettuina Siionin Kanteleeseen ja muihin laulukokoelmiin.

Linan lapsuus ja nuoruus oli kulunut häiritsemättömän onnellisena rakkaiden vanhempien kodissa, kun häntä 26:nella ikävuodellaan kohtasi se suru, joka ehkä sentähden, että se tuli aavistamatta, tuntui kaksinkerroin musertavalta ja olisi vaikuttanut aivan tuhoisasti, jollei Lina ennen olisi oppinut näkemään taivaallisen Isänsä rakkautta jokaisessa koettelemuksessa. Itse kertoo L. S. siitä.

Vanhojen ystävien parissa oli vietetty muutamia muistorikkaita hetkiä Jönköpingissä ja puhuttu aina uudestaan iäisyysasioista. Illalla kokoonnuttiin Jumalan sanan ääreen. Rovasti Sandell luki Jes. 62 luvun, jossa puhutaan seurakunnan kirkkaudesta uuden testamentin aikana, puhui vähäsen sen johdosta ja lopetti rukouksella ja laulamalla eräästä hengellisestä laulusta loppusäkeet, jotka suomeksi kuuluisivat:

On tyhjää, turhaa kaikki se,
Min mailma kurja antaa,
Ja joka hetki matkamme
Käy kohden kotirantaa.
Näin luvannut on Herramme:
»Mä missä olen, siellä Te
Myös kanssan' olla saatte».

Nämä olivat viimeiset hänen laulamansa sävelet maan päällä. Kun hän seuraavan kerran kohotti äänensä, sai hän yhtyä siihen virteen, joka iankaikkisesta iankaikkiseen pauhaa niinkuin paljojen vesien kohina Jumalan valtaistuimen edessä. — Seurattiin toisiaan laivalle — kauan ajateltu matka Göteporiin tuomiorovasti Wieselgrenin luo oli näet tehtävä — ja kun ystävät hyvästi jättäessään toivottivat rovastille suotuisaa säätä edessä olevalla laivamatkalla, vastasi hän omituisen iloiseen tapaansa: »Sää ei merkitse mitään, Jeesus on peränpitäjänä». — Vielä kauan hän puheli tyttärensä kanssa, lausuen m. m., kun tämä kysyi, eikö häntä väsyttänyt: »Ei, on autuasta saada puhua Jeesuksesta; se ei väsytä».

He erosivat yöksi. Kun tytär mentyään hyttiinsä, avasi raamattunsa, sattuivat hänen silmänsä 77 psalmiin, jossa puhutaan kovasta hädästä ja ahdistuksesta ja sanotaan lopuksi: »Sinun tiesi kulki meressä ja polkusi suurissa vesissä, eikä sinun jälkiäsi näkynyt» (v. 20). — Hän ei sillä kertaa tiennyt mistään hädästä ja pani pian kirjan pois, mutta kun hän muutamia tunteja sen jälkeen taas astui hyttiinsä, oli kirja auki samalta kohdalta ja se kohta oli hänelle sana aikanansa sanottu.

Aamu valkeni kirkkaana ja säteilevänä heinäk. 24 p:nä 1858, vaikka tuuli kovanlaisesti. Rovasti

Sandell riensi kannelle nauttimaan kauniista näköalasta. Kun tytär hetkistä myöhemmin nousi portaita, meni hän häntä vastaan ojentaen hänelle kätensä ja lausuen hellän varottavasti: »Ole varuillasi, lapsi!», mutta kaatui samassa, laivan kovasti kallistuessa, yhtäkkiä yli laidan järveen. Kaikki pelastusyritykset olivat turhia. Mutta Jeesus oli peränpitäjänä silläkin hetkellä, kun hän tuona varhaisena aamuna käski Wetterin aallon kantamaan iäkkään opetuslapsen kotiin. Opetuslapsi ei tiennyt kuolemasta mitään. Jeesus seisoi hänen ja tuon kolkon viestintuojan välillä, niin että tämä oli kokonaan näkymättömissä. Siinä toteutui kirjaimellisesti lupaus: »Jos joku pitää minun sanani, hän ei ikinä näe kuolemaa». Joh. 8: 51.

Isänsä kuoltua muutti Lina Sandell ensin Jönköpinkiin, sitten Tukholmaan. Hänen syvä surunsa lieveni uutterassa työssä, jota hän sai osaksi antamalla opetusta kouluissa, osaksi kirjoittamalla. Herra ohjasi niin, että hän sai yhä enemmän aihetta ja tilaisuutta kehittämään sisäisiä taipumuksiaan. Moni on kyllä ruvennut kirjoittamaan ja kirjoittanut ehkä yhtä hyviä nuoruudenrunoelmia kuin L. S., mutta elämän velvollisuudet ovat pian suunnanneet harrastuksen toisaanne, ja kenties maailman meno ja yhteyskin on laskeutunut painavana tomuna hengen siiville. L. S. sai pitää siipensä vapaina, kumma kyllä, kaikissa vaiheissaansa.

Se oli hengellisesti virkeätä aikaa, jolloin L. S. saapui Tukholmaan. Suuren herätyksen hedelmänä ylhäisten ja alhaisten keskuudessa vastaherännyt harrastus lähetykseen ja evankeliseen toimintaan oli jo nyt 60-luvulla voittanut laajalti alaa ja saanut olla monien elähyttävien herättei-

den välittäjänä yksityisille, yhdistyksille ja seurakunnille ympäri maata. Niinpä oli juuri nyt pakanalähetysrakkaus syttynyt ja oli käymässä innokas puuha lähettien lähettämiseksi pakanamaihin. — Sellaisena aikana L. S. tuli Tukholmaan. Omaten itse elävän harrastuksen työhön ja lähetykseen, joutui hän siellä samanmielisten miesten ja naisten pariin. Sen uuden aseman ilmaisuna, jossa L. S. nyt alkoi olla, oli myöskin »Korsblomman» (ristinkukka) niminen kristillinen kalenteri, jota hän vuonna 1865 valmisteli ja julkaisi aina vuoteen 1902 asti.

Mutta Lina Sandell ei ollut enää yksin työssään ei sisäisessä eikä ulkonaisessa suhteessa. Vuonna 1867 hän meni avioliittoon tukkukauppias C. O. Bergin kanssa, joka jo silloin oli tunnettu runsaslahjaiseksi mieheksi niin älyn kuin sydämen puolesta. Sen kautta lisääntyi niiden henkilöiden luku, joiden kanssa Lina tuli tekemisiin, samalla kun hänen toimintansa, yhä lisääntyvien tilaisuuksien kautta ihmisten saavuttamiseen, kävi yhä laajemmaksi ja syvemmällekäyväksi. Sille kaksikymmenviisivuotiselle ajanjaksolle, 1867—1892, joka nyt seurasi, oli ominaista runsas työ, alituinen ja monipuolinen työ, ulkonaisessa suhteessa päivänpaisteinen, mutta ei kuitenkaan vailla huolia ja karvaita kokemuksia.

Ja sitten tuli vuosi 1902 ja taloudellinen häviö. Varmaan oli rouva Bergillä silloin pimeitä hetkiä, ja viimeinen luokka Mestarin koulussa oli kenties vaikeampi kuin mikään edellisistä, mutta »vaikka kokee, eipä hylkää Herra». Äärettömän paljon armoa oli kätkettynä hätään. Katoamattomia rikkauksia piili siinä pimeässä syvyydessä, johon sielu vaipui. Ja sieltä syvyydestäkin löytyi vielä perustus, ja perhe ja koti, voitiin uudestaan

rakentaa, ehkäpä entistä kokonaisemmin Kristus-kalliolle. — Se kymmenvuotiskausi, joka nyt seurasi, oli jotenkin hiljaista aikaa. Berg-puolisot puuhailivat melkein yksinomaan kirjallisissa töissä. Niinpä julkaistiin »Bilder från Guds rike i levnadsteckningar» (Kuvia Jumalan valtakunnasta elämäkertoina); aikaisemmin »Barnens Tidning» (Lasten Lehti) 1871—1891; »Barnens Vän, illustrerad läsning för de små» (Lasten Ystävä, kuvitettua lukemista pienokaisille); »Korn åt små fåglar» (Jyväsiä pikkulinnuille); »Ur det dolda livet, språk och tankar» (Salatusta elämästä, sanoja ja ajatuksia); »Morgonväkter» (Aamuvartio) y. m. Paitsi miehensä vuonna 1875 perustamaa ja sitten toimittamaa huomattavaa lehteä »Arbetarens Vän» (Työmiehen Ystävä) avusti L. S. tilapäisesti useita aikakauskirjoja.

Tämä kaikki, mikä tässä on lyhyesti mainittu, ei kuitenkaan ollut Lina Bergin parhain lahja monissa maissa asuville ja eri kieltä puhuville hajalla-asuville Jumalan lapsille. Joku on sanonut, että niinkuin Lutherilla oli Hannu Sachs'insa, samoin oli Roseniuksella Lina Sandellinsa. Tosin C. O. Rosenius itsekin kirjoitti monta hyvää laulua. Oskar Ahnfelt ja F. G. Hedberg ja monet muut kirjoittivat lisää, mutta Lina Sandell se etupäässä oli 50-luvulla alkaneen hengellisen liikkeen runoilija. Nämä runot ovat kootut erityiseen, kolmiosaiseen teokseen. Mutta hänen runoelmansa ovat kuitenkin oikeastaan muita teitä tulleet tunnetuiksi ja suosituiksi. Ne ovat olleet harvinaisen sopivia laulettaviksi ja ikäänkuin ikävöineet sitä, että niitä laulettaisiin, ja ihmisetkin ovat ikävöineet laulaakseen niitä. Sentähden ne eivät ole saaneet jäädä koottuihin teoksiin hiljaiseen säilöön eivätkä liioin tyytyä siro-

teltujen jyväsien tavoin tulemaan julkisuuteen nimipäiväkirjoissa ja kalentereissa. Sen sijaan ne ovat raivanneet itselleen tien monilukuisiin laulukokoelmiin eri maissa. Sentähden L. S. usein sanoikin, ettei hän pitänyt runolahjaansa minään vain hänelle annettuna, vaan Jumalan seurakunnalle kuuluvana, ja että se lahja oli uskottu hänen hoidettavakseen seurakunnan palvelukseksi. — Kun L. S:n runoiluvoima oli korkeimmillaan, sanoi hän: »Herra antaa minulle jokaisen runoelman niin suoranaisesti, etten itsestäni voi kirjoittaa ainoatakaan riviä.» Yön hiljaisuudessa hän useimmiten ikäänkuin kuulikin sanat, ja hänen piti silloin heti sytyttää kynttilä kirjoittaakseen ne sille pienelle taululle, joka hänellä aina oli varattuna yöpöydällään. Jos hän ei sitä tehnyt, niin ei hän herätessään aamulla useinkaan enää muistanut sanoja, vaan runo oli silloin jo mennyt menojaan.

Berg-puolisoilla ei ollut yhtään lasta, mutta eräs kasvattitytär ja sukulainen, joka monet vuodet oli ollut heidän kodissaan, sai, pitämällä heistä ja heidän kodistaan hellää huolta, osakseen heidän sydämellisen kiitollisuutensa.

Lina Bergin työkyky oli tavaton. Jo 4—5 ajoissa aamulla hän oli jalkeilla ja kirjoittamassa, korrehtuuria lukemassa ja tutkistelemassa. Ennen puoltapäivää olivat päivän välttämättömimmät asiat järjestyksessä, ja hän saattoi levossa ja rauhassa, kirjapainoillensa huolta tuottamatta, omistaa aikansa kodilleen ja niille, jotka tulivat. Vieras ei milloinkaan huomannut tulleensa sopimattomaan aikaan tai olevansa haitaksi. Hiljaa ja huomaavaisena hän kuunteli, mitä sanottiin, ja otti osaa keskusteluun. Usein jäivät vieraat päivälliselle, ja pöytäkeskustelu ja mieliala oli aina vilkasta ja hilpeätä.

L. S:n myöhempinä elinvuosina alkoi hänen

terveytensä horjua. Hartaasti työhönsä antautuneena hän ei tahtonut kallistaa korviaan niille, jotka kehoittivat häntä säästämään voimiaan ja nauttimaan tarpeellista lepoa. Kova ja pitkällinen nuhakuume seurauksineen vaikutti murtavasti ruumiin ja sielun voimiin. Huhtikuusta 1901 täytyi hänen, vaikkakin vasten tahtoaan, luopua toimitustyöstään, ja nyt heikkeni nopeasti muisti ja ajatuskyky. Se oli »riisumista», joka varmaan tuntui sitäkin tuskallisemmalta, kun hän voimansa päivinä usein oli sanonut, että juuri sellainen kärsimys olisi hänestä kaikkein vaikeinta. Tuskin ainoatakaan toivomustaan hän lopulta sai sanoihin puetuksi; vain viittaamalla hän saattoi ilmaista tarvitsevansa apua. Ja taivaallinen Isä, joka antoi lapsensa käydä tämänkin viimeisen ja kuten näytti perin vaikean koulun läpi, oli kuitenkin lähellä häntä ja kantoi hänet lävitse. Ilman tuskia ja huolta sai hän istua lepotuolissaan, odottaen kotiinkutsua.

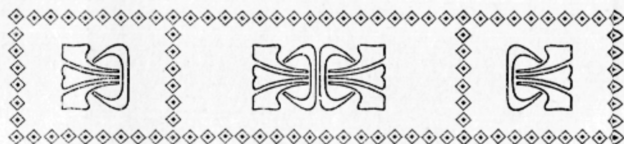
Pitkä ja uuras työpäivä lähestyi loppuansa. Ikävöiden oikeaan, rakkaaseen kotiinsa sai tämä Herran palvelijatar kallistaa päänsä lepoon. Heinäkuun 27 p:nä 1903 k:lo 7 aamulla hän nukkui herätäkseen uuteen päivään vanhurskauden ja autuuden auringon loisteessa. Viimeinen yhtenäinen tunnustus, minkä hän lausui, oli virren sanat:

»Päälles surun' heitän,
Turvaas itsen' peitän,
Rakas Jeesuksen'! j. n. e.

Myöhemmin huomattiin vain lyhyitä rukoushuokauksia, jotka lyhenemistään lyhenivät; lopuksi vain: »Jumala». —

Hän lepää ylösnousemuksen päivään asti. Solnan hautausmaassa.

Rauha hänen muistolleen!

Kun päivä on.

Kun päivä on, en nähdä saatakaan
Mä tähtein kirkkautta taivahalla;
Vaan kun on yö, ne käypi tuikkimaan
Kuin Herran silmät kirkkaat kaikkialla.
Ja milloin yöllä synkin hetki saa
On niiden tuike kahta kirkkaampaa.

Kun päivä on, oi, multa piiloon jää
Niin monta suurta Herran lupausta;
Vaan kun on yö, ne loistaa, kimmeltää,
Ja kirkkaimmin, kun yö on oikein musta.
Oi, kiitos, Herra, kun sä tähtien
Suot loistaa mulle yössä murheiden!

En pelkää siis, yö joskin synkkä on:
Saan silmät tähtiin lupausten kiintää;
Ei harhaan vie ne, luotan armohon;
Ja kerran, kerran uusi aamu siintää.
Ei sitten seuraa iltaa konsanaan,
Ja kirkkaat kasvos nähdä silloin saan.

L. S. — Suom. *Em. T.*

Wilhelm Löhe.

Wilhelm Löhe.

Merkkimies naispuolisen diakonian historiassa.

Kotimatkalla-kalenteria varten kirjoitti
Kirkkoherra Edvin Wirén.

Kesällä 1923 oli allekirjoittaneella tilaisuus ottaa osaa suureen diakoniakokoukseen, joka pidettiin Neuendettelsaussa Baijerissa Etelä-Saksassa. Kun Neuendettelsaun diakonissalaitos on monessa suhteessa omalaatuinen laitos, jolla suuressa määrin on perustajansa, pastori Wilhelm Löhen, persoonallisuuden leima, pyydän tässä esittää muutamia piirteitä hänen elämästään ja hänen laitoksensa kehityksestä.

Wilhelm Löhe syntyi helmikuun 21 p:nä 1808 Fürthin kaupungissa Baijerissa. Hänen vanhempansa olivat aito saksalaista porvarisväkeä, vanhanaikaisen hurskasta ja jalosti ajattelevaa. Pojankin hurskaus ilmeni varhain rakkautena kirkkoon. Niin usein kuin kellot soivat kirkkoon, nähtiin pojan rientävän sinne, ja usein oli hän katselijana läsnä ehtoollisjumalanpalveluksissa. Hänen omasta ensi käynnistään ehtoollisella tuli

hänelle unohtumaton juhlahetki. Hän kertoo itse siitä: »Minä tiesin, keneen uskoin, ja lähellä häntä sain elää ensimäisen ehtoolliskäyntini ihanan helluntaihetken.» Hyvät opettajat sekä koulussa että sittemmin, Erlangenin yliopistossa antoivat hänen nuorekkaan innostuksen täyttämälle mielelleen terveen suunnan. Opintoaikanaan hän luki joka päivä lutherilaisen kirkon tunnustuskirjoja, ja hän pysyi kirkkomme opinkäsitykselle uskollisena kautta koko elämänsä. Jo nuorena yliopistolaisena oli hän erikoisen kypsynyt ja arvostelukykyinen, ja hän ilmaisi ajatuksensa kauniissa muodossa. Rautaisella ahkeruudella hän osti aikaa. Ja suoritettuaan hyvin tutkintonsa hän ikävöi papiksivihkimistä ja sitä paikkaa Jumalan viinitarhassa, jonka hän oli saava. Sinä päivänä, jona hänet papiksi vihittiin, oli hänellä ihmeellinen elämys. Hän kertoo siitä: »Olin siihen aikaan runouden ihailija ja siitä sain neuvon tehdä kohtalolle kysymyksen päivänä, joka oli minulle tärkeä. Käännyin rukouksessa Jumalan puoleen, avasin raamattuni ja suuntasin silmäni ja käteni avautuneeseen paikkaan. Se oli Jes. 6: 8—10. Minun mielestäni se teksti ei sopinut minulle, avasin toisen paikan ja sain Ap. t. 28: 25—27. Mielettömyydessäni sanoin itsekseni: 'Minun täytyy saada toinen vastaus.' Avasin taas raamattuni ja sain kolmannen kerran saman vastauksen Joh. 12: 38—41 sanoista.» Silloin hän tuli liikutetuksi ja sanoi: »Tässä olen, Herra, lähetä minut.»

Löhen virkatoiminnan ensimäiset vuodet olivat hänelle toiselta puolen levottomuuden vuosia. Hän sai kestää hyökkäyksiäkin vihollisten taholta. Mutta toiselta puolen ne vuodet olivat runsassatoisia Jumalan valtakunnalle. Missä tahansa hän kulkikin kaupungissa tai maaseudulla, sytyt-

tivät hänen sanansa sen tulen, josta Jeesus on sanonut, että sen pitää palaa. Vuonna 1837 hän sai oma paikan Dettelsaussa Baijerissa. Se oli siihen aikaan vähäpätöinen, tuntematon kylä, viiden tunnin matkan päässä Nürnbergistä. Käydessään ensi kerran siellä ajatteli Löhe: »En kuolleenakaan tahtoisi joutua siihen pesään», ja kuitenkin sanoo hän 25 vuotta myöhemmin: »Niihin tarkoituksiin, joita Dettelsaussa tahdotaan edistää, tuskin mikään paikka soveltuu sen paremmin kuin juuri tämä. Sen ympärillä olevassa maailmassa ei ole mitään puoleensa vetävää; kaikki kehoittaa sisäiseen harkintaan ja keskitykseen, hiljaisuuteen ja lepoon.»

Löhen suurena haluna oli pelastuksen sanoman saarnaaminen, mutta muukin seurakuntahoito oli hänen lämpimän harrastuksensa esineenä. Tähän harrastukseen hänen nuori vaimonsa otti osaa mitä innokkaimmalla tavalla. Niinpä kokosi hän pari kolme kertaa viikossa kylän nuoret naiset lauluharjoituksiin, Löhen itsensä lukiessa heille kristillisiä elämäkertoja tai muuta sellaista. Vanhempia naisia hän kokosi työskentelemään hyväntekeväisyystarkoituksia varten. Köyhien ja sairaiden luona hän kävi ahkerasti, antaen heille hellää hoivaa. Nuori papinrouva oli kodin aurinko. Hänen vilkas, lapsellinen mielensä oli omiansa elvyttämään Löhen raskasmielisyyteen taipuvaa luonnetta. Hän ymmärsi levittää viihtymystä vaatimattomaan pappilaan, jossa kaikki oli sopusointuista ja huokui rauhaa ja iloa. Myöskin Jumalan sanan kuulemiseen suuresti mieltyneenä kävi papinrouva hyvällä esimerkillä seurakuntansa edellä. Hän ei antanut huonon sään estää kirkossakäyntiään, vaikkakin tiet talvisaikaan olivat melkein ummessa. Mutta vain kuusi vuotta

kesti tätä Löhen perheonnea. Kuolema kävi hänen kodissaan kokonaista kolme kertaa samana vuonna. Hänen anoppinsa, hänen rakas vaimonsa ja viimeksi hänen nuorin poikansa kutsuttiin pois. Nämä kovat iskut painoivat hänet syvälle, mutta murhe puhdisti ja jalosti häntä. Aikaisin poismennyttä nuorta Helene-puolisoansa kaipasi leski kautta elämänsä.

Olisi paljon kertomista tästä seurakunnan paimenesta, joka työsarallaan saarnaajana ja sielunhoitajana antoi itsensä alttiiksi työssä ja vaivoissa, taisteli ja voitti. Hän oli papillinen sielu. »Hän ei voinut», kirjoittaa eräs elämäkerrantekijä, »toimittaa virkaansa saarnatuolissa tai alttarin ääressä ilman että tunnettiin hänen henkensä virtailevan hänestä loimuavan tulen tavalla». Sen ohessa harjoitti hän laajaa kirjailijatoimintaa. Tässä tahdomme kuitenkin erityisesti muistella häntä siitä työstä, jonka hän on suorittanut naispuolisen diakonian hyväksi Saksan kirkossa.

Tuo itsenäinen mies kulki siinä alussa omia teitään, mutta vähitellen alkoi hänen johtamansa diakoniatoiminta kulkea samaa uraa kuin muillakin paikkakunnilla. Löhe tavoitteli alussa jotakin paljon laajaperäisempää kuin diakonissalaitosta. Hän tahtoi luoda yhdistyksen naispuolista diakoniaa varten, joka olisi ulottunut yli koko Baijerin ja joka olisi ottanut harjoittaakseen laupeudentyötä mitä moninaisimmissa muodoissa. Vuonna 1853 perustettiin »lutherilainen yhdistys naispuolista diakoniaa varten» Windsbachin rovastikuntaan, johon Dettelsau kuuluu. Tätä yhdistystä kutsuttiin »emäseuraksi» siinä toivossa että tytärseuroja ylt'ympäri tulisi liittymään siihen. Löhen täytyi kuitenkin surukseen kokea, että

hänen ajatuksensa vain vähässä määrässsä toteutuivat: Vain kahdeksan apuyhdistystä syntyi. Löhe perusti tosin 1854 diakonissalaitoksen Neuendettelsauhun, mutta hän ajatteli sitä alkuaan vain ensimäisenä monista sellaisista ja vain niiden naispuolisten voimien valmistuslaitoksena, jotka vapaaehtoisesti tarjoutuisivat eri paikallisosastoihin. Eräs hänen lempiajatuksiaan oli nimittäin se, että useimmat oppilaista palaisivat kurssin läpikäytyään kotiseudulleen vetääkseen puolestaan muita samaan rakkaudenpalvelukseen. Ja erityisesti oli hänellä siinä silmämääränään maaseudun tarpeet. Mutta kun hän piankin tuli huomaamaan, ettei hänen valitsemansa tie veisi päämäärään, kun hän ei lyhyessä ajassa voisi kehittää diakonianlahjaa itse paikallisosastojen piirissä, ja kun hän myöskin huomasi, että monet hänen oppilaistaan, ollen vailla kiinteämpää yhteyttä laitoksen ja toistensa kanssa, pian vieraantuisivat siitä, mitä olivat Neuendettelsaussa saaneet, päätti hän jo 1857 tehdä muutoksen. Valmistuslaitos muutettiin diakonissalaitokseksi sen kotijärjestelmän mukaan, jota Theodor Fliedner aikaisemmin oli seurannut Kaiserswerthissä.

Laitoksen asema kaukana maaseudulla on ollut syynä siihen, ettei sairashoito Neuendettelsaussa ole saanut sitä merkitystä, mikä sillä useimmissa muissa diakonissalaitoksissa on. Sen sijaan on voitu omistaa sitä enemmän aikaa sisarien tietopuoliseen kehittämiseen. Paitsi sairashuonetta on emätalon ympärille vuosien kuluessa syntynyt haaraosastoja toinen toisensa jälkeen: hoitoloita tylsämielisiä varten, magdalenakoteja langenneita naisia varten, lastenkoteja ja pikkulastenkouluja, opettajatarseminaari, ylempiä oppilaitoksia tyttöjä varten, talouskouluja, lähetyskoulu y. m.

Tämän laitoksen päätehtävänä on siis opetus ja kasvatus, mikä käykin ilmi niistä monista eri opistoista, joita laitos on perustanut. Tämän työhaaran laajuus käy selville m. m. siitä, että eräässä laitoksen ylemmässä oppilaitoksessa, Nürnbergin tyttökoulussa, jossa pääasiallisesti opettajattaren tehtävään valmistuneita diakonissoja on opetusta antamassa, käy noin 800 oppilasta. Se onkin kaupungin suurin naisoppilaitos. Diakonissalaitokseen kuuluu nykyään yli 1000 sisarta, jotka työskentelevät eri toimissa kautta koko Saksan ja myöskin seurakuntatyössä.

Tärkeänä ja Neuendettelsaulle ominaisena työhaarana on tämän yhteydessä myöskin mainittava n. s. paramenttitoiminta, joka Saksassa on kaunistanut kirkon toisensa perästä. Löhen mielestä kirkkojen ulkonaisen asun on oltava sopusoinnussa saarnan ja liturgian kanssa ja sentähden on taiteen laskettava parasta, mitä se voi aikaansaada, Jeesuksen jalkojen juureen. Siinä tarkoituksessa hän syventyi tutkimaan kirkollisen taiteen aarteita ja malleja, otti messupukujen, alttariliinojen ja kaikellaisten sentapaisten kirkollisten esineiden valmistuksen yhdeksi laitoksensa työhaaraksi.

Miten laajaksi ja monipuoliseksi Löhe ajatteli diakonissatyötä, siitä ovat todistuksena seuraavat hänen sanansa: Minä en ole maalari enkä runoilija, mutta jos olisin sellainen, niin maalaisin diakonissan sellaisena kuin tämän tulee olla kaikissa eri töissään ja elämäntilanteissaan. Siitä tulisi kokonainen rivi kuvia ja yhtä monta runoelmaa. Maalaisin neidon navetassa ja alttarin ääressä, pesutuvassa ja hänen pukiessaan alastonta laupeuden puhtaaseen liinaan, keittiössä ja sairassalissa, pellolla ja kirkkokuorossa tai hänen

veisatessaan yksinäisyydessä 'nunc dimittis'-virttä kuolevalle. Maalaisin kaikkia mahdollisia kuvia diakonissatyöstä, mutta kaikkiin tauluihin saman neidon, ei aina hunnutettuna, mutta aina saman henkilön. Minkätähden? Sentähden, että diakonissan on kyettävä suorittamaan sekä suurinta että vähäpätöisintä. Hän ei saa hävetä vähäpätöisintä eikä turmella korkeinta. Jalat halvan työn pölyssä ja liejussa, kädet harpunkielillä ja pää hartauden ja Jeesuksen tuntemisen auringonvalossa — sellaiseksi hänet maalaisin koko kuvakirjan nimilehdelle. Ja kuvan alle kirjoittaisin: Hän pystyy kaikkeen: tekemään työtä, soittamaan, ylistämään.»

Kasvattajana oli Löhellä harvinaiset lahjat. Hän ei ainoastaan osoittanut tehtäviä ja tuonut ilmi ihanteita, vaan hän herätti myös eloon uusia ajatuksia ja kannusti sisaria toimintaan ja herätti heissä pyhän innostuksen kutsumukseensa. Löhen onnistui myöskin löytää hyviä työtovereita, jotka olivat halukkaita perehtymään hänen ajatuksiinsa ja syventymään siihen henkeen, joka laitoksessa vallitsi. Hänen työnsä on sehtähden jatkunut hänen poistuttuaankin samassa hengessä, jossa se alettiin, ja on elävänä todistuksena siitä, että kristillinen rakkaudentoiminta ja lutherilainen usko ja tunnustus hyvin voivat käydä käsi kädessä kirkossamme siunaukseksi tuhansille.

Rikkaan elämän jälkeen, rikkaan myöskin rististä ja kärsimyksistä, sai Löhe tammik. 2 p:nä 1872 päästä lepoon. Koti-ikävä oli ollut ominaisena piirteenä hänessä.

Käynti Neuendettelsaun diakonissalaitoksessa tekee unohtumattoman vaikutuksen. Koko laitoksella ja sen elämällä on yksinkertainen, hiljainen ja tosi kristillinen leima. Ja kun siellä ajat-

telee, mitä siunausta tuo laitos on saanut levittää tuhansille sieluille ja kodeille, toivoo sydämestään, että palveleva ja uhrautuva rakkaus meidänkin maassamme voittaisi yhä useampia sydämiä ja voimia, jotka tulisivat varustetuiksi rakkauden kautta vaikuttavalla uskolla. Kiitollinen rakkaus Kristukseen kaiken sentähden, mitä hän on puolestamme tehnyt — sehän on kaiken diakoniatoiminnan liikevoima ja vaikutin.

Jumala, kaikkien hyvien lahjojen antaja, suokoon nuorisomme suurelle joukolle sitä mieltä, joka on ihanasti ilmaistu Wilhelm Löhen kauniissa sanoissa:

»Mitä tahdon?
Tahdon palvella.
Ketä tahdon palvella?
Herraa hänen köyhissään ja kurjissaan.
Ja mikä on palkkani?
En palvele palkasta enkä kiitosta saadakseni, vaan kiitollisuudesta ja rakkaudesta,
Palkkani on se, että saan palvella.»

Uskonelämä Jeesuksessa.

(Efes. 1: 7—11).

»Kotimatkalla»-kalenteria varten kirjoitti
Pastori Lauri Takala.

Kaikkein jokapäiväisin ja samalla kaikkein ihmeellisin ilmiö luonnon valtakunnassa on elämä. Elävä ihminen hengittää, syö, liikkuu, toimii. Luonnollisen ihmisen tärkeimpiä kysymyksiä on elämän säilyminen. Elämään syntynyttä ihmislasta vaalitaan sentähden huolellisesti. Elävä ihminen tarvitsee jatkuvasti ravintoa, jotta elämä säilyisi. Jos ruokahalu heikkenee, on elämä vaarassa. Jos hengitys lakkaa, on elämä sammunut. Elämän kulku muodostuu erilaiseksi eri elämänkutsumuksissa. Voidakseen tarkotuksenmukaisimmin järjestää elämänsä ihminen tarvitsee elämänviisautta. Sanoessaan jäähyväiset elämälle hän jättää ehkä jotakin perinnöksi lapsil-

leen. Tämänlaatuisissa puitteissa elämä etenee kehdosta hautaan.

Luonnollisen elämän ohella elävät muutamat uskonelämää. Jumala toivoo, että se syntyisi kaikissa.

Mistä uskonelämä syntyy? Mistä usko elää? Otsakkeessa olevaan raamatunkohtaan viitaten vastaamme: syntien anteeksiantamuksesta. Lain orjuudessa kamppailevassa Lutherissa rupesi syntymään usko, kun hänelle muistutettiin uskontunnustuksen sanoja: »Minä uskon syntien anteeksisaamiseen.» Anteeksiantamuksesta laulaa hengellinen runoilija:

»Jos en mä siitä elää saa,
Niin kaikki toivo katoaa.» (S. k. 348: 6).

Kenelle sanan valossa on synti paljastunut, ei hän voi elää omasta hurskaudesta. Merkilliset elämykset ja kokemukset eivät voi synnyttää enempää kuin ylläpitää uskonelämää. Ilman syntien anteeksiantamusta olemme hengellisesti kuolleita. Synti on erottanut meidät elämän lähteestä, Jumalasta. Meidän arvokkaimmatkaan kokemuksemme eivät kykene korjamaan Jumalan kanssa rikkoutuneita välejä.

On tarpeen lunastus siitä, mikä aiheutti kuoleman. Apostoli sanookin »lunastuksen» merkitsevän samaa kuin »syntien anteeksiantamus». Vain siitä syntyy uskonelämä.

Apostoli elää syntien anteeksiantamuksesta. Hän on varma siitä, että hänellä on syntien anteeksiantamus. Hän ei ainoastaan toivo: »Kunpa saisin syntini anteeksi!» vaan hän tietää varmaasti, että ne ovat anteeksi. On muitakin yhtä onnellisia, koska hän sanoo: »M e i l l ä on. . .» Todella aarteen omistajia, kun heillä on, mistä elää! Oletko Sinä varma, että Sinulla on synnit anteeksi?

Siitä lienet varma, että Sinulla on syntiä. Sitä ainakin sana vakuuttaa Sinulla olevan kiireestä kantapäähän saakka. Ja on Sinulla myös — synnin palkkana Jumalan kiroustuomio. Mutta mitenkä on syntien anteeksiantamuksen laita?

Ehket mielestäsi ole tehnyt sellaista kokemusta, että syntisi ovat anteeksi annetut. Mutta huomaa, missä apostoli sanoo syntien anteeksiantamuksen olevan. »J e e s u k s e s s a . . . h ä n e n *verensä* k a u t t a.» Ei meidän kokemuksessamme. Ei jossakin, mikä meistä lähtee, vaan Jeesuksessa. Ei sen kautta, että me menemme sopimaan Jumalan kanssa, vaan Jeesuksen veren kautta. »Ette ole millään katoavaisella, ette hopealla ettekä kullalla, lunastetut turhasta, isiltä peritystä vaelluksestanne, vaan Kristuksen kalliilla verellä» (1 Piet. 1: 18, 19). »Kristus on lunastanut meidät lain kirouksesta, kun tuli kiroukseksi meidän edestämme.» (Gal. 3: 13). Tämä on tapahtunut tosiasia. Siksi Jumala on meille kaikki synnit antanut anteeksi (Kol. 2: 13).

Kenellä on syntien anteeksiantamus? Kaikilla, joilla on lunastus. Siitä taas apostoli sanoo: »Kristus antoi itsensä lunnaiksi kaikkien edestä (1 Tim. 2: 6). Jääkö Sinulle enää mitään mahdollisuutta kieltää itseltäsi syntien anteeksiantamusta? Siispä tunnustanet uskossa: »Minullakin on syntien anteeksiantamus.» Sinussa on silloin toteutunut: »Jokainen, joka uskoo häneen, saa synnit anteeksi hänen nimensä kautta» (Ap. t. 10: 43). Olet alkanut elää uskonelämää Jeesuksessa.

Ulkonaisessa elämässä tarjotaan monenlaista elämänviisautta. Uskonelämän viisaus on Jumalan armo. »Tätä armoa hän on runsaasti antanut meille kaikenlaiseksi *viisaudeksi*». On vaarallista tulla niin viisaksi, ettei enää jokapäiväisesti tarvitse elää anteeksiantamuksen armosta. »Jos joku teistä luulee olevansa viisas tässä maailmassa, on hänen tultava tyhmäksi, jotta hänestä tulisi viisas» (1 Kor. 3: 18). Jumalallinen viisaus pitää semmoisessa itsetunnossa, että on pakko päivittäin elää syntien anteeksiantamuksesta.

Uskonelämän kestäessä voi nousta kysymys, riittääkö syntien anteeksiantamus. Silloin huomatkaamme, minkä mukaan sitä meillä on. Ei ansiollisuutemme, ei uskomme lujuuden, ei kestävyytemme, ei kristillisyytemme lämpimyyden mukaan, vaan »hänen *armonsa rikkauden* mukaan». Eikä Jumala tee koskaan vararikkoa.

Armo on »kaikenlaiseksi viisaudeksi

ja ymmärrykseksi». Armo rauhottaa omantunnon. Armo panee »vaeltamaan, niinkuin Herran arvo vaatii» (Kol. 1: 9, 10). Armo antaa uskovalle viisautta ottamaan koettelemukset Isän kädestä. Ja vihdoin siitä tulee ymmärrys kuollessa »nukkua Kristuksen haavoihin».

Inhimillinen elämänviisaus muuttaa muotoa vuosisatain vieriessä tulkiten sitä, mikä minkin sukupolven mielessä liikkuu. Uskonelämän viisaus ei ole satunnaista. Se juontaa juurensa iankaikkisuudesta, siitä »päätöksestä, jonka hän oli nähnyt hyväksi itsessään tehdä». Päätös sisälsi Jumalan taloudenhoitosuunnitelman, kuinka hän oli yhdistävä Kristuksessa kaikki, mitä on taivaassa ja mitä on maan päällä.

Tämä salattu viisaus on aikojen täyttyessä tullut ilmi. Jeesuksen teosta lauletaan:

»Näin hän saattoi maan ja taivaan,
Ihmiset ja Jumalan
Uudestansa yhteen aivan
Kautta ristinkuoleman». (S. k. 442: 4.)

Se »on nyt julkisaatettu ja profetallisten kirjotusten kautta iankaikkisen Jumalan käskystä tiettäväksi tehty kaikille kansoille uskon kuuliaisuuden aikaan saamiseksi» (Room. 16: 26). Ei se ole enää salaisuus. Sanassa on salaisuus paljastettu. Älä anna sen Sinullekaan jäädä salaisuudeksi!

Ulkonaisessa elämässä annetaan ja vastaanotetaan perintöjä: mikä saa maapalstan, mikä irtainta omaisuutta, mikä pankkitalletuksia. »Hänessä me myös olemme saaneet perintöosan». Ehkä ajalliset perinnöt sivuuttavat ne paikat, missä me olemme. Kristuksessa mekin olemme perinnön omistajia. Tämä perintö on iankaikkinen elämä.

Perintöoikeutemme on taatulla pohjalla. Kasteessa olemme syntyneet Jumalan lapsiksi. Lapseuteen kuuluu perintöoikeus.

Omistaessaan syntien anteeksiantamusta Kristuksen veressä askartelee usko toisaalta odotettavana olevassa perintöosassa. »Meillä on yhdyskuntamme taivaassa» (Fil. 3: 20). Uskova ei elä ainoastaan uskonelämää vaan hänellä on iankaikkinen elämä.

Lopuksi kysymys:

»Elänetkö elämääsi
Uskoin Herraan Jeesukseen?
Ja kun kuoloon painuu pääsi,
Saapunetko taivaaseen?
Vielä kysyn: elätkö? Elätkö?»

(S. k. 321: 1.)

Täydellinen lepo.

Korkeat näyteikkunat kauppias Untamalan liikkeessä kimmelsivät kesäpäivän häikäisevässä valossa. Kaupassa kävi tänään ostajia tavallista enemmän — läheisyydessä vietettiin suurta kesäjuhlaa — ja ovikello soi lakkaamatta. Niin kauppias itse kuin puotineiditkin saivat panna kaiken taitonsa ja voimansa liikkeelle tyydyttääkseen ostohaluista yleisöä, joka tungeskeli myymäläpöydän ääressä.

— Väsyttääkö sinua kovasti, Eila? — kuiskasi vanhempi myyjättäristä kalpealle nuorelle toverilleen, heidän kerran kiireessä sattuessaan saman kangashyllyn eteen.

— Voi, Aune, kunhan täällä olisi hiukan vähemmän kuuma! — Ja Eila pyyhkäisi hätäisesti hien otsaltaan.

— No tytöt, — kuului kauppiaan ääni — joutukaa! Kohta alkaa juhla kentällä, ja ostajat hajaantuvat sinne.

Samalla kuuluikin torventoitotus lähellä olevalta juhlakentältä.

— Tulemme jälleen tänne väliajalla!

Ja joukko ostajia kiirehti pois kesken kaupan-

tekoaan. Mutta eivät läheskään kaikki. Suurelle osalle näytti tavarain katseleminen ja valikoiminen olevan hauskinta ajanvietettä. Tytöt saivat ikäänkuin ostajain huviksi taukoamatta levittää kangaspakkoja näytteelle, kääriä niitä kokoon, kiivetä tikapuille asettaessaan painavat pakat jälleen paikoilleen korkeilla hyllyillä. Ilma myymälässä kävi yhä kuumemmaksi. Hiki helmeili tyttöjen otsilla ja jalat pakottivat väsymyksestä.

Viimein löi kello kuusi.

Helpotuksen huokaus pääsi Eilan rinnasta ja teeskennelty hymyily sammui hänen huuliltaan samalla kuin viimeinen ostaja sulki oven. Kauppias salpasi sen sisältäpäin.

— No tytöt, kiirehtikää nyt juhlaan!

— Lähdetäänkö hetkiseksi sinne, Eila? — kysyi Aune avatessaan ovea.

— Minun täytyy pikaisesti joutua kotiin — vastasi toveri päättävästi — pikkusiskot ovat yksin kotona, kaikki muut ovat varmasti juhlilla. — Ja ohimennen heittäen katseen lipuilla koristetulle kentälle riensi Eila kotia kohti, joka äidin kuoltua vaati vanhemmalta siskolta jokaisen vapaahetken, vaati kaikki hänen ajatuksensa ja huolenpitonsa. — Jos vain kerran saisi levätä, levätä oikein täydellisesti ja ilman huolia, voi, siinä olisi minulle juhlaa yllin kyllin — huoahti Eila tullessaan kotiin, missä heti niin monet erilaiset askareet odottivat tekijäänsä.

Ja Eila kesti väsymyksestään huolimatta, sillä nuoren työntekijän sydämessä soi rohkaisevana, voimia tuottavana lupaus: »Jotka Herraa odottavat ne saavat uuden voiman.»

Ja Eila rukoili armoa kestää hiljaisuudessa odottaen Herraa.

— — —

Pari vuotta oli ajasta vierinyt. Lintujen lauluun, joka kaikui humisevista koivuista kirkon seinämällä sekaantui urkujen sulosävel.

Alttarin edessä valkeassa morsiuspuvussa seisoo Eila, seisoo kuin untanäkevänä rakastetun miehen rinnalla. Liian ihmeellistä ollakseen totta tuntuu hänestä se uusi maailma, mikä nyt arvossapidetyn, rikkaan miehen vaimona aukeni hänelle. Hän oli ensin ajatellut sitä pelolla jopa kauhistuksella, kunnes tämä uusi polku selkeni hänelle Jumalan tieksi, jota hän saisi kulkea Vapahtajansa seurassa, hänen armonsa turvissa. Mitä hän siis pelkäisi! Ei elämä eikä kuolema, ei kukaan eikä mikään tässä eikä tulevassa maailmassa erottaisi häntä hänen sielunsa Yljästä ja Kuninkaasta. Hyvä Paimen tulisi uskollisesti kantamaan lammastaan kaikissa vaikeuksissa näissä uusissa olosuhteissakin — siitä oli Eila varma, ja se teki mielen turvalliseksi.

Kaunis ja valoisa oli sitten se uusi koti, mikä aukeni Eilalle. Mutta ennen pitkää huomasi hän, että tänne keskelle auringon säteilyä ja kukkien hurmaavaa tuoksua oli hän entisestä, työn rasittamasta elämästään tuonut mukanaan erään seuralaisen: väsymyksen. Se yllätti häntä monasti kuin salainen vihollinen, ja pusersi rinnasta tuon vanhan huokauksen: jospa kerran saisin oikein levätä.

— Nyt ei sinulta, Eila, enää puutu mitään maailmassa — virkkoi Aune, entinen työtoveri — et voi enää toivoa mitään.

— En mitään muuta kuin lepoa — sanoi Eila salaisella huokauksella.

— Lepoa, sitähän juuri sinulla nyt on! Kuka vaatisi sinua täällä rikkaassa kodissasi työhön ja ponnistuksiin?

— Vieraat, ne monilukuiset kestit ja kutsut, joita mieheni yhteiskunnallinen asema vaatii — virkahti Eila alakuloisesti hymähtäen.

Vielä kului muutamia vuosia. Pienen sinisilmäisen tytön nauru ja iloinen leikki täytti avaran kodin joka sopukan. Aurinko säteili, kukat tuoksuivat yhä, ja vieraat kulkivat vuolaana virtana valoisan kodin heille aina selko selällään olevista ovista. Ainahan sitä mielihyvällä lähti sinne, jossa alati ystävällinen emäntä otti tulijat niin herttaisesti ja lämpimästi vastaan.

Mutta eräänä kutsuiltana kun Eila hymyilevänä saattoi viimeistä vierasta eteiseen, tuntui hänestä äkkiä kuin olisi hän ollut entinen pikku puotineiti, joka nyt viimeinkin pääsi vapaaksi päivän työstä. Niin, eikös kello juuri lyönytkin kuusi, oli siis aika sulkea myymälän oven ja mennä kotiin — askareille? Ei, hän tahtoi nyt kerrankin levätä, levätä — — —

— Mikä sinun on, Eila? — kuuli hän miehensä kysyvän. Mutta hän ei voinut vastata. Päätä huimasi, hän horjui ja menetti tajuntansa — — —

Kun hän heräsi lepäsi hän vuoteellaan ja lääkäri seisoi hänen vierellään laskien valtimon lyöntejä. — Täydellinen lepo — sen vain Eila erotti kaikesta, minkä lääkäri sanoi ja määräsi, täydellinen lepo, niin, niin, eikö se juuri ollutkin koko hänen nuoren elämänsä unelma ja syvin kaipaus!

Täydellinen lepo. Hän toisti sanat itsekseen vielä sittenkin kun oli asettunut asumaan kesäksi kaukaiseen, maailman melulta kätkettyyn lepokotiin. Ympäröivä luonto oli mitä ihanin, vuoden aika samoin. Kaunis metsäinen maisema,

minkä hän näki leposohvalta, köynnöksillä koristetulta verannalta, tuntui ikäänkuin houkuttelevan lepoon ja hiljaiseen, huolettomaan toimettomuuteen. Ja käsi lepäsi, lepäsi, niinkuin koko olentokin. Mutta ajatukset, mietiskelyt — kuka esti niitä työskentelemästä, usein rasituksiin asti.

Ja jota enemmän ruumiin voimat palasivat, sitä enemmän askartelivat ajatukset kodissa, missä pikku tyttö äidin hoitoa kaipasi. Ja yli vetten ja metsien oli kuin tuuli olisi kantanut lapsen huudon: äiti, äiti!

Täydellinen lepo — voi, löytyykö sitä missään maan päällä? — Tämä huokaus lähti niin salaisena ilmoille. Mutta sen kuuli kuitenkin vanha mummo, joka kulki verannan ohi. Hän katsahti mukavassa sohvassa lepäävään Eilaan. — Yksinäinen, ikävöivä ihmisparka — ajatteli vanhus osaaottavasti. Ääneen sanoi hän hiljaa ja miettivänä, kuin puhellen itselleen: »Yksinäisyys ja hiljaisuus ovat suuren lääkärin vastaanottohuoneita.»

Vanhus jatkoi matkaansa. Mutta ne sanat, joita hän ohimennen oli lausunut soivat yhä Eilan korvissa. Varmasti oli hän kuullut ne ennenkin tai lukenut jostakin. Mutta vasta tällä hetkellä huomasi hän niiden syvää totuutta ja lohdutusta. Yksinäisyyteen ja hiljaisuuteen oli hän Jumalan johdatuksen kautta joutunut. Miksi? Siksikö että saisi kohdata suuren lääkärin, jolla täällä oli vastaanottohuoneensa?

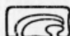
Eila ei kuule enään pikku tyttönsä huutoa. Vaativampana nousee huuto hänen omasta, lepoa kaipaavasta sydämestään. »Niinkuin peura vesiojille» janoaa hänenkin sielunsa Jumalaa, elävää Jumalaa. Tosin oli hän jo monta vuotta sitten iloiten Vapahtajansa rakkaudesta huudahtanut:

»Minun Herrani ja minun Jumalani», ja pyytänyt Hänet ainaiseksi seuralaisekseen. Mutta, miten olikaan, eikö hän sittenkin näinä viimeisinä, elämän hyörinässä ja pyörinässä vietettyinä vuosina ollut monestikin katsonut Vapahtajansa ohitse mieheensä, seurapiiriinsä, niin, oman itsekkään tahtonsa tyydyttämiseen? Voi, niin on käynyt useastikin — sen näkee hän nyt selvästi. Hänen sielunsa on sairas ja väsynyt vielä paljoa enemmän kuin ruumis. Mutta Jumalan armon kautta on hän nyt yksinäisyydessään ja ikävässään Hänen vastaanottohuoneessaan, joka itse sanoi: »terveet eivät tarvitse lääkäriä, vaan sairaat».

Auringonlasku heittää purppurahohteen hiljaisen seudun ylle. Kesäillan vieno tuuli nukahtaa pitkään, kaihoisaan hengenvetoon. Lintujen laulu vaikenee. Mutta yhä istuu Eila paikallaan kuunnellen hyvän Paimenen lupausta levosta jokaiselle sielulle, joka antaa hänen pelastavan kätensä nostaa väsyneen vaeltajan paimenhelmaan.

Iltatähti syttyy. Se vilkuttaa suloisesti kuin lähetti ikuisen kodin portilta. Täydellinen lepo — kuiskaa Eila salaa — sen löytää sieluni vasta siellä, missä saamme »nähdä Hänet niinkuin Hän on». Siellä ei kesä syksyyn muutu, siellä saamme aina laulaa uskollisen Vapahtajamme kiitosta, Hänen, joka jo täällä levottomuuksien maassa antaa väsyneille uuden voiman, ottaen kantaakseen lapsiraukkansa kuormineen kaikkineen. Kiitos ja ylistys Hänelle, täydellisen levon antajalle!

Ellida Erling.

Koko maailman autuus.

Kotimatkalla-kalenteria varten kirjoitti Rovasti Julius Engström.

Onko oppi koko maailman autuudesta vanha vai uusi oppi? Monet kyllä väittävät, että se on uutta oppia, jota äärimmäiset evankeliset ovat ruvenneet saarnaamaan. Mutta todellisuudessa koko ihmiskunnan pelastaminen eli autuaaksi tekeminen sisältyy Jumalan jo iankaikkisuudessa tekemään armopäätökseen. Silloin Jumala jo edeltäpäin näki ihmiskunnan lankeamisen, mutta silloin hän myöskin äärettömässä rakkaudessaan oli keksinyt neuvon saman ihmiskunnan täydelliseksi pelastamiseksi siitä onnettomuudesta, johon se vajosi.

Tahdomme kuitenkin jo heti mainita, että jokaisen yksityisen ihmisen omakohtainen osallisuus Kristuksen aikaansaamasta yleisestä van-

hurskauttamisesta ja autuaaksi tekemisestä riippuu siitä, mihin suhteeseen hän asettuu Jumalan Poikaan ja ristin evankeliumiin, mutta se asia, josko ihminen uskoo tähän, ei vähimmässäkään määrässä vaikuta siihen, mitä Jumala on iankaikkisessa armoneuvossaan päättänyt ja miten hän on armopäätöksensä toteuttanut. Se mitä Jumala Kristuksessa on tehnyt ei perustu yhdenkään ihmisen uskoon, samoin kuin ei yhdenkään ihmisen eikä kaikkien jumalattomienkaan uskottomuus voi tehdä Jumalan pelastusneuvoa ja sen täydellistä toteuttamista tyhjäksi. Vaikka ei ainoakaan ihminen maailmassa uskoisi ja vaikka siis kaikki uskottomuuden tähden kadotukseen joutuisivat, on maailman autuaaksi tekeminen Kristuksessa kuitenkin valmis asia. Vaikka ei ainoakaan ihminen tahtoisi taivaaseen mennä, on kuitenkin Jeesuksen veren kautta taivas kaikille avattu.

Raamattu todistaa että oppi koko maailman autuudesta on ikuinen totuus. Paratiisissa Jumalalla oli edessään langennut ihmiskunta, edustettuna esivanhemmissamme. Tuolle langenneelle ihmiskunnalle Jumala itse julisti evankeliumia vaimon siemenestä, joka oli polkeva rikki käärmeen pään. Israelin kansan esi-isille Herra ilmoitti, että kaikki sukukunnat maan päällä tulisivat siunatuiksi siinä Vapahtajassa, joka Abrahamin suvusta oli syntyvä. Korvessa puuhun ripustetussa vaskikäärmessä oli lääke ja apu, terveys ja

elämä kaikille myrkyllisten käärmeitten puremille, joskaan kaikki eivät uskonut Herran sanaa eivätkä luoneet katsettansa vaskikäärmeesen, ja niin kuolivat haavoihinsa. Suurena sovintopäivänä ylimmäinen pappi toimitti uhrin koko kansan puolesta ja sen esikuvallisen uhrin kautta koko Israel sovitettiin ja tuli Herran edessä puhtaaksi kaikista synneistänsä (3 Moos. 16 l.)

Daavidin voitto, kun hän Goliatin kaasi, oli koko Israelin kansan voitto. Siinä merkillisessä tapahtumassa Luther näkee koko ihmiskunnan vanhurskauttamisen ja autuaaksi tekemisen, niinkuin hän kirjoittaa: »Niin on nyt Jumalan evankeliumi ja Uusi testamentti hyvä ilmoitus ja uutuus, levitetty koko maailmaan apostolien kautta, oikeasta Daavidista, joka on sotinut synnin, kuoleman ja perkeleen kanssa ja saavuttanut voiton ja siten ilman heidän ansiotansa lunastanut, tehnyt vanhurskaiksi, eläviksi ja autuaiksi kaikki ne, jotka olivat olleet synnin vankeina, kuoleman vaivaamina ja perkeleen vallassa ja sen kautta antanut heidän tulla rauhaan ja vienyt heidät jälleen kotiin Jumalan luo, jonka tähden he laulavat, kiittävät, ylistävät Jumalaa ja ovat iloiset iankaikkisesti, jos he muuten vahvasti uskovat tämän ja ovat pysyväiset uskossa.»

Esipuheessaan Uuteen testamenttiin, josta ylläolevat sanat ovat otetut, lausuu Luther myös: »Kristus on Abrahamin siemen, sanoo apostoli Paavali Gal. 3: 16; hän on siunannut koko maail-

man evankeliumin kautta.» Kaikkialla Luther selvästi myöskin osoittaa, että tämä yleinen lunastusarmo on uskossa omistettava, jos ihminen tahtoo autuaaksi tulla, mutta että Jumalan puolelta kaikki on valmiina ennen ja ilman uskoa. Armo ei perustu uskoon, vaan usko armoon. Tämän apostoli Paavali selvästi myöskin esittää 2 Tim. 1: 9, jossa hän osoittaa, että Jumala ensin on meidät pelastanut eli autuaiksi tehnyt ja sitten pyhällä kutsumuksella kutsunut, ei meidän tekojemme mukaan, vaan oman aivoituksensa ja armonsa mukaan, joka meille *ennen ikuisia aikoja on annettu Kristuksessa Jeesuksessa.* Siis *ennen ikuisia aikoja,* ennenkuin maailma oli luotukaan ja ennenkuin ainoatakaan ihmistä oli olemassa, on armo *meille annettu,* mutta nyt *ilmi saatettu* sen kautta että Vapahtajamme Jeesus Kristus ilmestyi, joka tehottomaksi teki kuoleman ja toi valoon elämän ja katoamattomuuden evankeliumin kautta (2 Tim. 1: 10).

Merkille pantava on myöskin tuo ihmeellinen, Jeesuksen kuolemassa ja ylösnousemisessa toteutunut ennustus Hos. 6: 1, 2, jossa ihmiskunnan eläväksi ja autuaaksi tekeminen on esitettynä. Sanat kuuluvat: »Tulkaa ja palatkaamme Herran tykö, sillä hän on meidät repinyt ja hän myös parantaa meidät. Hän on meitä lyönyt ja hän myös sitoo meidät. Hän tekee meidät eläviksi kahden päivän perästä, kolmantena päivänä hän herättää meidät, niin että me elämme hänen kas-

vojensa edessä.» Koko ihmiskunta oli suljettuna ensimäiseen Aatamiin, kun hän lankesi syntiin. Sentähden kuolema ja kadotus tuli kaikkien ihmisten päälle. Mutta koko ihmiskunta oli myöskin suljettuna toiseen Aatamiin Kristukseen, kun hän ristillä kuoli ja haudasta herätettiin. Ei hän kärsinyt, kuollut ja haudasta noussut vain uksovaisten tähden ja heidän edustajanaan, vaan kaikkien langenneitten Aatamin lasten asian hän otti ajaakseen. »Hän on sovinto meidän syntiemme edestä, ei ainoastaan meidän, vaan koko maailman syntien edestä.» Siis oli Jeesuksen kuolleista herättäminen ja eläväksi tekeminen koko ihmiskunnan eläväksi tekeminen Jumalan edessä. Tämän apostoli Paavali selvästi osoittaa ja todistaa Ef. 2: 4—6, kirjottaessaan: »Jumala, joka on laupeudesta rikas, suuren rakkautensa tähden, jolla hän on meitä rakastanut, on tehnyt meidät, jotka olimme kuolleet rikoksiimme, eläviksi Kristuksen kanssa — armosta te olette pelastetut — ja yhdessä hänen kanssaan herättänyt ja yhdessä hänen kanssaan asettanut meidät taivaallisiin Kristuksessa Jeesuksessa.»

Saman tärkeän totuuden tuo apostoli esiin Kol. 2: 13 ja 14, kun hän sanoo: »Teidät, jotka olitte kuolleet rikkomuksiinne ja lihanne ympärileikkaamattomuuteen, teidät hän teki eläviksi yhdessä hänen kanssaan, antaen meille anteeksi kaikki rikkomukset ja pyyhki pois meitä vastaan olevan kirjoituksen säännöksineen, joka oli vas-

tustajamme; sen hän on ottanut tieltä pois ja naulinnut ristiin.» Näistäkin sanoista käy selville, että koko ihmiskunta Jeesuksen sovintokuolemassa vanhurskautettiin ja että siis kaikkien ihmisten kaikki synnit Jumalan puolelta anteeksi annettiin. »Sillä Jumala oli Kristuksessa ja sovitti maailman itsensä kanssa eikä lukenut heille heidän rikkomuksiaan» (2 Kor. 5: 19).

Uskoton ihminen ei elä armon ja anteeksi saamisen osallisuudessa ja nautinnossa, koskapa hän uskottomuudessaan jaloillaan tallaa tuon kalliin sovintoveren, joka totisesti on hänenkin puolestaan vuotanut, mutta hänenkin syntinsä Golgatalla kuitenkin anteeksi annettiin.

»Jo silloin anteeks aivan
Sai mailma syntinsä,
Kun Jeesus kärsi vaivan
Ja kuoli ristillä.»

Ei siis uskoton ihminen kadotukseen joudu siitä syystä, ettei Jeesus olisi kantanut, sovittanut ja poisottanut hänenkin syntejään, koskapa hän kerran Jumalan Karitsana otti pois maailman synnin, vaan hänen kadotuksensa syynä on uskottomuus eli armon tahallinen hylkääminen. Uskottomuus on oikeastaan ainoa kadottava synti, sillä juuri uskottomuudessaan ihminen kaikenlaatuisia muita syntejä rakastaa, ja harjoittaa.

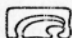
Samoin uskovainen ihminen sanasta oppii ymmärtämään, ettei hän ole autuaaksi tehty uskonsa perustuksella ja ettei hän uskollaan ole syntien anteeksi antamusta hankkinut eikä ostanut, vaan hän uskoo juuri sen suuren ja autuaallisen tosiasian, että Jeesus hänen ylimmäisenä pappinaan on hänet tuolla kerta kaikkiaan toimittamallaan uhrilla pyhäksi, täydelliseksi, vanhurskaaksi, autuaaksi ja eläväksi tehnyt ja että tämä kaikki tapahtui ilman hänen uskonsa apua ja myötävaikutusta.

Jos Jeesuksen lunastustyö, sen merkitys, arvo ja voima tehdään riippuviksi meidän uskostamme ja sen laadusta, emme milloinkaan voi oikeata rauhaa ja hengen iloa ja vapautta nauttia, sillä meidän uskomme on aina vaillinainen. Heikoinkin usko saa vapaasti omistaa koko Kristuksen ja täydellisen lunastusarmon, ja siitäpä usko juuri voimansa saa, kun se pitäytyy sanan todistuksiin siitä, että olemme ilman ansiotamme Jeesuksen verellä lunastetut ja autuaiksi tehdyt sekä pyhässä kasteessa Kristukseen pukeutuneet.

On tarpeellista, että olemme selvillä näissä perustotuuksissa, niin ettemme vähimmässäkään määrässä sekoita meidän uskoamme Jeesuksen tekoon, vaan annamme hänelle hänen Vapahtajakunniansa, niinkuin se yksin hänelle kuuluukin.

Emme siis mitään raamatusta poikkeavia uutuuksia opeta, kun teroitamme tuota tärkeätä ja kallisarvoista oppia yleisestä vanhurskautta-

misesta, joka oppi valitettavasti on niin syrjäytetty ja toisarvoisena pidetty. Kokonaisia ihmistekojen vuoria rakennetaan himmentämään Golgatan ristiä, ja siitä on seurauksena, ettei ole oikeata uskon rohkeutta ja kestävyyttä. Älkäämme unohtako, että ainoana autuutemme perustuksena on Jeesus Kristus ja se mitä hän on tehnyt.

Muistakaa Lootin vaimoa!

Luk. 17: 32.

Kotimatkalla-kalenteria varten kirjoitti
Lähetyspastori K. E. Salonen.

Usein tapaamme Raamatussa tuon pienen sanan »muista». Milloin kehoitetaan meitä muistamaan sitä *sanaa*, jonka Jeesus on puhunut, milloin taas Jeesuksen *tekoja*, milloin taas Jeesusta *itseään* (Joh. 16: 4; Mk. 8: 18; 2 Tim. 2: 8). Tekstissämme kehoittaa Jeesus meitä muistamaan Lootin vaimoa. Varmaan siis tämän naisen vaiheet ovat muistamisen arvoisia!

I. Muista Lootin vaimon etuisuuksia. — Jokaisen ihmisen elämässä on eri puolia, on valojos varjopuoliakin. Jumala on lahjoitellut antimiaan eri tavoin: yhdelle hän on suonut kauneutta, toiselle varallisuutta, kolmannelle hilpeän ja iloisen luonteen j. n. e. Kukaan kuitenkaan ei voi sanoa jääneensä osaa vaille. Joskin maallisiin lahjoihin nähden on erilaisuuksia, saamme kuitenkin iäisyystavaroihin nähden olla kaikki sa-

malla asteella, sillä »Hänen täydellisyydestään olemme kaikki saaneet, ja armon armosta» (Joh. 1: 16). Ja iäisyystavarathan sittenkin ovat niitä etuja, jotka todella voidaan eduiksi katsoa. »Sillä näkyväiset kestävät vain ajan, mutta näkymättömät iankaikkisesti» (2 Kor. 4: 18). Mitä erityisesti muistettavaamme Lootin vaimoon tulee, oli hänellä sekä ajallisia että iäisyysetua. Katsomme molempia 1 Msk. 19: 1—26 mukaan tarkemmin.

1. Lootin vaimon ajalliset edut. Me ihmiset emme yleensä osaa olevissa oloissa arvostella Jumalan maallisten lahjojen suuruutta. Useinkin olemme nyrpeällä mielellä ja kadehdimme muka parempiosaisia. Siksi sanoo apostoli meille kultaisen ohjeen: Ole tyytyväinen ja tyydy onneesi (1 Tim. 6: 6). Apeamieleisyys on näet kuin jäytävä syöpä, joka vie meiltä elämänilon. Emme tosin tiedä millä mielellä Lootin vaimo nautti Jumalan maallisia lahjoja, mutta sen kyllä tiedämme, ettei hänellä olisi ollut syytä nurinaan. Hänen maalliset etunsa voimme, ottamatta lukuun hänen 1 Msk. 13: 10 mukaan saamaansa varallisuutta, luokittaa seuraavasti.

a) Hänellä oli koti. Jumalan maallisista lahjoista on hyvä koti pidettävä yhtenä suurimmista. Olkoon että koti on pieni ja köyhä; se on sittenkin koti, jos se todella ansaitsee kodin nimen. Lapsi, joka on lähtenyt ensi kerran vieraisiin oloihin lapsuutensa kodista; matkailija, joka on kauan kierrellyt vieraissa ihmisissä; orpo, jolta on vanhempien kuolema riistänyt kodin; leskivaimo, joka on häädetty pienestä mökistään; henkilö, joka on pakoitettu asunto-olojen takia virumaan toisten katon alla — kaikki nämä ja monet muut voisivat kertoa, mitä merkitsee omata koti.

Älä siis pidä halpana kotiasi; se on Jumalan lahja. Tee vain kotisi onnelliseksi antaen siinä asua runsaasti Jumalan sanan puhein, lauluin ja lukemisin (Ef. 5: 19).

b) Hänellä oli puoliso. »Ei ole ihmisen hyvä olla yksinänsä.» Tämä Jumalamme sana on kokemuksessa osoittautunut eläväksi totuudeksi. Ihminen kaipaa elämäntoveria, ystävää ja sellainen on hänellä parhain puolisossaan. Miten onnellinen onkaan se, joka on löytänyt uskollisen puolison, elämäntoverin, jonka kanssa hän voi jakaa elämänilot ja -surut! Lootin vaimolla oli sellainen puoliso kuin puoliso voi olla: Loot oli näet uskovainen. Ja uskovaisuus ratkaisee hyvän puolison ominaisuudet. Et saa uskollisempaa puolisoa kuin on Herraan uskova ihminen. Jos sellaisen omaat, tiedä, että olet saanut kalliin lahjan Jumalalta. Tämän lahjan suuruuden voisi sinulle ehkä parhaiten kuvata juomarin vaimo; kysy häneltä millaista on elämä puolison kanssa, joka uhraa voimansa ja varansa väkijuomiin. Tai kysy samaa asiaa henkilöltä, jonka puoliso on aviolupauksensa rikkonut. Niin, katso elämää ympärilläsi, ja kiitä Jumalaa jos olet saanut uskovan puolison. Uskovissa voi tosin olla, ja onkin hyvin usein, ikävä kyllä, virheitä, kuten Lootissa, mutta heillä on kuitenkin voima, jonka avulla he voittavat elämän monet ristiriidat ja synnit (1 Joh. 5: 5).

c) Hänellä oli lapsia. »Katso, lapset ovat Herran lahja.» Nämä psalmilaulujan sanat osoittavat selvästi, mitä meidän on ajateltava lapsistamme kodeissamme; he ovat Herran suoranaisia lahjoja. Ilman lapsia ei koti tunnu kodilta. Monet kodit ovat särkyneet sen takia, että lapsia ei joko ole saatu tai niitä ei ole tahdottu. On

totta, että lapsista on työtä, vaivaa ja huolta. Mutta totta on myöskin, että juuri lapsemme antavat meille yhden tärkeimmistä tehtävistämme: kasvattaa kansalaisia Jumalan valtakunnalle ja yhteiskunnalle. Oi, miten tärkeä onkaan juuri tämä tehtävä, jossa perheen äideille lankeaa useinkin vaikein osa! Moni vanhin onkin karvaita kyyneleitä vuodattanut, kun kasvatustyö ei ole mielenmukaisesti onnistunut. Syytä usein onkin meissä kasvattajina. Emme näet aina katsele pienokaisiamme Jumalan lahjoina, emme heissä näe iäisyystaimia, ja siksi jää etenkin Jumalan sanan kylvötyö heissä vähemmälle. Oi Herra suokoon, että alkaisimme katsella lapsiamme Jumalan lahjoina ja yhä enemmän kasvattaa heitä tämän tosiasian kannustamina.

Nämä »tavalliset» piirteet voidaan helposti huomata kuuluneen Lootin vaimon ajallisiin etuihin. Muitakin piirteitä voitaisiin luetella, mutta tila ei salli. Näistäkin jo saamme osviittoja, mitä meidän on pidettävä Jumalan maallisina lahjoina.

2. Lootin vaimon hengelliset edut. Mitä hengellisiä etuja mahtoi Lootin vaimolla olla? Tehdessämme tämän kysymyksen sopii meidän samalla ajatella, mitä hengellisiä etuja meillä itsellämme on. Vai pidämmekö ehkä itseämme vielä tuhlaajapojan vanhemman veljen asemassa, jonka täytyi isälleen valittaa, ettei tämä muka ollut hänelle antanut edes vohlaakaan! Tosiasia kuitenkin on, että me Herran Kristuksen kautta olemme saaneet »kaksinkertaisesti Herran kädestä kaikkien synteimme tähden» (Jes. 40: 2). Lootin vaimon hengellisistä eduista voimme tässä luetella seuraavaa.

a) Hän sai suoraan taivaasta vieraita. »Ja ne

kaksi enkeliä tulivat ehtoolla Sodomaan ... ja he poikkesivat hänen tykönsä ja tulivat hänen huoneeseensa.» Näin kerrotaan Lootin ja hänen vaimonsa korkeista vieraista. Kylläpä heidän kotinsa todellakin oli armoitettu, arvelemme ehkä. Kyllä niinkin. Ei jokaisen kotia Sodomassa näin armolla kaunistettu. Mutta niin korkea kuin tämä kunnia ja armo olikin, ei se kuitenkaan ole verrattavissa siihen suureen vieraaseen, joka jouluyönä tuli niinikään suoraan taivaasta — koko maailman kaikkia koteja ja kaikkia yksilöitä varten. Ei meidän tarvitse ensinkään kateellisin mielin muistella Lootin vaimon etuja; Herra Kristus on tullut taivaasta juuri meitä jokaista varten. »Ihmisen Poika tuli etsimään ja vapahtamaan sitä kuin kadonnut oli.» Ja hän tahtoo meille jokaiselle sanoa samaa kuin Sakkeukselle: »Tänään on pelastus tullut tämän kodin osaksi, koskapa hänkin on Aabrahamin poika» (Lk. 19: 9, 10). Meistä itsestämme riippuu, saako hän tämän jälkimäisen lauseen sanoa meille. Lootista kerrotaan, että hän vaatimalla vaati enkeleitä luokseen. Kuinka monta kertaa me olemmekaan Jeesukselle tehneet päinvastoin: olemme työntäneet hänet pois luotamme, kun hän on kolkuttanut sydäntemme oven takana. Summa kuitenkin on, että jouluyö kertoo meidän saaneen taivaasta suoraan itse Jumalan Pojan (2 Kor. 8: 9).

b) Hän sai kuulla taivaallista puhetta. »Jos sinulla vielä on omaisia täällä ... vie ne ulos tästä paikasta, sillä me hukutamme tämän paikan.» Näin puhuivat nuo taivaalliset lähetit. Ja jos tarkkaan katsomme, voimme tässä puheessa havaita kahdellaisen sisällön: lupauksen ja uhkauksen. Lupaus koski Lootia ja hänen huonekuntaansa, uhkaus Sodoman kaupunkia asuja-

mineen. Aivan näin on meidänkin keskuudessamme Jumalan taivaallinen ääni kaikumassa; se kaikuu Jumalan sanassa. Sen hiljaisen kuiskeen tunnemme, kun sitä luemme, ja se oikein korviimme kaikuu kun sitä Pyhän Hengen voimalla julistetaan (1 Piet. 1: 12). Ja tämän sanan sisältö on vieläkin yleisesti puhuen kahdenlaista: lain ja evankeliumin julistusta. Kumpainenkin kuuluu koko maailmalle; lain virka on kirota ihminen, evankeliumi julistaa siunauksen kirottujen yli. Kysymys on vain siitä, haluammeko tätä ääntä kuulla. Loot kuuli ja hänen vaimonsa kuuli. Älkäämme mekään olko tälle taivaalliselle äänelle kovakorvaisia (Hbr. 12: 25).

c) Hän sai nähdä taivaallisia voimatekoja. »Ja miehet, jotka huoneen oven edessä olivat, löivät he sokeudella.» Lienee se ollut valtava hetki, kun Sodoman jumalattomat ihmiset saivat ennen kuolemaansa tällaisen osoituksen Jumalan voimasta. Se oli Lootin väelle todistus Herran voimasta ja Sodoman miehille vakavana varoituksena, jonka olisi sopinut ajaa heitä mielenmuutokseen. Sitä se ei kuitenkaan vaikuttanut, koskapa Herra sitten hukutti koko Sodoman lakeuden. Niinhän se on. Herran voimateot eivät useinkaan herätä uskottomissa muuta kuin hetkellistä ihmettelyä. Mutta Herran omissa ovat ne omiaan vaikuttamaan yhä syvempää vakaumusta autuutemme Jumalan kaikkivallasta. Niinpä kun näemme tuomioitten käyvän kansojen ja yksilöitten yli, me heti oivallamme, että Herra ei anna itseään pilkata. Tällaisia Herran voimatekoja on todellakin luonto ja historia täynnä. Ottakaamme vain niistä vaari.

d) Hän sai kokea taivaallista pelastusta. »Ja kun hän viipyi, tarttuivat miehet hänen käteensä

ja hänen vaimonsa ja kahden tyttärensä käteen, sillä Herra tahtoi säästää häntä, ja he taluttivat hänet ulos ja jättivät hänet ulkopuolelle kaupunkia.» Tässä nyt on kerrottu, kuinka nuo taivaalliset lähetit ottivat Lootin väkeä kädestä kiinni ja veivät heidät Sodomasta ulos. Mahtoi tuo kädenpuristus olla ihmeellistä! Ja vielä merkillisempää oli se, että heidät pelastettiin toisten hukkuessa. Tämä pelastus oli personakohtainen; se koski näet kutakin Lootin perheen jäsentä erikseen, ja se oli samalla heille yhteinen pelastus. Juuri näin on käynyt meillekin. Meillä on yhteinen pelastus, jonka Jeesus on verellään hankkinut (Juud. 3). Mutta Herra tekee tämän yhteisen pelastuksen meille omakohtaiseksi kasteessa. Siinä hänen lähettiläänsä: kasteentoimittaja, panee Herran itsensä puolesta kätensä päällemme, ikäänkuin tarttuu meihin ja taluttaa meidät pois pimeyden valtakunnasta Kristuksen taivaalliseen valtakuntaan (Kol. 1: 13). Tuo hetki on valtava hetki. Se on unohtumaton hetki, ijäisyyshetki. Ja kun se sitten meille opetuksen ja uskon kautta selvenee, emme voi muuta kuin ihmetellen sanoa: »Suloinen on Herra» (Ps. 34: 9). Tällaisen riemuhuudon päästää sydämemme kun todellakin saamme tuntea taivaallista pelastusta. Omakohtaisen pelastuksen kokeminen tuo meihin horjumattoman vakaumuksen jumalallisesta totuudesta; meihin tulee sisäinen todistus, jota ei mikään voima maailmassa voi poisreväistä (1 Joh. 5: 10—12).

e) Hän sai taivaallisen varoituksen. »Pakene sielusi tähden; älä katso taaksesi.» Näin kuului enkelien antama varoitus Sodomasta pelastetuille. Raamatun järjestys yleensä on tämä: pelastuksen nautinnossa oleville annetaan varoituksia katsomaan eteenpäin eikä taaksepäin.

Mitä katsottavaa olisikaan entisessä syntielämässä! Luokaamme siis katseemme Kristukseen, joka edelläjuoksijana on astunut taivaaseen (Kol. 3: 1—17; Lk. 9: 62).

Näillä otteilla olemme lyhyesti osoittaneet, mitä hengellisiä etuja oli Lootin vaimolla, ja olemme huomanneet niiden olleen samoja kuin mitä meillä jokaisella on. Herrassa Kristuksessa, joka on asetettu eteemme uskossa omistettavaksi. Kuinka siis olisimme välittämättä niin suuresta pelastuksesta (Hbr. 2: 3)!

II. Muista Lootin vaimon syntejä. — Kun sanomme, että meidän on muistaminen Lootin vaimon syntejä, on tietysti tarkoituksena, että niitä on muisteltava varoittavan esimerkin kannalta. Synti sinänsä ei ole muistelemisen arvoinen; Jumalakin on syntimme heittänyt meren syvyyteen eikä niitä enää tahdo muistella; kuinka me sitten niitä muistelisimme muussa mielessä kuin kauhistuaksemme sen hirvittävää valtaa ja orjuuttavaa voimaa (Jes. 43: 25; Mik. 7: 19; Joh. 8: 34)! Tarkastellessamme Lootin vaimon syntejä huomaamme hänen synnintekemisensä keskittyneen yhden ainoan seikan ympärille: hän ei *totellut* enkelien antamaa varoitusta, vaan katsoi kiellosta huolimatta taakseen. Lyhyesti sanottuna hän asettui Jumalan sanaa vastaan. Raamatullisen kielenkäytön kannalta tällainen selvän sanan vastustaminen on samaa kuin epäusko ja tottelemattomuus. Usko näet pitääntyy Jumalan sanaan, epäusko asettuu sanaa vastaan muodossa tai toisessa. Ja tällainen sanan vastustaminen yhdeltä puolen tai sanan seuraaminen toiselta puolen on perustuksena elämällemme. Usko näet synnyttää Jumalan mielenmukaista käytöstä, epäusko tahraa Jumalan, lähimäisen ja oman kunniamme.

Lienee varmaa, että Lootin vaimo ei tahtonut Jumalan sanaa sinänsä halveksia; hänestä vain ehkä tuntui samantekevältä noin pienessä asiassa olla niin turhan tarkka. Mitäpä siitä nyt niin väliä, vaikka vähäsen taakseen katsookin! Siellähän se kotikin oli takana ja paljon kalleuksia sen seinien sisällä; mahtoiko kotikin mennä yhdessä rymäkässä! Näin varmaan tuo nainen ajatteli ja voimatta kiusausta kestää katsoi taakseen. Surullista kylläkin.

Tämä Lootin vaimon tottelemattomuus Jumalan sanaa kohtaan oli epäilemättä jo pitemmän aikaa kytenyt hänen sydämessään. Nyt erikoisen kiusauksen sattuessa puhkesi se sieltä esille, ilmeten seuraavanlaisina seikkoina.

1. Taaksekatsominen merkitsi ahneutta. Lootin oli lähteminen Sodomasta ilman omaisuuttaan. Tämä lienee ollut rangaistuksena siitä, että hän oli Aabrahamilta, jolle Herra oli Kaanaan maan luvannut, vienyt parhaimmat paikat, jättäen hänelle vain rippeet. Nyt oli Lootin näistä luovuttava, ja se mahtoi varsinkin vaimosta tuntua ikävältä; siksi tahtoi hän vielä kaiken lopuksi luoda silmäyksen menetettyihin tavaroihinsa. Juuri tässä mielessä puhuu Jeesus Lootin vaimosta tekstissämme. »Ahneus on kaikenlaisen pahan juuri.» (1 Tim. 6: 10).

2. Taaksekatsominen merkitsi kaihoa. Entisistä oloista, tavoista ja tuttavista luopuminen on ihmiselle yleensä vaikeata. Niin kai se oli Lootin vaimollekin. Siellä nyt oli takana moni naapurin vaimo, jonka kanssa oli hetkiä vietetty ja ehkäpä — juoruttukin. Teki mieli vielä katsahtaa sinne. Tällainen synnillinen kaiho on kuitenkin mitä ankarimmin tuomittava, jos on todellakin kysymyksessä välien katkaiseminen synnintekijäin

kanssa. Israelin suurimpia rikoksia korpivaelluksen aikana oli juuri tällainen vilkuileminen entisyyteen ja Egyptin lihapatojen muistelu. Kristittyinä on meidän kerta kaikkiaan, ilman tinkimisiä, katkaistava välimme jumalattomien kanssa.

3. Taaksekatsominen merkitsi uteliaisuutta. Mahtoi Sodomasta päin kuulua tavaton ryske ja pauke, kun Herran tuomiot kävivät tämän jumalattoman seudun yli. Niin mielellään olisi varmaan Lootkin sinnepäin katsonut. Mutta Herran kielto esti. Hänen vaimonsa ei kuitenkaan voinut voittaa uteliaisuuttaan; hän katsoi taakseen. Tällainen uteliaisuus on sangen paha virhe, ja oikeastaan sehän on ihmiskunnan lankeemuksen yhtenä syynä. Eeva näet tahtoi nähdä, millaista on tulla Jumalan kaltaiseksi, ja hän sai uteliaisuutensa tyydytetyksi, mutta kalliista hinnasta. Pitäkäämme uteliaisuutemme Jumalan sanan mukaisissa rajoissa.

4. Taaksekatsominen merkitsi huolimattomuutta. Kuten sanottu oli tuo taaksekatsominen itsessään mitättömän pieneltä näyttävä seikka. Kuitenkin kuuluu selvä totuus: »Joka vähimmässä on väärä, on paljossakin väärä» (Lk. 16: 10). Jos elämän pikku seikoissa olemme huolimattomia, olemme suurissakin. Jos Jumalan vähemmän tärkeiltä näyttävät sanat katsomme halvoiksi, emme välitä hänen suuremmistakaan käskyistään. Ja suurin käsky on se, että uskomme hänen Poikaansa (1 Joh. 3: 23).

Näillä piirteillä olemme osapuilleen osoittaneet, mitä meidän on varoittavana seikkana muisteltava Lootin vaimon syntisyydestä. Katsokaamme, ettemme kiusaa Herraa, kun edessämme on hänen selvä sanansa (1 Kor. 10: 9).

III. Muista Lootin vaimon rangaistusta. —

Kehoittaessaan meitä muistamaan Lootin vaimoa on Jeesus, samalla kun hän opettaa meitä ehdottomasti tekemään pesäeron jumalattomien kanssa, varmaankin tahtonut sanoa painolla, mitä seuraa, jos emme ehdottomasti pitäänny Jumalan sanaan. Siitä tulee tinkimättä rangaistus. Niin se tuli Lootin vaimollekin. Tämä rangaistuksen muisteleminen on varmaankin opiksi ja hyödyksi.

1. Lootin vaimon rangaistus tuli viivyttelemättä. Jumala rankaisee ehdottomasti synnin. Kuitenkaan ei synninrangaistus aina heti seuraa samassa mittasuhteessa kuin Lootin vaimoon nähden. Useinkin ihminen voi vuosikausia tehdä mitä hirveimpiä syntejä saamatta huomattavampaa rangaistusta. Erehdystä on kuitenkin luulla, että synti jäisi rankaisematta. »Mitä ihminen kylvää, sitä hän myös niittää» kuuluu vääjäämätön Jumalan tuomio. Se että moni saa »rauhassa» harjoittaa syntejä pitkin elämäänsä, johtuu siitä:

a) Että Jumala on armollinen, joka ei tahdo syntisen kuolemaa (Hes. 33: 11). Viimeiseen asti odottaa hän syntisen palajamista luokseen, ja eiköhän monen ole juuri tätä Jumalan pitkämielisyyttä kiittäminen siitä autuudesta, jonka nautinnossa hän nyt elää (2 Piet. 3: 15).

b) Että sen ihmisen synninmitta ei vielä ole täysi (1 Moos. 15: 16). Jumala on määrännyt kullekin ihmiselle määrätyn elämäniän (Ps. 139: 16). Tämän ajan saa ihminen käyttää aivan niinkuin haluaa. Toisella on tämä aika pitempi, toisella lyhempi, mutta se loppuu kuitenkin kerran ja silloin ihminen saa tekojensa mukaan. Lootin vaimon elämänmitta oli täysi sillä hetkellä kuin hän taakseen katsoi, ja se myös katkesi tinkimättä.

2. Lootin vaimon rangaistus oli ankara. Jumala usein ruoskii ihmisten syntejä kaikellaisilla

vitsauksilla: taudeilla, sodilla, nälällä j. n. e. mutta tässä tapauksessa ei enää sellaiset keinot tulleet kysymykseen (Ps. 89: 31—35). Syy siihen oli siinä, että Lootin vaimo oli jo armonaikansa loppuun elänyt, joten tällaiset vitsaukset eivät enää voineet tulla kysymykseen. »Saatanan rusikoimiset» kestävät vain niin kauan kuin armonaikaa riittää; sitten tulee tilinteko, jossa katsotaan olemmeko kääntyneet uskossa sen turviin, joka on syntien rangaistuksen kärsinyt omassa ruumissaan ristillä, vai olemmeko tämän suuren armon Lootin vaimon tavoin hyljänneet. Tässä jälkimäisessä tapauksessa on meidänkin rangaistuksemme oleva ankara (Hbr. 10: 31). Lootin vaimon rangaistus on esikuvana synninrangaistuksen ankaruudesta.

3. Lootin vaimon rangaistus oli oikeudenmukainen. Lootin vaimon oli Herra Sodomasta pelastanut; oikein hänen käteensä tarttuen oli Herra hänet sieltä ulos taluttanut. Mitään ei siis puuttunut hänen pelastuksestaan. Ja kuitenkin — tämä nainen hukkui *pelastettuna*. Kenelle lankeaa syy? Hänelle itselleen. Meidän on myöntäminen että rangaistus oli oikeudenmukainen.

Kun kerran seisotaan kaikkivaltiaan Jumalan tuomioistuimen edessä ja kun suuren ihmisjoukon on silloin kuultava tuomarin suusta tuo kamala häätötuomio: »Menkää pois minun luotani, te kirotut, siihen iankaikkiseen tuleen, joka on valmistettu perkeleelle ja hänen enkeleilleen», silloin on jokaisen tuomitun myönnettävä: olen saanut ansioni mukaan. Tämä tuomio on oikeudenmukainen varsinkin seuraavista syistä.

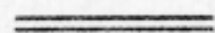
a) Tuomari on oikeudenmukainen. Jumala ei tee vääryyttä. Hänen sanansa, tekonsa ja tuomionsa ovat oikeat ja todet; kaikkien on se myönnettävä (Ilmk. 15: 3, 4).

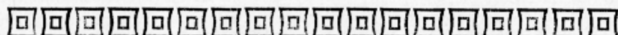
b) Tuomari ei tuomitse ansion mukaan. Jos Jumala maksaisi meille ansiomme mukaan, ei yksikään taivasta näkisi. Tuomio ylitsemme ei oikeastaan käykään ansiomme mukaan, vaan sen mukaan, miten olemme suhtautuneet Jeesukseen Kristukseen (Ps. 103: 10; Room. 2: 16; 2 Tess. 1: 8). Meidät tuomitaan vapaiksi uskomme mukaan ja kadotetuiksi epäuskon mukaan (Mk. 16: 16).

c) Tuomari on pelastanut meidät. Meille on käynyt, kuten Lootin vaimolle: meidät on pelastettu synnistä, kuolemasta ja perkeleen vallasta. Sehän se oli Lootin vaimollekin kauheinta, että hän hukkui pelastettuna. Ja sehän se iäisyydessä polttaa kadotettuja, että ovat olleet pelastettuja, lunastettuja Jeesuksen kalliilla verellä. Ei voi olla tuskallisempaa tilannetta kuin tietää olevansa lunastettuna helvetetissä! Ja se on kuitenkin tosiasia, jota ei voida kieltää. Lunastus on näet tapahtunut kaikkien edestä (1 Tim. 2: 6).

Lootin vaimon edut, synnit ja rangaistus ovat varoittavina esimerkkinä meille. Jos missään niin Lootin vaimon kohtaloissa toteentuu selvästi: »Kaikki mitä ennen on kirjoitettu, on kirjoitettu meille opiksi.» Lootin vaimo on meille oppaana — suolapylväänä — huutaen ja muistuttaen Raamatun lauseita: »Ole uskollinen kuolemaan asti.» »Pidä mitä sinulla on ettei kukaan sinun kruunuasi ottaisi.» »Älä katso Jumalan antamaa pelastusta ylön.» Niin, jos pidämme verellä hankitun pelastuksen halpana, on meille käypä, kuten Lootin vaimolle. Puhukoon siis hänen kohtalonsa meille vakavaa kieltä.

Tokio, toukok. 30 p. 1924.

„Minä ylistin iloa.“

Saarnaaja 8: 15.

Henkevästi. **(Ellida.)** **Rikhard Mäkinen.**

S. A.

mf

1. Mi-nä y-lis-tin i-lo-a, lau-lu-ni soi,
2. Mutta pil-vi-hin peittyi-kin päi-vä-ni koi,
3. I-lon kii-tos nyt i-äk-si vai-en-nut on

T. B.

mf

4. Jo-pa sel-ke-nee päiväk-si sie-lu-ni yö,
5. Sik-si si-nul-le soi-ko-hon kii-tok-se-ni,

kun päi-vä-ni kirkaas-ti lois-ti, — Ju-ma-
mun pol-ku-ni laaksoi-hin kul-ki — voi mun
niin huokai-lin tus-ki-en al-la. Mut-ta

kun läs-nä on hän, hy-vä Pai-men. Sy-dän
mun Her-ra-ni ar-mi-as ai-na! Mi-ten

f

lammehan i - lo-hon ih - mi-sen loi; näin
murheessa vä-reil-len lau-lu - ni soi, kun
sil-loin oi ys - tä - vä muuttu-ma - ton on

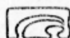
f

toi-vo - a täynnä taas rie-muiten lyö ja
tah-dot niin hoida sun lap si - a - si, niin

(tai näin)

rin - ta - ni riemuiten tois - ti, rie - - - mui - ten toisti.
yö mi-nut helmaansa sul-ki, hel - - - maan - sa sulki.
loh - tu - na va-el - ta - jal - la, va - - - el - - ta - jalla!

rie-mu - a y - lis-tää rin - ta, y - - - - lis - tää rinta.
murheet ei mieltämme paina, miel - - - täm-me paina.

Sammunut kynttilä.

Kuin sammunut kynttilä, loppuun palanut tulenliekki, joka ei enää lämmitä eikä valaise, sellaiseksi on uskoni käynyt — huokaa alakuloisin mielin eräs väsynyt vaeltaja astellessaan yksinäistä tietään.

On kevätsunnuntai. Herääva luonto vaeltajan ympärillä vetää ikäänkuin syvän, vapauttavan henkäyksen nousten talven yöstä kauan ikävöittyyn valoon ja elämänonneen. Mutta tänään ei kulkijan painunut mieli jaksa ottaa osaa luonnon ylösnousemusriemuun. Joku suuri suruko niin on päivän pimittänyt, maallinen murhe tai vahinko? Ei. Hän myöntää sen itselleenkin astellessaan tietä eteenpäin. Herra on säästänyt terveyteni, antanut siunauksensa maalliselle kutsumukselleni, niin että työlläni olen saanut jokapäiväisen leipäni. Miksi en siis ylistä ilomielin Herran hyvyyttä? Miksi on mieleni käynyt niin ärtyisäksi, että kaikki pienet kivet tielläni kasvavat vuorenkorkuisiksi esteiksi? Ja kaiken tämän oman synkeyteni kautta kuulen ulkoapäin tuhan-

net hätähuudot: ojenna meille auttava käsi, näytä tietä eksyneille, lämmitä kylmenneitä! Vai eikö sinussakaan »uskovassa ihmisessä» enää pala Herran tuli?

Kynttiläni on sammunut — toistaa vaeltaja murhemielin — miten voisin toisten murheita lieventää, kun en enää jaksa nurkumatta kantaa omien arkihuolteni painoakaan!

Rukoushuoneelle hän kuitenkin matkaansa johtaa, enemmän vanhasta tottuneesta tavasta kuin toivomuksesta löytää sieltä lääkettä sairaalle, kiusaantuneelle sydämelleen.

Vanhan tavan mukaan istahtaa hän sitten myöskin penkkiin, laulaa kuin ulkoläksyä vanhan tutun virren ja näkee tutun puhujan asettuvan pöydällä olevan raamatun eteen. Mutta kun tämä lukee tekstin Sananlaskukirjan 24:tä luvusta herää vaeltaja äkkiä välinpitämättömyydestään. Hänen sielunsa sisimpään tunkevat sanat: »Pelasta kuolemaan kuljetettavia ja toimita toki este mestauspaikkaan päin horjuville». — Voi, sinne kuoleman kuiluun, sinne ollaan menossa, kuka voi panna esteitä tielle, veli ei voi veljeä pelastaa. — Näin kyselee hätääntynyt sydän, jonka koko tarkkaavaisuus riippuu tuossa harvinaisessa tekstissä, joka kuitenkin sisältää niin sattuvan ja tärkeän kehoituksen. Ja taasen kuuluu puhujan varma todistus uskoniloa täynnä: — Jeesuksen kädet ulottuvat esteeksi koko tien ylitse, kun Hän levittää ne eteemme on meiltä pääsy ammottavaan kuiluun suljettu, eikä pysty kiusaaja houkuttelemaan sen tuntemattomaan, kauhistuttavaan syvyyteen. — Ja yhä edelleen viittaa puhuja sydämellisellä lämmöllä ja vakaumuksella Jumalan Karitsaan, edesvastaajaan Isän luona. Jeesus tuli taivaan ihanuudesta kulkemaan matalan

maan laaksoja, siksi tietää ja tuntee Hän jokaisen yksinäisen vaeltajan tien, sen vaikeudet, sen kiusaukset, sen väsyttävät kokemukset. Ja vielä tänäänkin kaikuu hänen rauhaa tuottava tervehdyksensä jokaiselle Hänen turviinsa pakenevalle: »poikani, tyttäreni, ole hyvässä turvassa, sinun syntisi annetaan sinulle anteeksi».

Herra on läsnä. Jeesus kulkee tästä tällä hetkellä — näin tuntuu vielä äsken niin uupuneesta vaeltajasta, ja sydän vetää syvän vapauttavan huokauksen, heräävää kiitosta täynnään: »Minulle on laupeus tapahtunut.»

Ja hän saa tuntea uutta palvelemishalua, uutta voimaa elää ja toimia, missä Herra vain tahtoo käyttää häntä heikkona työaseenaan. »Pelasta kuolemaan kuljetettavia, ja toimita toki este mestauspaikkaan päin horjuville.» Jeesuksen kädet tulevat aina olemaan hänelle esteenä jokaisessa tuntemattomassakin vaaranpaikassa. Näin ovat ne kaikkia toisia vaeltajiakin pelastamassa. Jeesus yksin estää sielut joutumasta tämän maailman ruhtinaan mestauspaikalle. Mutta miten ihana osa saada osoittaa kaikille »horjuville» ihmeellistä pelastajaa!

Mutta samassa on kuin joku muistuttaisi vaeltajalle: onhan kynttiläsi sammunut, ei se enää lämmitä eikä valaise tietä kenellekään.

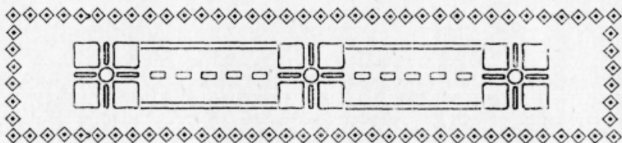
Mutta tämä epätoivoinen ajatus sammuu kuvan edessä, mikä nousee kulkijan sisäisen silmän eteen: Kuin ihmeellinen valomeri, täynnä suloisinta lämpöä ja valoa hehkuu Jeesuksen rakkaus. Sen ääreen seisahtuu väsynyt vaeltaja sammunut kynttilä kädessään. Eikä hän seiso siinä yksin, vaan hän huomaa ympärillään tuhansia ja taas tuhansia ihmislapsia, joiden kynttilät ovat sammuneet. Mutta pieninkin kosketus, pieni

pisara tuosta valomerestä saa sammuneet liekit uudestaan syttymään. Niin ojentuvat kylmenneet sydämet kohti Jeesuksen rakkautta. Hänen luonaan lämpenee kylmä ihmisrinta, siellä oppii se todella rakastamaan, siellä syttyy sammunut kynttiläliekki uuteen valoon.

Ja kun vaeltaja viimein kevätillan hiljaisessa, läpikuultavassa hämärässä kulkee kotiinpäin, asuu rauha hänen rinnassaan. Vapahtajan rakkaus on sytyttänyt sammuneen kynttilän uudestaan palamaan.

Ellida Erling.

Säilytä sydämesi.

Lue San. l. 4: 18—23.

Nuorisolle omistettu Kotimatkalla-kalenteria varten kirjoitti pastori M. I. Kuusi.

Yllämerkityissä Raamatun lauseissa puhutaan kahdesta tiestä, vanhurskasten ja jumalattomien. Useassa muussakin Ramatun paikassa puhutaan niistä teistä. Jeesus puhuu kaidasta ja leveästä tiestä, elämän ja kuoleman tiestä. Toisen tien päässä on valoisa päivä, toinen johtaa iäiseen pimeyteen.

Kumpaa niistä teistä me vaellamme?

Luonnostamme olemme kaikki vaeltamassa kuoleman tietä. Syntisinä ja kuoleman alaisina olemme tähän maailman syntyneet. Turmeluksen voimat vaikuttavat meissä ja kaikialla ympärillämme. Meille on helppoa ja luonnonmukaista lavean tien kulkeminen. Se tie on myös kaikella tavalla tehty lihalliselle mielellemme mahdollisimman hauskaksi ja huvittavaksi. Se voi toisinaan näyttää valoisaltakin. Mutta älkäämme pettykö. Lopullisesti on kuitenkin näyttäytyvä

todeksi pyhän Raamatun todistus tästä tiestä: »Jumalattoman tie on kuin pimeys.»

Onnellinen, ken jo nuoruudessaan huomaa, ettei Jumalattomien tie ole hyvä tie, ja alkaa haluta siltä tieltä pois. Sillä, kiitos Jumalan, Hän avasi meille toisen tien, vanhurskasten tien, valoisan ja autuaallisen. Mutta siitä tiestä sanoo profeetta, että se on pyhä tie, jota ei yksikään saastainen vaella. Jos haluamme sitä tietä kulkea, on meidän siis ensin tultava vanhurskaiksi. Ei niin, että vasta kulkemisen kautta tultaisiin sellaisiksi, vaan on oltava vanhurskaita, jos mieli sille tielle päästä, sillä se on *vanhurskasten tie.*

Kuinka siis pääsemme tuolle autuaalliselle tielle? Kuinka me, syntiset ihmiset, voimme vanhurskaiksi tulla? Voimmeko sellaisiksi itsemme tehdä? Raamattu vastaa siihen kieltävästi: Emme voi! Moni kyllä koettaa, mutta se on turha vaiva. Jumalan sana sanoo selkeästi, ettei yksikään ihminen voi lain töiden kautta vanhurskaaksi tulla. Mutta evankeliumi voi meitä tässä auttaa. Se kertoo, että Jumala avasi meille pääsön vanhurskasten tielle, kun Hän lähetti ainoan Poikansa maailmaan sovittamaan meidän syntejämme. Jeesus, Jumalan Poika ansaitsi meille oman verensä kautta syntien anteeksiantamuksen ja iankaikkisen vanhurskauden. Hän itse on tehty meille vanhurskaudeksi (1 Kor. 1: 30). Ja nyt luetaan meille vanhurskaus Jeesuksen ansion tähden sulasta armosta ilman meidän töitämme. Me saamme sen omistaa omaksemme uskossa, ja niin tulemme *uskosta vanhurskaiksi* (Room. 5: 1). Selvästi sen meille pyhä Raamattu kertoo. Siellähän luemme: »Olkoon siis teille tiettävä, että teille Hänen kauttansa julistetaan syntien anteeksiantamus, ja että *jokainen, joka uskoo, tulee*

Hänessä vanhurskaaksi, päästen kaikesta, josta ette voineet Mooseksen lain kautta vanhurskaiksi tulla» (Apt. 13: 38—39).

Uskon kautta siis tullaan vanhurskasten tielle. Se tie on Jeesus. Hän sanoo: »Minä olen tie.» Ja tämä tie on kuin aamunkoitto. Jeesus valaisee sydäntemme yön. Oi, käykäämme siihen valoon! Mikä ikinä meitä painaa tai pelottaa, kaikesta Hän meidät päästää ja pelastaa. Hän kantoi kaikki syntimme ja sairautemme. Ja kun uskossa kiinnitämme katseemme Häneen ja seuraamme Häntä, saamme nähdä, kuinka tiemme valkenee valkenemistaan aina täyteen päivään asti.

Sitävastoin ovat ne viehätykset, jotka näyttävät valaisevan jumalattomain tietä, kokonaan toisellaisia. Hetken ne meitä viehättävät, mutta sitten jää sielumme entistä suurempaan pimeyteen. Sillä jokaisen maallisen ilon alla on tyhjyys, eikä sydän voi niistä koskaan tyydytystään löytää.

Nuoret lukijat! Toinen tai toinen näistä teistä on teidän tienne. Kumpaisen niistä valitsette? Ellette valitse vanhurskasten tietä, jäätte sille tielle, joka on kuin pimeys ja jolla kulkiessanne ette tiedä, mihin kompastutte!

Asia on tärkeä. Sentähden varottaakin meitä Herra näillä sanoilla: »Poikani, huomaa sanani, kallista korvasi puheeseeni, älköön kenkään niitä silmistäsi siirtäkö, kätke ne syvälle sydämeesi!»

Monet tarkkaavat nykyään nuorisoamme. Kaikki heitä kutsuvat ja vaativat. Jos siis joku heistä on uskon asian vakavasti omaksunut, saa hän piankin huomata, ettei maailma tahdo sitä hyväksyä. Pilkallisia huomautuksia hän saa kuulla, eikä kenties ivapuheita ja kaikellaisia kunnianimiä häneltä säästetä. Mutta muistakaamme silloin näitä sanoja: »Älköön kukaan

näitä sanoja silmistäsi siirtäkö. Kätke ne *syvälle sydämeesi!*» Olkoon sydämemme sisin pyhäkkö sellainen paikka, johon ei ole pääsyoikeutta kaikilla. Olkoon se säilytetty ainoastaan Kristusta varten, joka on sielujemme ylin Ystävä ja taivaallinen Ylkä. Sillä mitä hyödyttää sydämensä kaikille jakaminen? Jeesus on kuitenkin ainoa, joka voi sen puhdistaa, rauhoittaa, ilahuttaa ja lohduttaa. Hän ymmärtää meitä aina oikein. Hän ei milloinkaan tee meille vääryyttä eikä väkivaltaa, vaan ohjaa meitä hellällä rakkaudellaan aina oikeaan. Oi, jos vain vähänkin olemme oppineet tuntemaan, kuinka suloinen Hän on, niin vähäiseltä silloin tuntuvat tämän tyhjän ja itsetyytyväisen maailman pilkka- ja ivapuheet.

Mutta pilkka ei ole kuitenkaan ainoa niistä keinoista, jolla maailma koettaa saada Jumalan sanan riistetyiksi pois nuorten sydämistä. Suurempi vaara uhkaa siinä, että maailma koettaa kietoa heitä viekastelevalla ystävyydellään. Löytyyhän maailmassa niin monellaisia »hyviä pyrintöjä», joista Jeesus kyllä on suljettu ulos, mutta jotka kuitenkin näyttävät niin oikeilta ja puoleensavetäviltä. Ja niihin halutaan saada kaikki nuoret mukaan. Lihallista viehätystä niissä tarjotaan useinkin niin kovin sievässä ja viattomalta näyttävässä muodossa. Ja joukossa näyttää hyörivän niin monta vakavaksi tunnettua kristittyäkin. Herttaisella ystävyydellä sinne nuoria uskovaisiakin kutsutaan. Selitetään, että niihin osaaottaminen on erikoisesti heidän pyhä velvollisuutensakin Jeesuksen opetuslapsina; eihän tule panna kynttilää vakan alle j. n. e.

Nuori lukijani! Tutki asiaa Jumalan sanan valossa, ennenkuin maailman seuroihin liityt! Älä ole ylen nopea seuraamaan, jottet tulisi kie-

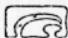
dotuksi maailman suloisilla ja silkkisillä pauloilla, vältettyäsi sen karkeammat köydet. Muista Herran varotusta: »Poikani, huomaa sanani. — Älkööt kukaan niitä silmistäsi siirtäkö!»

Jumalan sana sanoo, että on vain kaksi tietä. Ellei tie ole vanhurskasten tie, on se jumalattomien tie, olkoonpa se vaikka »hyvien pyrintöjen» tie. Ellei se ole ristin tie, on se sittenkin tämän maailman lavea tie. Ja sana sanoo myös näin: »Joka haluaa olla maailman ystävä, hän tulee Jumalan viholliseksi.» Ole siis varuillasi! Ei kaikki ole kultaa, mikä kiiltää, eikä kaikki vie lähemmäksi Herraa, mikä maailman mielestä hyvältä näyttää. Säilytä sydämesi Herralle. Älä seuraa maailmaa, äläkä anna minkään siirtää Herran sanoja pois silmiesi edestä! Sillä yksin Herran neuvoista voidaan sanoa: »Ne ovat *elämä* niille jotka ne löytävät, ja lääkitys koko heidän ruumiillensa.»

Ihmeellisellä tavalla elämän kokemukset vahvistavat Jumalan sanan. Katsele sitä nuorisoa, joka maailman huveissa hyppelee. Miten rääkkäytyykään se siellä sekä sielunsa että ruumiinsa puolesta. Vain muutama vuosi lapsuuden kulta-ajassa, niin on moni nuori jo maailman tiellä ehtinyt elämänsä ja voimat loppuun ja hukkaan kuluttaa. Hermot ovat pilalla, kasvot kalpeina, sielu hajamielisenä ja omatunto sairaana. Ilakoivan ja leikkiälaskevan ulkokuoren alla on synkkä ja katkera sydän. Autuuden ilosta ei puhettakaan. — Mutta kuinka kokonaan toisellaista on Herran tiellä! Jumalan sanassa on elämä. Se on paras lääkitys sekä sielulle että ruumiille. Omatunto nauttii rauhaa Jumalan armossa, ja kaikissa suruissa on lohdutus lähellä. Jeesus tyydyttää sydämen kaihon ja rauhoitta rauhattoman

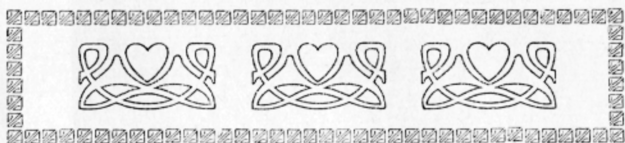
rinnan. Hänen seurassaan on elämä onnellista. Opitaan iloitsemaan sydämestä ja kiittämään kaikesta. Voimme nukkua rauhassa yömme, emmekä pelkää kuoleman kauhua. Aamusin heräämme autuaina ja iltasin suljemme silmämme autuaina, aivan kuin lapsi armaan äitinsä rinnoilla. Ellei tämä ole lääkettä, sitten ei sitä ole mikään! Autuuden tunnossa olemme rikkaat ja onnelliset. Emme kaipaa maailman hurmaa ja synnillistä huvitusta. Herra Jeesus on Parantajamme, ja Hän tekee sekä sielumme, että ruumiimme terveiksi.

Nuoret ystävät! Kaikukoon voimakkaina tunnoillenne nämä sanat: »Varjele sydämesi kaikella ahkeruudella, sillä siitä tulee elämä!» Varjele sydämesi! Ja miten voin sen tehdä? Raamattu sanoo: »Jumalan rauha, joka on kaikkea ymmärrystä ylempänä, on varjeleva teidän sydämenne ja ajatuksenne Kristuksessa Jeesuksessa.» Jeesuksen veri on varjeluksemme. Se puhdistaa sydämemme kaikesta synnistä. Ja siitä tulee elämä. Kun sydän on autuas, on elämäkin autuas. Olkoot siis sydämen sisäiset asiat aina meille tärkeimpinä. Pyhittäkäämme hiljaiset hetkemme Herralle. Tulkaamme usein keskustelemaan Herran tiestä ja toinen toisiamme vahvistamaan ja auttamaan autuuden tiellä. Silloin on tiemme oleva kuin aamunkoitto, joka valkenee valkenemistaan, kunnes täysi päivä koittaa!

Wilhelmina Kurvinen.

Wilhelmina Kurvinen

(o. s. Rosvall.)

»*Mutta minä saan nähdä kasvos vanhurskaudessa. Minä ravitaan herättyäni kuvas jälkeen.*»Ps. 17: 15.

Kärsimysten ja murheitten maasta korjasi Herra rakkaan, kaivatun puolisoni Wilhelminan luoksensa iäisten ilojen ja rauhan majoihin maaliskuun 6 p:nä v. 1912. Kokonaista 41 vuotta, Afrikasta alkaen, oli hän vierelläni kalleimpana elämänkumppaninani, tukenani ja kanssataistelijanani kaikissa kovimmissakin kärsimyksissä sekä muissa vaiherikkaan elämämme otteluissa. Yhdessäolomme ensimmäisestä vuodesta, 1871, alkaen pureskeli Afrikan malaria-nimisen taudin juonikas basilli kaikkia hänen elimiään, aiheuttaen hänelle aivan alusta alkaen kauheita tuskia ja unettomia öitä, kunnes hänen rautainen tarmonsa viimein musertui, ja hän pääsi tuskain tauottua rauhallisesti nukkuen iäiseen lepoon, lausuen: »Jag går till Gud» (»Minä menen Jumalan luo»).

Rakas kaivattuni oli, syntyneenä kesäk. 1 p:nä v. 1846 monien kielten kaupungissa, Wiipurissa, kielissä kyvykäs lähetyssaarnajan puolisoksi, puhuen paitsi äidinkieltään, ruotsia myös suomea, saksaa ja venäjää, vieläpä vähän italiankieltäkin, jota hän oli oppinut Pietarissa sitä kieltä puhuvassa hienossa perheessä. Sentähden alkoi hän kohta Ambomaalla emäntien ja tyttöjen kera keskustella tuolla kauniilla ambokielellä, keräten heitä oppilaiksi ympärilleen, sekä kahden ambolaiskasvattityttönsä kanssa, joista toinen täällä Suomessa kastettiin ambolähetyksen esikoisena nimellä *Eva Maria*.

Monikykyisenä laittoi hän omilla käsillään koko perheensä kaikki vaatteet, ompelipa Afrikassa minulle papin kirkkopuvunkin ja hääpukuni. Köyhänä ja palkattomana, lähetyksen ollessa rahapulassa, oli minun nimittäin täytynyt ennen hänen sinne tuloaan vaihtaa kaikki pitovaatteenikin ruokavaroihin tai antaa ne palkkana palvelijoille. Ruuanlaitossa sai hän Afrikassa köyhyydessämme käyttää kaiken säästäväisyytensä ja järjestyskykynsä, kun lähetysseuran rahapulan takia meidän täytyi 3 vuotta odottaa 300 mk:n ruokatilausta Kap-kaupungista, ja minun täytyi Herraa rukoillen kierrellä pyssyni kera ahoilta aterioita etsimässä. Seurauksena tästä oli, yhdessä muutosten ja asemarakennuslaajennusten kanssa, meidän molempain terveytemme täydellinen murtuminen, ja seitsemäntenä lähetysvuotenani oli meidän v. 1875 palaaminen kotimaahamme perin musertuneina.

Kotimaassa, kymmenen vuotta vilutaudin kourissa kierrellessäni saarnamatkoilla sai sairas puolisoni yksin hoitaa kotia ja sairaita lapsia, niin että sydämeni usein oli särkyä jättäessäni

hänet tautivuoteelle viikkokausiksi lapsinensa. Tämä pakoitti minut etsimään toisenlaista tointa elatuksekseni, etten joutuisi »tyhjäntoimittajana» lähetyksen niskoille elätettäväksi.

Alettuani toimia kirjailijana hoiti kallis kaivattuni omilla käsillään koko vilkkaan kirjaliikkeeni, kirjain ja kahden sanomalehden lähetyksen j. n. e.

Hengellistä herätystä oli rakkaani saanut jo aikoja Wiipurissa heränneitten ystäväin parissa, ja vähää ennen Afrikaan lähtöään pääsi hän yhä kirkkaammin käsittämään, kuinka meille lunastettuina, kastettuina on koko Kristuksen valmistama Jumalan autuus laskettu lahjana syliimme; Jumala »on meidät autuaiksi tehnyt» ja me olemme nyt autuaita Kristuksen turvissa, hänen ostamina ominaan. »Katso, Jumala on minun autuuteni, minä olen turvassa, enkä mitään pelkää» j. n. e. 2 Tim. 1: 9, 10; Tiit. 3: 5—7; Ps. 2: 8, 12; Jes. 12: 2.

Niinkauankuin rakkaani kivut ja voimat sallivat oli hänen suurin ilonsa oleskella uskovaisten laumassa, lukea, laulella, keskustella, perustaa lähetysompeluseuroja ja alkaa ensimmäisiä myyjäisiä sanomalehtikuuluutuksineen sekä ensimmäisiä maaseutujuhliakin tarjoiluineen, joita ennen sitä ei pidetty. Ensimmäiset sellaiset lähetysjuhlat vietimme v. 1877 Janakkalassa, joihin juhlapuhujaksi kutsuttu, arasteleva lähetysjohtaja Töttermankin erinomaisesti mielistyi. Siitä alkaen alkoivat ne tulla yleisemmin käytäntöön.

Myöhemmin vaivain ja kipujen estämänä kärsi hän kovin siitä, ettei enää voinut olla ystäväin parissa sieluaan rakentamassa ja lähetyksen hyväksi toimimassa. Sentähden olisi hän suonut, että ystävät olisivat käyneet hänen luonansa lau-

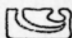
lelemassa ja keskustelemassa sekä sielunpaimenet häntä ja muitakin kutsumattakin kehoittelemassa, lohduttamassa ja rakentamassa. Tekipä hän välistä siitä muistutuksiakin. Yleensä muistutuksissansa ja huomatuksissansa oli hän ehkä liiankin suora, joten semmoisissa kohdissa ei voitu aina oikein käsittää hänen hyvää tarkoitustaan. Näiden, niinkuin kaikkien muidenkin hänen heikompien ja parempien puoliensa, täytyi saada upota ja peittyä armollisen Jumalamme laupeuden, iäisen rakkauden ja armon mereen Kristuksessa, joissa yksin on meidän kaikkein yhteinen autuutemme.

Monet ovat ne unettomat yöt, joita olemme rakkaani kera kovien tuskien vuoteilla viettäneet. Mutta ne ovat minulle olleet elämäni suurimmaksi hyödyksi, ja niiden muistot säilyvät ihanimpina mielessäni.

Hänen avonaisella haudallaan itkivät kaivaten kanssani hänen ainoa vielä elävä sisarensa, sekä kaksi tytärtämme ja ainoa poikamme, — nuorin tyttäremme ja vävymme eivät voineet olla saapuvilla — ja suuret joukot sukulaisia ja ystäviä ympäröivät meidät hellästi osaaottaen ja sitten monen monilla seppeleillä kaunistaen hautakummun erinomaisen ihanaksi sydäntä ylentävine muistolauseineen; tämä tapahtui maalisk. 9 p:nä Helsingin vanhalla hautausmaalla.

Kiittäkäämme Herraa, sillä hän on hyvä, ja hänen laupeutensa pysyy iankaikkisesti!

P. K.

Uudenvuoden laulu.

(Sävel: S. k. 22.)

Herra, annoit uuden vuoden,
meille suoden
vielä suuren armosi.
Anna myöskin uusi mieli,
uusi kieli
lapsilles nyt lahjaksi!

Meille anna rakkautta
aina uutta,
anna myöskin uskoa!
Oo sä, Herra, toivonamme,
voimanamme,
auta ahdistuksissa!

Olkoon sanas kynttilämme
keskellämme,
loistakoon se aina vaan,
jotta tässä valkeudessa,
kirkkaudessa
kuljemme me ainiaan!

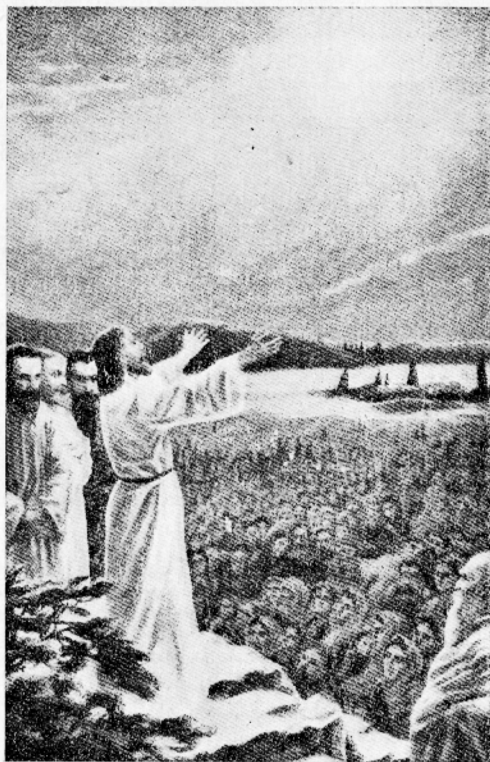
Niitäkin sä armos kautta,
Herra, auta,
jotka kantaa kahleitaan,
kun he synnin orjuudessa,
kurjuudessa
kulkee kuoppaan kauheaan!

Nyt on vielä armon vuosi:
Aika oisi
kääntyä jo kaikkien.
Jeesus kutsuu kurjimmatkin,
kuolleimmatkin,
antaa armon autuuden. —

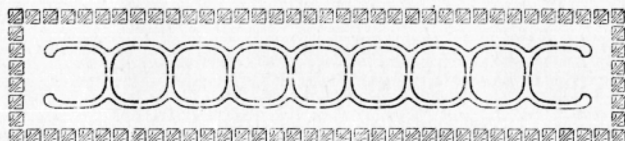
Kiitos, Jeesus, että meille
langenneille
autuuden toit armosta!
Kauttas kaikki oomme puhtaat
ja vanhurskaat,
Kiitos Sulle kaikesta!

A. P.

Tulkaa!

Tulkaa minun tyköni!

Matt. 11: 28.

Kotimatkalla-kalenteria varten kirjoitti
Pastori Tuure Toivio.

Tämä ihana sana johdattaa mieliimme niin elävästi Vapahtajamme, joka vaeltaessaan täällä maan päällä pyysi helmaansa sulkea kaikki työtätekevät ja raskautetut ihmislapset. Ja moni noudattikin hänen kutsuaan ja sai levon hänen luonaan. Ei ole luonnollisesti tässä kysymys väsymyksestä, joka johtuu ruumiillisesta työstä, vaan siitä uupumuksesta, jota sielut kokevat sisäiseen tasapainoon — rauhaan pyrkiessään.

Sellaista työtä tehdään vielä. Sentähden ei luulisi nytkään puuttuvan niitä, jotka rientävät tätä kutsua noudattamaan.

Maailma on täynnä työtätekeviä ja raskautettuja sieluja. Väsynyt on ihmislapsi, joka vuosikausia on raatanut synnin orjuudessa, saatanan palveluksessa. Ei ole helppoa se työ. Voimat se

tyystin vie sekä ruumiin että sielun. Ja palkka on huono: levoton sydän ja raadeltu tunto. »Jumalattomilla ei ole rauhaa», sanoo Raamattu. Mutta rauhaa ei ole myöskään ihmisellä, joka omaa vanhurskautta pystyttää, joka itseensä ja pyrkimyksiinsä luottaen koettaa saavuttaa Jumalan edessä kelpaavaa vanhurskautta. Työntekemisellä tässä kohden ymmärtääkin Luther omaatuntoa, joka tekee työtä ilman Kristusta. Lain alla hän nääntyy. Synti, lain kirous ja Jumalan viha häntä painavat. Tätä kuormaa hän koettaa kaikin keinoin poistaa, mutta ei voi, sillä omat pyrkimykset epäonnistuineina eivät voi tuntoa rauhoittaa. Tällaisia orjantöissä nääntyviä Jeesus kutsuu tykönsä.

»Tulkaa minun tyköni!» Sanaa *minun* on korostettava. On kuin hän tahtoisi sanoa: Miksi harhailet muualla? Miksi ponnistelet ilman minua rauhaa voittaaksesi? Tule minun tyköni! Ilman minua et voi mitään. Kaikki ponnistelusi raukeavat tyhjiin. Mutta minun luonani sinä löydät, mitä kaipaat. — Oi, kunpa malttaisimme mielemme, lakkaisimme töistä ja jäisimme kuulemaan Jeesuksen ääntä. Silloin saisi sielumme elää.

Mitä Jeesus antaa hänen luokseen tulevalle? »Minä annan teille levon», hän lupaa. Mikä kallis ja ihana lahja! Kuinka hän sellaisen lahjan voi antaa? Hän antaa sen vakuuttamalla sielulle täyden anteeksiantamuksen kaikista rikkomuk-

sista. Sana todistaa: »Meillä on lunastus hänen verensä kautta, nimittäin syntien anteeksiantamus.» Ef. 1: 7. Ja niinkuin Jeesuksen kutsu koskee kaikkia, niin myöskin on anteeksiantamus kaikille hänen veressään kuuluva, sillä kaikkien puolesta hänen verensä ristillä vuosi. Hän antoi itsensä lunnaiksi kaikkien edestä.» 1 Tim. 2: 6.

Kun anteeksiantamus saa tuntoa koskettaa, nostaa se pois kaikki kuormat, ja seurauksena on sanomaton rauha ja ilo. Sitä ei voi sanoin kertoa, se on koettava. Anteeksiantamuksen perustuksella saa sielu varmuuden lapsioikeudestaan, joka on hänellä lunastuksen kautta ilman omaa työtä valmistettu. Gal. 4: 4, 5. Jeesuksen ansion tähden hän tietää nyt olevansa Jumalan autuaan lapsen asemassa. Ahdistettu lintu on nyt löytänyt turvaisan lepopaikan — Jeesuksen haavoissa. »Löysihän lintunen huoneen ja pääskynen pesän» — Golgatan alttarilla. Sinne ei pääse yksikään ahdistava petolintu. Ei uletu sinne synti, ei kuolema eikä lain kirous. »Ei ole yhtään kadotustuomiota niissä, jotka Kristuksessa Jeesuksessa ovat.» Room. 8: 1. Siinä sanassa on sielun lepo.

Lukijani! Tähän lepopaikkaan olet sinäkin kerran suljettu. Niinkuin Jeesus helmaansa sulki pienokaiset, joita äidit toivat hänen siunattavakseen, niin olet sinäkin pyhän kasteen pesossa nostettu hänen armohelmaansa. Silloin hän sinut siunasi antaen sinulle kaikki taivaalliset lahjansa. Vanhurskaudellaan hän sinut silloin verhosi, sillä

»niin monta kuin teitä on Kristukseen kastettu, te olette Kristukseen pukeutuneet.» Gal. 3: 27. Kasteessa sait lapsioikeuden. Synnyit Jumalasta hänen lapsekseen ja perillisekseen. Tit. 3: 5. Sinun täytynee murheella valittaa, että olet juossut hänen helmastaan pois. Olet joko eksynyt tuhlaajalapsen teille tai vanhemman veljen töihin. Olet niin uupunut töistä. »Tulkaa minun tyköni kaikki työtätekevät ja raskautetut, niin minä annan teille levon», kuuluu Jeesuksen suloinen ääni. Se kutsuu sinua pois kaikista töistä sovintoarmon turvissa lahjaksi anteeksiantamuksen rauhaa ja lepoa nauttimaan.

»Oi, kädet Jeesuksen auki on aivan
Myös sinut helmaansa sulkeakseen.
Onkohan syytä nyt vaipua vaivaan?
Vaipua saat ikirakkauteen!
Jeesushan morsiamellensa huutaa:
Suo sydän syntinen Yljällesi!
Annathan? kuinka voit tehdä sä muuta,
Kun hän on kuollut sun puolestasi.»

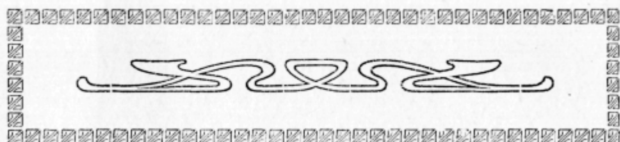
Sanonet epätietoisena: kuinka tulen hänen tykönsä? Sinä tulet uskomalla häneen. Tuleminen on uskomista. »Joka *tulee* minun tyköni, hänen ei tule nälkä, ja joka *uskoo* minuun, hänen ei tule koskaan jano.» Joh. 6: 35. Tässä Jeesus rinnastaa tulemisen ja uskomisen. Saat tulla samalla tavalla kuin ryöväri ristillä tuli. Ei hän

minnekään päässyt liikkumaan, mutta hän tuli uskomalla Jeesuksen sanan: »Tänäpäivänä olet minun kanssani paratiisissa.» Tule sinäkin uskomalla ryövärin armo. Sana todistaa: »Kristus kuoli ajallansa jumalattomien edestä» (Room. 5: 6) ja »on meille kaikki rikkomukset antanut anteeksi ja pyyhki pois meitä vastaan olevan kirjoituksen säännöksineen, joka oli vastustajamme; sen hän on ottanut tieltä pois ja naulinnut ristiin.» (Kol. 2: 13—14). Saat siis vapaasti uskoa sanan perustuksella, että Jeesus kuoli sinunkin edestäsi ja verellään pyyhki pois koko syntivelkasi kerta kaikkiaan. Saat uskoa, että kasteessa sinutkin Kristuksen vanhurskaudella verhottiin. Kun sielusi uskossa lepää ilman töitä tässä totuudessa, silloin on sinulla rauha. Room. 5: 1.

Tämä usko on Pyhän Hengen työ. Emme voi omasta voimastamme Jeesukseen uskoa emmekä hänen tykönsä tulla. Pyhä Henki kutsuu meitä evankeliumin kautta. Näin on laita, niinkuin olemme jo lapsuuteemme oppikirjasta, katekismuksesta, oppineet. Jää siis kuulemaan evankeliumin sanaa, josta usko tulee. Silloin et voi muuta, kuin Tuomaan kanssa uskossa tunnustaa: Minun Herrani, minun Jumalani! Sinä minun kadotetun ja tuomitun syntisen lunastit! Sinun omasi olen ijäti. Kiitä, sieluni, Herraa!

Wilhelmina ja Karl Oskar Wahlsten.

Eräs „rakastettu sisar, joka on nähnyt paljon vaivaa Herrassa.“

Paavali kirjoittaa kirjeessään Roomalaisille sen 16 luvussa terveisiä monille tuntemilleen henkilöille. Muun muassa hän sanoo: »Terveisiä Persikselle, rakastetulle sisarelle, joka on nähnyt paljon vaivaa Herrassa.» Oli varmaan se sisar, josta apostolin kirjeessä oli tällainen arvostelu, äärettömän onnellinen. Olihan siinä niin odottamaton ihana tunnustus hänen toiminnastaan evankeliumin hyväksi. Ehkä tämä sisar tätä tervehdystä itseksensä ihmetteli. Mitä minä olen tehnyt? Enhän ole voinut, niinkuin monet muut, puhua Herrastani Jeesuksesta Kristuksesta. Jos perheettömänä olenkin voinut ottaa luokseni asumaan jonkun matkalla olevan veljen tai sisaren Herrassa, jos olenkin ollut tilaisuudessa käymään sairaitten ja vankien luona, sehän on niin vähäistä. Kuitenkin hän oli onnellinen saadessaan tällaisen tunnustuksen itse apostoli Paavalilta.

Samanlaisia »rakastettuja sisaria, jotka ovat nähneet paljon vaivaa Herrassa» on yhä vielä Jumalan kansan keskuudessa. Useimmat heistä jäävät ainakin tässä elämässä vaille sitä tunnustusta, minkä tuo roomalainen sisar sai apostolilta. Useimmiten heidän vaivannäköään ei ensinkään huomata. Ja vähäistä se on heidän omissakin silmissään. Eivät he siitä mitään kiitosta odota. Evankeliumi on heille niin ylen kallis, että sen hyväksi suurimmatkin uhraukset tuntuvat pieniltä.

Tahdomme esittää teille erään tällaisen sisaren Herrassa, jo vainajan. Hänen nimensä on *Wilhelmiina Marjaana Wahlsten* o. s. J u n n i l a.

Hän syntyi Perttelin Kuusjoella huhtik. 3 p. 1854. Hänen lapsuudestaan ei ole mitään erikoisempaa mainitsemista. Hänen nuoruutensa aikana oli Perttelissä ja sen ympäristössä suurta, hengellistä liikettä. Sana synnistä ja armosta kaikui voimakkaana Perttelin silloisen kirkkoherran H. H. Hjerppen julistamana. Elävällä, vilkkaalla, havainnollisella esityksellään tämä mies pakotti vastahakoisimmankin kuulijan kuuntelemaan. Silloin oli Perttelin seurakunnalla erikoinen etsikon aika. Pyhä Henki evankeliumin sanan kautta kutsui ja valisti lahjoillaan. Ja niin monen omaltatunnolta syntikuorma kirposi, kun Jeesuksen veren armo kirkastui. Näiden joukossa oli myöskin nuori neito Wilhelmiina Marjaana Junnila. Armon ylistys kaikui nyt hänen sydämessään ja purkautui kuuluville hänen huuliltaan. Hän uskoi ja tunnusti olevansa »vaivainen syntinen ihminen», koska *laki* niin sanoo. Mutta hän uskoi ja tunnusti myöskin: »Jeesus Kristus on minun Herrani, joka minut, kadotetun ja tuomitun ihmisen lunasti ja vapahti kaikesta synnistä,

kuolemasta ja perkeleen vallasta, ei kullalla eikä hopealla, vaan pyhällä, kalliilla verellään ja viattomalla kärsimisellään ja kuolemallaan», koska *evankeliumi* niin kertoo.

Kun hän v. 1884 elok. 1 p:nä vihittiin avioliittoon talollisen pojan Karl Oskar Wahlstenin kanssa, ei mies ollut vielä silloin uskossa. Eipä kuitenkaan kestänyt kauvan, ennenkuin myöskin mies oli uskonut vaimonsa Jumalaan ja kodin yhteinen tunnustus oli autuus Karitsan kalliissa sovintoveressä. Avioliitto oli onnellinen, mutta lapseton. Vaimo sanoi usein miehelleen: »Minä olen sinun ristisi», tarkoittaen varmaan sillä iloista, vilkasta luonnettaan, peläten sillä vaivaavansa miestään.

Kolmekymmentäkaksi vuotta asui tämä aviopari Turussa. Yksinkertaisuus elintavoissa oli täälläkin tunnonmerkkinä heidän kodissaan. Vain yhden huoneen olivat he vuokrannut itselleen asuttavaksi. Kuitenkin olisi heillä ollut varoja elää komeammin. Mutta he säästivät ja tuli ilmi, että he säästivät evankeliumin työtä varten. Ovat varsin suuria ne summat, joita he ovat uhranneet evankeliumin julistamiseksi. Myöskin köyhiä muistettiin. Mutta varsinkin Jaappanilähetys oli näille aviopuolisoille lempilapsi.

Tämä hiljainen, vaatimaton koti tuli toisillekin turkulaisille armolapsille hyvin rakkaaksi. Monet evankeliumin julistajat ovat myöskin runsain määrin tämän kodin ystävyyttä ja vieraanvaraisuutta nauttineet. Sitä todistavat monet, vielä tallessa olevat kiitolliset kirjeet, joita papit ja muut sananjulistajat ovat heille lähettäneet. Paljon vaivaa sai sentähden tämä rakastettu sisar evankeliumin tähden. Mutta se oli vaivaa Herrassa, se oli iloista ja rakasta vaivaa.

Mutta hänen elämänsä lanka on jo katkennut. Terveys ei koskaan ollut aivan hyvä. Erinomaisella huolella ja hellyydellä mies hoiteli sairastavaa puolisoaan toivoen saavansa pitää uskollisen kumppaninsa, vaikkakin sairastavana, kauvan luonaan. Niin ei kuitenkaan käynyt. Halvaus lopetti tämän uskollisen sisaren kärsimykset. Hän kuoli heinäk. 23 p. 1922 ollen kuollessaan 69 vuotias. Heinäkuun 27 päivänä kätkettiin hänen tomumajansa Turun hautausmaahan ylösnousemisen suurta päivää odottamaan.

J. W.

Taas kerro!

Taas kerro mulle vanha,
tuo parhain viesti maan!
Oi, Jeesuksesta kerro
ja rakkaudestaan.

Se kerro niinkuin oisin
laps neljänvuotinen;
oon sairas, haavoitettu;
en paljon jaksa, en.

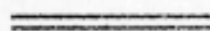
Se kerro syntiselle
tuo autuus ihmeinen.
Niin himmeästi vasta
nyt ymmärrän mä sen.

Se kerro monta kertaa,
mä voin sen unhottaa.
Ah, aamukasteen helle
niin joutuin kuivattaa!

Se kerro vakavasti
ja lempein äänin nyt:
»Sun syntisen jo Jeesus
on täysin päästänyt.»

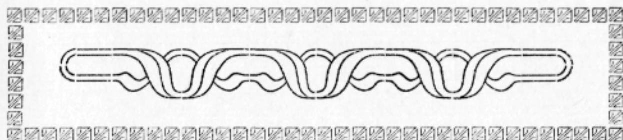
Taas kerro mulle vanha,
tuo parhain viesti maan!
Oi, Jeesuksesta kerro
ja rakkaudestaan!

Sankey – Suom. K. W. T.

Lina Snellman.

Lina Snellman.

Elämäkerrallinen kuvaus.

Herra kutsuu palvelijansa ja palvelijattarensa erilaisiin tehtäviin valtakuntansa monipuolisessa työssä. Hän osoittaa heille itsekullekin sen vaikutusalan, jolla hän tahtoo heidän suoritettavan hänen työtänsä. Kun hänen aikansa tulee, kutsuu hän heidät kotiin lepoonsa. Elokuun 14 päivänä tänä vuonna tuli kotiinkutsu sille naiselle, jonka nimi on tämän kirjoituksen yläpuolelle merkitty. Pitkän ja siunausrikkaan työpäivän jälkeen sai hän mennä Herransa iloon.

Sisar Lina Snellmanin elämäntyö, hänen ollessaan maamme vanhimman ja suurimman diakonissalaitoksen johtajattarena viidettäkymmentä vuotta, on mittasuhteiltaan tavallisuudesta poikkeava. Se on — ihmisrakkauden palveluksessa suoritettuna — jättänyt syvät jäljet ja koitunut tuhansille sekä lähellä että kaukana oleville siunaukseksi. Sellaiseen työhön ovat harvat henkilöt olleet niin soveliaita kuin hän. Hänen runsaat lahjansa, hänen harvinaisen ehyt, kristillinen per-

soonallisuutensa, hänen vakaa vastuuntuntonsa ovat luoneet jalon elämäntyön, joka herättää kunnioitusta kaikissa niissä, jotka ovat tulleet tuntemaan sen.

Sisar Lina syntyi Oulussa 7 p:nä marraskuuta 1846 ja oli kauppaneuvos I. W. Snellmanin ja hänen puolisonsa, o. s. Enbomin tytär. Päätettyään koulunkäyntinsä kotikaupungissaan oli hänen tehtävänään useiden vuosien aikana tyttären velvollisuuksien täyttäminen suuressa, aina avoimessa ja vieraanvaraisessa kodissaan. Ja ne velvollisuudet hän täytti rakkaudella ja uskollisuudella.

Ratkaiseva merkitys hänen tulevalle elämäntehtävälleen oli sillä sisäisellä hengellisellä käänteellä, joka hänessä niihin aikoihin tapahtui, samoinkuin sillä seikalla, että hän sai hoitaa vanhempiaan heidän sairas- ja kuolinvuoteellaan. Hän huomasi, että hänen kutsumuksensa oli oleva kärsivien hoitaminen ja päätti pyhittää elämänsä ihmisystävälliseen toimintaan. Siinä tarkoituksessa hän vanhempainsa kuoleman jälkeen lähti erään hyvän ystävättärensä kanssa ulkomaille, tutustuakseen sen laatuiseen toimintaan. Hän kävi matkallaan Tukholman diakonissalaitoksessa sekä useissa Saksan diakonissakodeissa. Tällöin kävi hänelle selväksi, että diakonissan kutsumus oli oleva hänen elämänkutsumuksensa. Hänestä tuli piankin Tukholman diakonissalaitoksen oppilas ja vuonna 1883 hänet vihittiin diakonissaksi.

Siihen aikaan oli Helsingin diakonissalaitos johtajattaren tarpeessa, johtajattaren, joka menestyksellä voisi ohjata tuon nuoren laitoksen kehitystä. Ensimäisen johtajattaren kuoltua vuonna 1871 oli tämä laitos ollut vakinaisen johtajattaren puutteessa ja elänyt vaikeissa olo-

suhteissa. Vuonna 1883 otti sisar Lina vastaan kutsumuksen tämän laitoksen johtajattareksi. Ja mainittu vuosi on käännekohta laitoksen historiassa. Silloin alkoi sille, samoinkuin maamme diakonialle, uusi aika. Sisar Linasta tuli se luova voima, joka oli vievä diakonia-asian maassamme pienestä alusta rikkaampaan kehitykseen.

Samoinkuin monissa muissakin maissa on diakonialla meidänkin maassamme ollut ratkaiseva ja uraauurtava merkitys sairashoidon kohottamiselle, sillä se on kiinnittänyt huomion koulutettujen sairaanhoitajattarien välttämättömyyteen ja ennen muita pitänyt huolta heidän järjestelmällisestä kehittämisestään. Sisar Linan jäntevällä johdolla tuli tuosta pienestä Katajanokan sairaalasta tunnettu sairaanhoitolaitos, joka laajoissa piireissä saavutti yhä kasvavaa luottamusta. Myöskin sisarten parvi, joka siihen asti oli ollut hyvin pieni, alkoi vähitellen kasvaa suuremmaksi. Taidolla, antaumuksella ja uhrautuvalla rakkaudella ryhtyi sisar Lina alusta alkaen päämäärästään tietoisena diakonissalaitoksen vaativiin tehtäviin, sekä sairashoitoon että diakonissojen kasvattamiseen. Ja hänellä on aina ollut se etu, että hän siinä on saanut olla yhteistyössä monien etevien lääkärien kanssa, jotka rakkaudella ja ymmärtämyksellä ovat uhranneet voimiaan laitoksen hyväksi.

Sisar Linan tullessa diakonissalaitokseen, joka silloin oli ollut toiminnassa 16 vuotta, oli siinä kahdeksan sisarta. Sittemmin on heidän lukunsa kasvanut noin 260:neen. Sisar Linalle on ollut suuri ilo saada vuosien kuluessa nähdä, miten se toiminta, joka on ottanut tehtäväkseen osallistua inhimillisen hädän, sekä ajallisen että hengellisen, lievittämiseen, on koonnut ympärilleen pal-

velevia voimia maamme kaikilta puolilta, vaikkakin hän samalla on surulla nähnyt, miten työntekijöistä alati on ollut suuri puute. Mikäli voimat ovat lisääntyneet onkin uusia työpaikkoja ja useita uusia työnhaaroja voitu panna käyntiin. Lukuunottamatta Diakonissalaitoksen Helsingissä olevaa sairaalaa on nyt suuri joukko naisia, jotka sisar Lina ja hänen ympärilleen vuosien kuluessa kertynyt avustajajoukko on Diakonissalaitoksessa toimeensa valmistanut, maaseudun sairaaloissa, lastenkodeissa ja muissa laitoksissa, mutta kenties ennen kaikkea seurakuntatyössä ympäri maata. Erittäin tässä viimeksimainitussa työssä näki sisar Lina yhden diakoniatyön uusista tulevaisuudentehtävistä maassamme.

Diakonissojen kehittämisessä on sisar Linan työllä ollut syvällekäypä ja pysyvä merkitys. Ennen kaikkea on hän siinä vaikuttanut esimerkillään. Hänen innostuksensa ja rakkautensa kutsumukseen ja siihen Herraan, jota hän tahtoi palvella, on vaikuttanut sytyttävästi ja kehoittavasti nuoriin sisariin. Jokaiselle sisarelle on hänen aikansa ja harrastuksensa riittänyt. Jokainen on tuntenut, että hän on osoittanut heille äidillistä huolenpitoa varsinkin sairauden ja huolien aikoina. Hän on ollut tuon suuren kodin sieluna, kokoavana ja innostavana voimana. Monet niistä lukemattomista kirjeistä, jotka sisar Linan ahkera kynä on kirjoittanut, ovat rohkaisevine tai neuvovine sanoineen lähetetyt kauempana työskenteleville sisarille.

Erityistä huolenpitoa on sisar Lina osoittanut Diakonissalaitoksen sairaalalle. Kuten on mainittu, otti hän aikaisempina vuosina henkilökohtaisesti osaa sairashoitotyöhön. Viimeiseen asti

oli potilaiden paras hänen sydämellään. Niinkauan kuin voimat sallivat, kävi hän säännöllisesti eri sairasosastoilla lukemassa potilaille tai puhumassa heidän kanssaan sielunasioista. Monet ovat ne, jotka näiden käyntien kautta ovat saaneet iäisyysvaikutuksia ja elävästi saaneet tuntea hänen lämmintä myötätuntoaan ja harrastustaan heidän menestykseensä.

Ulospäin on sisar Lina toiminut siunauksella ja menestyksellä tehdäkseen diakonia-asian tunnetuksi ja arvossa pidetyksi maassamme. Hänen edustava, hienotunteinen ja lämminsydäminen persoonallisuutensa on vuosien varrella koonnut laitoksen ympärille uskollisen ystäväpiirin, joka monin tavoin on edistänyt diakonia-asiaa. Suuren yleisön keskuuteen on hän koettanut levittää tietoa diakoniasta niiden tätä alaa koskevien kirjoitelmien kautta, joita hän on kyhännyt, ja varmaankin ennen kaikkea sen aikakauslehden kautta, joka hänen alotteestaan alkoi ilmestyä vuonna 1893 ja jolla vuodesta 1903 on nimenä »Betania». Suuri osa tämän aikakauslehden sisällöstä, erittäinkin aikaisempina vuosina, on hänen kirjoittamansa ja siinä on hänen omalaatuisen stilistisen lahjakkuutensa ja hänen lämpimän asianharrastuksensa leima.

Vuosi vuodelta kasvavan sisarparven ja ystäväpiirin keskuksena ja sieluna on sisar Lina, niinkuin vain harvat, käsittänyt yhteyden merkityksen. Tämä elävä yhteyden ja yhteenkuuluvaisuuden harrastus on ulottunut kauaksi oman piirin ulkopuolelle. Hänellä oli suuri rakkaus erittäinkin Skandinavian diakonissakoteihin, joihin hän suhteittensa kautta Tukholman Diakonissalaitokseen vuosikymmeniä oli läheisessä ystävyyssuhteessa.

Sisar Lina oli harvinaisen työteliäs ihminen. Ollen itse keskeymättömästi toimessa vaati hän paljon itseltään ja muilta. Mutta hän oli myöskin henkilö, joka ymmärsi juhlahetkien merkityksen ja osasi järjestää sellaisia. Kaikki ne, jotka ovat saaneet olla mukana sellaisina juhlahetkinä Diakonissalaitoksessa, eivät hevillä unohda sitä lämmittävää juhlatunnelmaa, joka silloin aina vallitsi. Monessa sellaisessa tilaisuudessa lausui sisar Lina tunnetuilla puhujalahjoillansa ajateltavia, syvälle tähtääviä ja sydämeen käypiä sanoja.

Sisar Lina eli rikasta, sisällistä hengellistä elämää. Avoimen raamatun ääressä ja rukouksessa vietetyt hetket olivat hänelle rakkaita. Hän oli harvinainen rukouksen ihminen. Miten onkaan hän taistellut Herran kanssa rukouksessa, taistellut oman sielunsa, omaistensa ja koko diakonissalaitoksen puolesta, taistellut saadakseen oikeita henkilöitä oikeille paikoille, taistellut diakonian menestykseksi täällä ja kaikkialla maailmassa. Monta pyhää hetkeä yksinäisyydessä Jumalansa kanssa on hän viettänyt lukittujen ovien takana omassa huoneessaan. Monta kertaa oli Herran temppeli hänen yksinäisenä rukouskammionaan, hänen turvautuessaan Jumalaan. Sisar Lina uskoi rukouksen voimaan ja sai runsaasti kokea sen totuutta. Ja milloin hän elinaikanaan ei saanut nähdä rukouksensa täyttymistä, silloin sai hän armon heittää taakkansa Herralle. Varmaan on moni täällä tehty kyynelkylvö kerran suova hänen ilolla niittää toisessa maailmassa.

Sisar Linalle olivat yksinäiset hetket Jumalan kanssa rakkaita. Mutta hän ymmärsi myöskin, minkä siunauksen lupauksen Jumala oli antanut

yhteisistä hetkistä Herran edessä. Yhteiset aamu- ja iltahartaushetket olivat hänelle rakkaita juhlahetkiä, joiden siunausta hänellä ei milloinkaan ollut varaa olla ilman. Ja kun Herran päivä kutsui jumalanpalvelukseen seurakunnan kanssa Herran temppeliin, ei hänen paikkansa milloinkaan ollut tyhjänä, niin kauan kuin voimat vain sallivat hänen olla saapuvilla. Häntä kuvaavia ovat psalmistan sanat: »Minun sieluni ikävöi ja halajaa Herran esikartanoihin» ja: »Minä iloitsin, kun minulle sanottiin: 'Menkäämme Herran huoneeseen'». Sisar Lina isosi ja janosi vanhurskautta, ja hän istui ahkerasti ikilähteiden ääressä.

Mutta eikö ihminen hengellisten asiain ja sisäisen maailman ollessa hänen pääharrastuksensa esineinä, niinkuin näemme niiden olleen sisar Linalla, tule mahdottomaksi maallisiin, ajallisiin tehtäviin? Silmäys sisar Linan elämään ja työhön kumoaa täydellisesti sellaisen ajatuksen. Myöskin maallinen työ oli hänelle jumalanpalvelusta. Hän otti vastaan ajalliset tehtävänsä Jumalan kädestä ja suoritti ne hänen edessään. Elämä Jumalassa ei ollut hänellä esteenä jokapäiväisen elämän velvollisuuksien täyttämiselle, vaan se oli päinvastoin se lähde, josta hän ammensi voimaa niiden täyttämiseen. Mikä kehoittava esikuva hän onkaan tässä suhteessa ollut sisarille ja työtovereille polvi polvelta. Hän näki suuruuden pienessä, suuruuden siinä, että on uskollinen vähässä. Sentähden kuuluikin hänen opetuksensa sisarille: »Pikkuseikat ovat pikkuseikkoja, mutta uskollisuus pikkuseikoissa on suuri asia.»

Sisar Lina oli Herran palvelijatar, joka kaikkineen, sekä hengellisine että maallisine asioineen tahtoi seistä Herransa edessä. Kaikessa, sekä

ajallisissa että hengellisissä, hän turvautui Herraan. Eräs hyvin huomattava piirre hänessä oli hänen hyvä syyllisyydentuntonsa. Hän näki syntinsä, hän kärsi synnistään, kärsi laiminlyönneistään. Ne masensivat ja murehduttivat häntä. Hän luuli usein olevansa Herran ja hänen armonsa hylkäämä. Ja kuitenkin sanotaan Jumalan sanassa: »Läsnä on Herra niitä, joilla on särjetty sydän, ja vapahtaa ne, joilla on murheellinen henki.» Useasti hän ei nähnyt Herraa, vaan luuli vaeltavansa pimeydessä. Hän huusi hänelle, mutta luuli huutavansa turhaan. Ja kuitenkin sanotaan sanassa: »Herran silmät tarkkaavat vanhurskaita, ja hänen korvansa heidän huutoansa. Kun vanhurskaat huutavat, niin Herra kuulee ja pelastaa heitä kaikista heidän ahdistuksistansa.» Hän ei aina nähnyt Herraa ja hänen kasvojensa valoa, ja se tuotti hänelle paljon taistelua, mutta Herran silmät tarkkasivat aina häntä ja hän kuuli hänen huutonsa. Sentähden hän saikin — itse sitä tietämättä — tulla niin suureksi siunaukseksi ympäristölleen ja sille työlle, jota hän oli kutsuttu suorittamaan. Ihmetellen kysyivät hänen ympärillään olijat, miksi hänen täytyi kestää niin vaikeita kärsimyksiä, erittäinkin elämänsä iltahetkinä, jolloin hän vähitellen kadotti silmiensä valon. Mutta Herralla oli varmaan tarkoituksensa sillä. »Vanhurskaalle tapahtuu paljo pahaa», sanoo psalminkirjoittaja, mutta hän lisää: »mutta Herra päästää hänet kaikesta».

Viimeisenä vaikeana kärsimysaikanaan kypsyi sisar Linan sielu yhä enemmän iäisyydelle. Vähää ennen lähtöään sai hän vanhalta uskolliselta ystävältään, sisar Sophie Zahrtmannilta Köpenhaminasta hyvin lyhyen runon, joka häntä suuresti ilahutti:

»Mens Lysene slukkes eet efter eet
Og Skyggerne blive lange.
Gud skenke dig i sitt Lys og Fred,
den evige Lykke at fange.» *)

Kerran toisensa jälkeen tahtoi sisar Lina kuulla tämän säkeistön. Se ilmaisi juuri hänen kokemuksensa. Valot sammuivat, myöskin hänen silmiensä valo, ja varjot pitenivät. Mutta hänen sydämensä kaipaus oli, että Jumala valossaan ja rauhassaan soisi hänelle ikionnen. Tämä toteutuikin hänen elämässään. Armo kävi hänelle yhä välttämättömämmäksi. Kaikki muu sai siirtyä syrjään. »Anna sen paikan jäädä silleen», sanoi hän useita kertoja, kun hänelle luettiin, »minun täytyy nyt saada kuulla armosta ja anteeksiantamuksesta». Synnit, rikkomukset ja laiminlyönnit, kaikki täytyi hänen saada nähdä suljetuiksi armoon ja anteeksiantamukseen. Eiköhän ollut enemmän kuin sattuma, että viimeistä, mitä hän tahtoi kuulla luettavan, ennenkuin heikkous sai voiton ja hänen kielensä ei enää voinut puhua, oli kappale tuosta pienestä hartauskirjasta »Armoa armosta» ja paimenpsalmi (Ps. 23). Tässä uskossa — armoon armosta — hän meni iäisyyteen.

Sisar Linan 40-vuotinen työkausi on nyt päättynyt. Hänen nöyrä, vaatimaton ja kiitollisuuden leimaama kristillinen persoonallisuutensa ei odota mitään tunnustusta suorittamastaan työstä. Ei voida kuitenkaan kieltää, että hän tärkeällä alalla on suorittanut erinomaisen merkittävän työn maamme naissivistyksen kohottamiseksi ja että hän kokeneena kasvattajana on avustanut

*) »Valot sammuvat yksi toisensa perästä, ja varjot pitenevät. Jumala suokoon sinulle valossaan ja rauhassaan ikuisen onnen.»

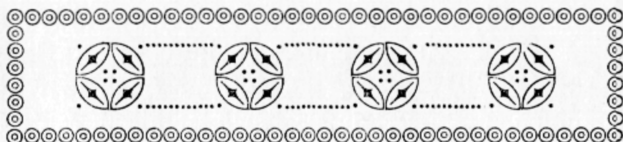
laajaa kristillistä ja yhteiskunnallista työtä kansamme kärsivien keskuudessa. Sitä työtä, jota on tehty Diakonissalaitoksesta käsin, on myös epäilemättä pidettävä tärkeänä osana kirkkomme työssä. Kirkkomme historiassa on diakoniatoimi aina merkitsevä heräämistä kristinuskon rakkaudenkäskyn uudestaan toteuttamiseen, ennen kaikkea siten, että sen kautta avautuu kristitylle naiselle siunausrikas työala, jolla hän voi osallistua kirkon toimintaan.

Suokoon Jumala, että meidän uskovat nuoret naisemme paljoa suuremmassa määrässä kuin tähän asti, ottaisivat vastaan Herran kutsumuksen diakonian työvainiolle, jolla hän, jonka elämää ja työtä tässä on lyhyesti kuvattu, sai tulla monille kärsiville kanssaihmisilleen siunaukseksi. Kehoittavana esikuvana totiseen jumalanpelkoon, uhrautuvaan, uskolliseen velvollisuuksien täyttämiseen ja siihen uskoon, että palveluskutsumuksella kansamme keskuudessa on lupaava tulevaisuus, on sisar Linan kuva säilyvä niiden keskuudessa, jotka olivat häntä lähellä elämässä, kaukaisiin aikoihin.

Kauan on sisar Lina Snellmanin muisto säilyvä siunattuna ja kunnioitettuna.

Edvin Wirén.

Kirjain ja Henki.

2 Kor. 3: 6—11.

Kotimatkalla-kalenteria varten kirjoitti
Kirkkoherra K. J. Korpitie.

Yllämerkityssä raamatunkohdassa puhutaan kirjaimesta ja Hengestä ja verrataan niitä toisiinsa. Mikä on kirjain? Ei Jumalan kirjoitettu sana yleensä, vaan niinkuin tekstiyhteydestä selvästi näkyy, on kirjain sama kuin Mooseksen kautta annettu Jumalan laki. Apostoli nimittää sitä kirjaimeksi sentähden, että se oli kirjaimin kaiverrettu kiviin eli lain tauluihin (v. 7). Kirjain *kuolettaa*. Se ei merkitse sitä, että kirjaimellinen tieto vie hengettömään, kuolleeseen uskoon. Apostoli ei puhu tässä kirjaimellisesta tiedosta, vaan itse kirjaimesta, laista. Laki kuolettaa. »Se ei merkitse sitä, että se itse olisi kuollut kirjain. Päinvastoin lain sanakin on elävä

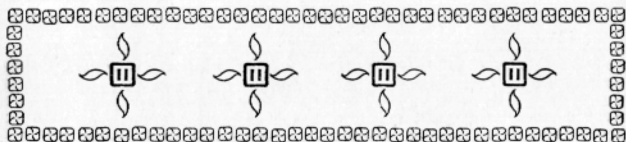
ja voimallinen. Se on niinkuin tuli ja niinkuin vasara, joka vuoren murentaa, kuten Herra itse siitä sanoo. Mutta vaikka laki on elävä ja voimallinen, ei se voi langenneelle ihmiselle antaa elämää ja voimaa. Sen itsessään heikentymätön voima on *ihmiseen nähden* »heikentynyt lihan kautta» (Room. 8: 3). Se näyttää elämän tien, mutta langenneena, turmeltuneena, synnin alaiseksi myytynä on ihminen kykenemätön lain osoittamaa tietä kulkemaan, lain hengellisiä vaatimuksia täyttämään. Laki ei kuitenkaan ota huomioon tätä ihmisen voimattomuutta, vaan vaatii häneltä vanhurskautta ja julistaa kadotustuomion jokaiselle, joka ei sen vaatimuksia täytä. Sentähden apostoli kutsuukin lakia ja lain saarnaa »kadotustuomion viraksi» (v. 9). Tällä »kadotustuomion viralla» on suuri kirkkaus. Se esiintyi kirkkaudessa erityisesti silloin, kun se Mooseksen kautta annettiin. Jumalan pyhyys, jonka vaatimukset olivat lain tauluihin kaiverretut, heijastui Mooseksen, vanhan liiton välimiehen, kasvoista Israelin lapsiin sellaisella kirkkaudella, etteivät he kärsineet katsella Mooseksen kasvoja niiden kirkkauden tähden. Mutta tämä lain kirkkaus on salaman kirkkautta, peljättävää ja kuolettavaa, milloin se saa ihmisen omaantuntoon loistaa välähdyksellänsä. Se kuoletti, tappoi Sauluksenkin, niinkuin hän sitä Roomalaiskirjeen 7 luvussa kuvailee. Hän oli lähtenyt lain johdolla vanhurskautta tavoittamaan ja saikin vanhurskaan mai-

neen ihmisten edessä (Fil. 3: 6). Mutta Jumalan edessä hän ei ollut vanhurskas. Laki kielsi kaikkinaiset himotkin, joita hän ei kyennyt sydämestään kitkemään. Päinvastoin synti, ikäänkuin ärsytetty peto, yhä yltyi voimassaan ja hänen tilansa kävi yhä epätoivoisemmaksi. Ja lopputuloksena oli, että hän makasi maassa lain kuolettamana ja kiroomana. Pyhä, vanhurskas, hyvä, kirkas laki tuotti hänelle kuoleman. Hänessä on selvä esimerkki siitä, miten *kirjain kuolettaa.*

Mutta kirjaimen kuolettamat *Henki tekee eläväksi.* Henki käyttää siinä välikappaleenaan evankeliumin sanaa. Hengen vaikutus on niin kiinteästi liittynytkin evankeliumiin, että apostoli nimittää evankeliumia Hengeksi ja Hengen viraksi. Herra Jeesus itsekin sanoo: »Henki on se, joka eläväksi tekee; ne *sanat,* jotka olen puhunut teille, ovat henkeä ja ovat elämää» (Joh. 6: 63). Ja Luther huomauttaa tämän johdosta: »Kristus ei sanonut Hengestään, vaan *sanastaan,* että *ne* ovat henkeä ja ovat elämää.» Evankeliumi tekee eläväksi, sillä se julistaa syntienanteeksiantamusta tuomitulle Jeesuksen veren tähden. Evankeliumissa ilmoitetaan Jumalan vanhurskaus, joka saadaan lahjaksi hänen armostaan sen lunastuksen kautta, joka on Kristuksessa Jeesuksessa (Room. 3: 24). Sentähden apostoli nimittääkin evankeliumia »vanhurskauden viraksi» (v. 9). Ja missä evankeliumi ja siinä ilmoitettu vanhurskaus, joka ei ole mikään muu kuin syntien-

anteeksiantamus, uskolla omistetaan, siellä on myös elämä ja autuus. Tämän uskon kautta saadaan Jumalan Henki, joka tekee eläväksi. Kirjaimen, lain, kuolettama syntisparka, jonka sydämestä vain valitushuuto kaikui, huutaa nyt: »Abba, Isä!» Ja kun ennen orjuuden ja pelon hengessä piti peittää kasvonsa lain sietämättömän kirkkauden edessä, saa nyt avoimin kasvoin Jeesuksen lunastusveren ja siinä saadun vanhurskauden turvissa avoimin kasvoin katsella Herran kirkkautta Jeesuksessa Kristuksessa. Ihmeellistä! Vaikka Hengen viralla on paljon runsaammassa määrin kirkkautta kuin kuoleman viralla, niin voi syntinen kuitenkin sitä peittämättömin kasvoin katsella. Selityksenä siihen on ainoastaan se, että Herran kirkkaus evankeliumissa on *armon* kirkkautta, joka ei karkoita luotaan, vaan vetää puoleensa.

Jouluni valo.

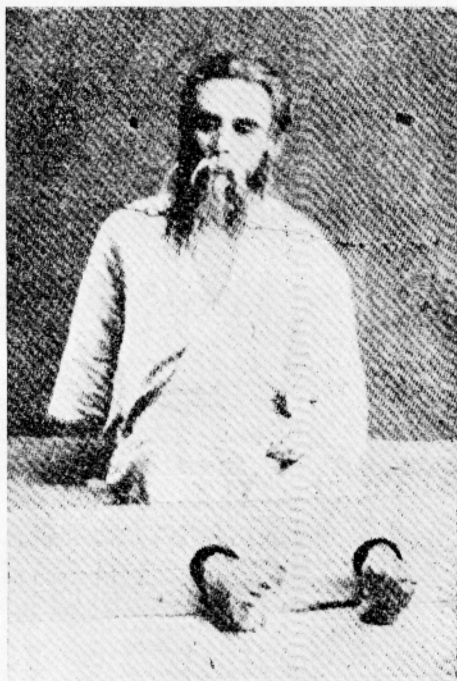
Jeesus jouluni valo,
loistava tähtönen.
Jeesus henkeni palo.
kynttilä sydämen.
Jeesus tuoja on riemun,
Jeesus riemuhun vie mun.

Harhaa jouluni valo
Jeesusta ilman on,
turhaa kynttilän palo,
mieli jos valoton.
Valon puuttuissa parhaan
joudun itsekin harhaan.

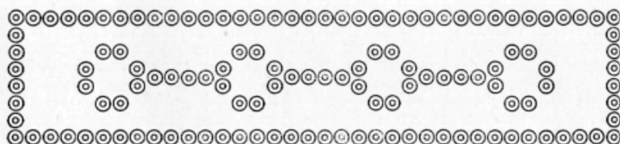
Jeesus virteni soitto
jouluna olkohon!
Jeesus saada on voitto
ihanin, verraton,
Jeesus lahja on mulle.
Jeesus, kunnia Sulle!

Akseli K.

Itto Kojima.

Itto Kojima.

Mies, joka kantoi kahleita Kristuksen tähden vanhassa Japanissa — yli 80 vuoden ikäinen, melkein sokea — yhdyssiteenä uuden Japanin ja entisen vainonajan välillä.

Itto Kojima istui pienessä Tokion lähistöllä sijaitsevassa talossaan. Oli harvinaisen lämmin joulukuu, ja heikko tuulenhenki liikutti sokeriruokojen lehtiä. Hiljainen hymy levisi hänen patriarkankasvoilleen, ja hänen 80 ikävuottaan tuntuivat keveiltä. Se silmäys taaksepäin niihin 62 vuoteen, mitkä hän oli Mestaria palvellut, sanoi hänelle, että hän ei ollut turhaan työtä tehnyt. Hongon kaupunginosassa sijaitsevassa Timoteuksenkirkossa — ainoa kaikista Tokion kirkoista, joka säästyi syyskuun 1 p:nä 1923 tapahtuneelta maanjäristykseltä — oli nimittäin pastori Joosef S.

Motoda puettu piispanpukuun ja vihitty Japanin piispallisen kirkon ensimäiseksi piispaksi. Kohottaen kätensä taivasta kohti kiitti Itto Kojima hiljaisessa rukouksessa Jumalaa.

Tuskinpa kellekään muulle henkilölle Japanissa lienee tämä tapaus — piispanvihkiäiset Timoteuksenkirkossa — ollut henkilökohtaisesti mielenkiintoisempi kuin Itto Kojimalle. Hän ei nimittäin ole ainoastaan vanhin kristitty Japanin keisarikunnassa, vaan hän on yhdistävä side nykyaikaisen valistuneen Japanin ja sen vainokauden välillä, joka vasta joitakin aikoja sitten päättyi.

Melkein tasan 50 vuotta sitten vietiin Itto Kojima, kahleilla sidottuna, Shimonesekistä Tokioon. Hänen suuri rikoksensa oli se, että hänestä oli tullut Jeesuksen Kristuksen seuraaja. Hän kitui vankilassa kolme vuotta, ennenkuin hänen jäsenensä vapautettiin kahleista ja hän sai takaisin vapautensa.

Viisikymmenvuotisen Japanissa tekemänsä kristillisen työn jälkeen, kestettyään puolen vuosisadan vaivat ja myrskyt, on hänen nyt suotu kokea, vaikkakaan ei nähdä — sillä hän on melkein täysin sokea — että Mikadon maassa, jossa kristinusko kerran oli kirottu, siellä on nyt Japanilaiselle annettu piispanarvo, ja kristillinen, japanilainen seurakunta on hänen ympärillään.

Japaninkielinen nimi Itto merkitsee ensimäinen, etevin. Ottipa tuon sanan kummassa merkityksessä hyvänsä, sopii se tämän Herran pal-

velijan nimeksi. Itto Kojima syntyi keisarikunnan länsiosassa ja joutui jo nuorena Englannin Kirkkolähetysseuran lähetyssaarnaajien vaikutuksen alaiseksi. Hänet kastettiin 18 vuotiaana. Tämä tapahtui aikana, jolloin sitä, joka tunnusti Kristusta, uhkasi telottajan kirves. Kristinusko oli kielletty. Jopa raamatun omistaminenkin oli rikos keisarin käskyä vastaan. Se vähäinen kristillinen kirjallisuus, mitä Japanissa levitettiin, oli painettu Kiinassa, ja ensimäinen kristillinen kirja, mikä on Japanissa painettu, oli Itto Kojiman kirjoittama. Ollen kaikissa suhteissa tarmokas, eteenpäinpyrkivä nuorukainen tuli hän olemaan ensimäinen, joka luopui tavasta pitää lyhyeksi leikattua tukkaa, ja jo se oli omiaan tekemään hänet epäilyksen alaiseksi monen silmissä. Niinikään oli Itto Kojima ensimäinen arvohenkilö, joka laiminlöi tavanmukaisen kunnianosoituksen, kohdatessaan *samurain* yleisellä tiellä. Tämä kaikki oli omiaan tekemään Itto Kojiman vaaralliseksi mieheksi niissä olosuhteissa, jotka silloisessa Japanissa vallitsivat. Pian ryhdyttiinkin hankkeisiin hänen vangitsemisekseen.

Kymmenen vuotta hänen kääntymisensä jälkeen tuli tuo raskas isku. Näinä vuosina oli hän salaa pitänyt kokouksia ja julistanut totuutta kansallensa. Hän oli kirjoittanut kristinuskoa käsitteleviä lentokirjasia ja avustanut kristillisen kirjallisuuden salatuontia Kiinasta.

Sitten tapahtui eräänä päivänä Fukuokassa,

että samurait hyökkäsivät hänen kimppuunsa ja vangitsivat hänet. Hän kertoi tuosta tapauksesta nyt aito japaninkielellä niin yksityiskohtia myöten kuin kertoisi hän eilistä tapahtumaa. Samurait veivät hänet ensin veneellä Shimonesekiin — tuon kookkaan, voimakkaan miehen täyspartoineen ja hartioille asti ulottuvine hiuksineen. Shimonesekissä hänet vietiin maihin ja pantiin koriin, johon neljä korentoa oli kiinnitetty. Neljän kulin kantamana ja kahdeksan voimakkaan kaksiteräisillä miekoilla varustetun samurain vartioimana lähti sitten vanki tuolle 500 englanninpenikulman pituiselle matkalle Tokioon.

Harvat nykyään elävistä ihmisistä muistavat tätä ainoalaatuista kulkuetta keisarikunnan läpi. Ei ollut rautateitä, niinkuin nyt, ja tiet olivat suureksi osaksi polkemalla tehtyjä kyläteitä, jotka tavallisesti päättyivät tiheihin pensaikkoihin, joiden läpi samuraijien oli raivattava tie kirveillään. Matka suunnattiin suoraan yli kukkuloiden ja laaksojen, yli vuorien ja läpi kylien. Itto Kojima kertoi, miten kylien kohdalla suuret ihmisjoukot kokoontuivat katsomaan rikoksentekijää, joka oli uhmaillut keisaria, hyljännyt Buddhan ja liittynyt Kristukseen. Pilkkasanoja, keppejä ja kiviä lensi vangin ympärillä. Kuitenkin oli melkein joka paikassa sellaisia, jotka katseillaan ilmaisivat säälinsä häntä kohtaan, pannen itsensä näin vaaralle alttiiksi. Kolme kuukautta kului kul-

kueelta ennenkuin se saapui Tokioon, jossa vanki heti pantiin vankilaan.

Siihen aikaan kuoli kuitenkin hallitseva keisari ja valistunut Meiji nousi valtaistuimelle. Hän lähetti Iwakura San'in salaisena lähettiläänä Lontooseen. Gladstone oli Englannin pääministerinä siihen aikaan, ja Japanin uudelle lähettiläälle suodun ensimäisen puheillepääsyn lopussa tapahtui merkillinen keskustelu. Tuo suuri englantilainen valtiomies tiesi nimittäin Itto Kojiman vangitsemisen. Kääntyen Iwakuraan hän sanoi: »Minä en voi ymmärtää, mitenkä niin suuri kansa kuin Japanin kansa, joka on saanut buddanopin Kiinasta, voi olla vihamielinen Länsimailta tullutta kristinuskoa kohtaan.»

»Jos kansani on ollut vihamielinen», vastasi ovela lähettiläs, »on se tapahtunut edellisten hallitsijani aikana, nykyään ei niin ole asianlaita; nyt hallitsee meidän valistunut keisarimme Meiji.»

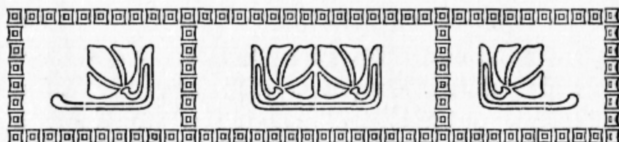
»Minkätähden pidätte sitten herra Kojimaa vankeudessa siitä syystä, että hän on kristitty?» vastasi Gladstone.

»Emme sentähden, että hän on kristitty», vastasi viekas diplomaatti, »vaan sentähden, että hän on uhmaillut hallitusta».

Tämä oli aito itämaalainen veruke, koskapa Itto Kojiman »uhmailu esivaltaa vastaan» oli vain siinä, että hän oli rikkonut keisarin kristinuskonvastaista käskykirjettä. — Kuuden kuukauden perästä matkusti sitten Iwakura San takaisin

Tokioon. Hän toimitti siellä niin, että annettiin määräys, jonka nojalla tuo vangittu kristitty sai takaisin täydellisen vapautensa. Sittemmin on Itto Kojima omistanut koko elämänsä kristinuskon levittämiselle Dai Nipponissa — Auringonnousun maassa.

Hyvä Paimen.

»Herra on minun paimeneni, ei minulta mitään puutu.» Ps. 23: 1. Daavid ei sano: »Herra on sen tai niiden paimen»; tahi: »Toivoisin, että Herra tahtoisi olla minun paimeneni»; taikka: »Jos minä vain olisin sellainen tai sellainen, niin voisin uskoa tai ainakin toivoa, että Herra tahtoisi olla minun paimeneni, mutta nyt minä olen niin kurja ja viheliäinen, etten voi uskoa Herran tahtovan olla minun kanssani tekemisissä; minun täytyy ensin parantaa itseni, voidakseni uskoa, että Herra tahtoo olla minun paimeneni» j. n. e. Mutta eihän sellainen epävarma ja epäilevä tunnustus anna mitään iloa eikä rauhaa sydämelle. Luuletko, että sellaisella tunnustuksella voit karkoittaa vihollisen, kun hän tulee koettelemaan, minkälaista uskosi on, ja käy sen kimppuun ja tutkimaan autuudentoivosi perustusta? Luuletko,

että sellaisella tunustuksella voit turvallisin mielin mennä kuolemaan ja tuomiolle? Et voi. — Daavid puhuu varmoin sanoin; hän on varma asiastaan, puhjetessaan ihastuksen täyttämästä sydämestä sanomaan: »Herra on minun paimeneni!» Ja hän vetää tästä tunnustuksesta autuaallisen ja lohdullisen johtopäätöksen, sanoessaan: »Ei minulta mitään puutu.» Hän puhuu samassa lohdullisessa ja luottavassa, jopa riemuitsevassa äänilajissa kuin Paavali Roomalaiskirjeen 8 luvussa sanoessaan: »Jos Jumala on puolellamme, kuka voi olla meitä vastaan? Hän, joka ei säästänyt omaa Poikaansakaan, vaan antoi hänet alttiiksi meidän kaikkien edestä, kuinka hän voisi olla lahjoittamatta meille kaikkea muutakin hänen kanssaan?» Voiko olla mahdollista, että Jumala, kun hän on antanut meille suurinta ja parasta, mitä hänellä oli, kieltäisi meiltä, mitään, mikä on meille hyödyllistä ja tarpeellista? Ei, kun Jumala on rakastanut maailmaa niin suuresti, että hän on antanut sille Poikansa, ainoakaisensa, silloin tahtoo hän myös antaa meille kaiken muunkin. Onpa hän Kristuksessa jo lahjoittanutkin meille kaiken, mitä elämään ja jumalisuuteen tarvitsemme, ja mitä tarvitsemme ruumiilliseksi elatukseksemme, sen hän totisesti on myöskin antava meille. Sillä hän on itse sanonut: »Etsikää ensin Jumalan valtakuntaa ja hänen vanhurskauttaan, niin annetaan teille sen ohessa kaikki tämäkin.» Matt. 6: 33. Ja Luther sanoo, että Jumala antaa

jokapäiväisen leivän kaikille ihmisille, vieläpä pahoillekin, ja Daavid: »Sinä avaat kätesi, ja ne (luodut) ravitaan hyvyydellä.» Ps. 104: 28. Hän, meidän taivaallinen Isämme, joka ruokkii taivaan linnut ja vaatettaa kedon kukat, niin ettei Salomonkaan kaikessa loistossaan ollut niin vaatetettu kuin yksi niistä, — eikö hän antaisi teille, te kärsivät, uskovaiset Jumalan lapset, sekä ruokaa että vaatteita ja kaikkea, mitä tarvitsette? Siitä voimme olla täysin varmoja. Hän ei petä lupauksiaan. Ne ovat kaikki Kristuksessa »niin» ja »amen».

Jeesus kääntyi kerran opetuslastensa puoleen ja kysyi heiltä: »Kun lähetin teidät ilman rahakukkaroa ja laukkua ja kenkiä, puuttuiko teiltä mitään?» Ja heidän täytyi totuudenmukaisesti vastata: »Ei mitään.» Luuk. 22: 35. Ja sinä, rakas lukijani, mitä sinulta puuttuu? Kun annat katseesi liitää taaksepäin, menneeseen aikaan, niin eiköhän sinun ole sanottava niinkuin muinoin Samuelin: »Tähän asti on Herra auttanut meitä.» 1 Sam. 7: 12. Ja runoilija lisää:

»Niin vastakin, Herramme, auttaa sä voit,
voit neuvoa, ohjata meitä
ja korpehen raivata teitä.»

Ja lopuksi on huomattava, mitä apostoli kirjoittaa: »Jeesus Kristus on sama eilen ja tänään ja iankaikkisesti.» Hebr. 13: 8. »Hänen tykö-

nään ei ole muutosta eikä valon ja pimeyden vaihtelua.» Jaak. 1: 17.

Sentähden, sinä Jumalan lapsi, joka olet niin onnellinen, että voit sanoa Daavidin kanssa: »Herra on minun paimeneni», sinä voit myös turvallisesti lisätä: »Ei minulta mitään puutu.» Ja silloin sinä voit iloisin sydämin ja riemumielin katsoa tulevaisuuteen. Sillä jos Herra on paimenesi; jos hän, jolla on kaikki valta taivaissa ja maan päällä, on puolellasi, kuka voi olla sinua vastaan? Sinulla on paljon vihollisia, se on totta. Niin oli Daavidillakin, mutta hän pani turvansa Herraan ja sanoi: »Saata meille apu ahdistajaa vastaan, sillä ihmisten apu on turha. Jumalan avulla me teemme voimatöitä, ja hän tallaa vihollisemme maahan.» Ps. 60: 13, 14. Sinulla on kenties monet vastukset kestettävänä. Niin oli Daavidillakin. Hän sanoo: »Vanhurskaalle tapahtuu paljo pahaa, mutta Herra päästää hänet kaikesta.» Ps. 34: 20.

Siispä voit sinäkin laulaa:

»Käsivarret vahvat meitä
päästä päähän päivien
kantaa, hoitaa taukoomatta
tiellä halki syvyyden.
Näin nyt aivan uskollisna
huolehtii ne sielusta,
ken ei maassa, taivahassa
tiedä muusta turvasta.»

Itse ollen paimen ottaa Daavid tässä kuvan paimenen elämästä, sanoessaan: »Herra on minun paimeneni, ei minulta mitään puutu.» Daavid vertaa Herraa paimeneen ja itseään lampaaseen. Tämä kuva viehätti Daavidin sydäntä. Hän tunsi lampaan ominaisuudet omasta kokemuksestaan, ja hän tunsi paimenen velvollisuudet. Daavid oli itse hyvä ja tunnollinen paimen isänsä lammaslaumassa. Varustettuna vitsalla, jolla hän ohjasi ja piti kurissa vastahakoisia lampaita, jotka eivät tahtoneet totella hänen ääntään, ja sauvalla, jolla hän puolusti laumaa petoja vastaan, paimensi Daavid laumaansa, vei sen ihanille, viheriöille niityille ja hiljaa juokseville vesille, ja kun vaarat uhkasivat laumaa petojen taholta, piti Daavid vaarin tehtävistään ja pani itsensä alttiiksi torjuakseen vaarat. Niinpä tappoi hän kerran jalopeuran ja toisella kerralla karhun, joka tahtoi ryöstää hänen karitsansa. Daavid löi ne kuoliaiksi ja riisti niiltä niiden saaliin.

Daavid oli hyvä paimen, mutta Kristus on »se hyvä paimen», joka on pannut henkensä lammasten edestä (Joh. 10: 11), sillä niinkuin Daavid kuvakielellään vertaa Herraa paimeneen ja itseään lampaaseen, niin vertaa Herrakin itseään paimeneen ja meitä lampaisiin. Niinpä esim. Hesekielin 34 luvussa, josta oikein voimme nähdä hänen sydämensä laadun lampaitaan kohtaan ja hänen rakkautensa niihin ja siitä johtuvan huolenpitonsa niistä, erittäinkin heikoista, sairaista

ja kurjista. Hän nuhtelee ja uhkaa ensin Israelin paimenia siitä, että he pitivät huolta omista eduistaan lampaiden kustannuksella; he vaatettivat itsensä lampaiden villoilla ja teurastivat lihavimmat laumasta lihansa tyydytykseksi, mutta lampaista he eivät huolta pitäneet; ne hajaantuivat petojen ajamina vuorille, sentähden ettei niillä ollut paimenta. He, Israelin paimenet, söivät hyvän laitumen ja tallasivat jäännöksen jaloillaan, he joivat raikasta vettä ja sotkivat jäännöksen jaloillaan, niin että lampaille ei jäänyt muuta kuin heidän tallaamaansa laidunta ja heidän sotkemaansa vettä. Sentähden sanoo Herra: »Minä olen asettava heidän ylitsensä yhden paimenen, joka on heitä kaitseva, palvelijani Daavidin (Kristuksen). Kadonneen tahdon minä etsiä, eksyneen takaisin tuottaa, haavoitetun sitoa, heikkoa vahvistaa.» Ja luvun viimeisessä värsyssä Herra sanoo: »Ja te, minun lampaani, minun laitumeni lampaat, te olette ihmisiä; minä olen teidän Jumalanne, sanoo Herra, Herra.»

Johanneksen 10 luvussa tapaamme yhtäläisen vertauksen. Jeesus sanoo: »Totisesti, totisesti minä sanon teille: joka ei käy ovesta lammastarhaan, vaan nousee siihen muualta, se on varas ja rosvo.» Itämailla, josta kuva on otettu, ajetaan lammaslauma iltasin lammastarhaan, jotta se saisi olla levossa ja rauhassa yön ja jotteivät lampaat olisi alttiina petojen hyökkäyksille, petojen, jotka erittäinkin yöllä etsivät saalista. Lam-

mastarha oli muureilla tai paaluaidalla ympäröity paikka. Ympärykseen oli laitettu oviaukko; sentähden voi Jeesus sanoa: »Minä olen ovi; jos joku minun kauttani käy sisään, niin hän pelastuu, ja hän on käyvä sisään ja käyvä ulos ja löytävä laidunta. Mitään kattoa ei lammastarhassa ollut. Sentähden sanoo Jeesus: »Joka ei käy ovesta lammastarhaan, vaan nousee siihen muualta, se on varas ja rosvo.»

Kuitenkin saattoi sellaisessa lammastarhassa olla tilaa useammille laumoille, joilla kullakin oli oma paimenensa, mutta nämä paimenet pitivät ovenvartijaa, mikäli eivät itse vuorotellen vartioineet laumojaan yöllä. »Mutta joka käy ovesta sisään, hän on lammasten paimen. Hänelle ovenvartija avaa, ja lampaat kuulevat hänen ääntänsä; ja hän kutsuu omat lampaansa nimeltä ja vie heidät ulos. Ja laskettuaan kaikki omansa ulos hän kulkee niiden edellä, ja lampaat seuraavat häntä, sillä ne tuntevat hänen äänensä. Mutta vierasta ne eivät seuraa, vaan pakenevat häntä, koska eivät tunne vierasten ääntä.»

Kolme itämaalaista paimenta tapasivat toisensa erään lähteen luona — kertoo eräs matkailija — ja jokaisella oli laumansa mukanaan. Sammutettuaan janonsa, lampaat rupesivat syömään mehevää ruohoa, jota kasvoi molemmin puolin laakson läpi juoksevaa puroa. Matkailija kysyi, miten he nyt saavat lampaansa kootuksi jälleen. »Se on helppo asia», sanoi yksi paime-

nista; »siitä pitävät lampaat itse huolen, jokainen lammas kun tuntee paimenensa.» Hetken perästä lähti yksi paimenista liikkeelle. Hän meni vähän sivullepäin, nosti sauvansa ja huusi: »Men — ah! Men — ah!» Se merkitsee: »Tulkaa, seuratkaa minua!» Kaikki lampaat kohottivat päätään ja kuuntelivat, ja kolmas osa laumasta lähti paimenen luo ja seurasi häntä. Matkailijan teki mieli koettaa tätä keinoa. Hän lainasi paimenen viitan, otti hänen sauvansa käteensä ja hänen päähineensä päähänsä. Tähän pukuun pukeutuneena hän meni sivullepäin, nosti sauvansa ja huusi: »Men — ah! Men — ah!» Lampaat katselivat häntä, mutta ei ainoakaan lähtenyt seuraamaan häntä. »Ne eivät tunne teitä», sanoivat paimenet. »Sepä merkillistä!» sanoi matkailija, »eikö milloinkaan satu, että lampaat erehtyvät?» »Ei», vastasivat paimenet; »vain silloin kun lammas on kipeä, seuraa se ketä hyvänsä.» Tämä antoi matkailijalle ajattelemisen aihetta. Hänen täytyi ehdottomasti muistaa Jeesuksen sanat: »Minä olen se hyvä paimen, ja minä tunnen omani, ja omani tuntevat minut. Minun lampaani kuulevat ääntäni, ja minä tunnen ne, ja ne seuraavat minua.» Joh. 10: 14, 27. Mainitsimme, että matkailija lainasi paimenen viitan, mutta lampaat eivät antaneet sen pettää itseään. Ne panivat merkille vieraan äänen. Joskaan ei lampaalla ole muuta, on sillä kuitenkin lampaankorvat. Sillä on tarkka kuulo, ja se tuntee paimenensa äänen

ja seuraa vain häntä. Mutta omituista on, että tuo tarkka kuulo, arvostelukyky, katoaa, kun lammas on kipeä. Juuri niin käy ihmisellekin, jos hän hengellisessä suhteessa »sairastuu», jollei hän ole »uskossa terve» (Tiit. 1: 13). Silloin hän seuraa ketä tahansa, olipa se sitten Russell tai Joosef Smith. Sentähden Jeesus sanoo: »Kavahtakaa vääriä profeettoja, jotka tulevat luoksenne lammasten vaatteissa, mutta sisältä ovat raatelevaisia susia. Heidän hedelmistään te tunnette heidät.» Matt. 7: 15. Sellaisia susia lammasten vaatteissa olivat esim. ne väärät opettajat, joita esiintyi Galatalaisten keskuudessa. Ja niitä on joukottain kaikkialla meidänkin aikanamme. Älköön kukaan olko huoleton! Me olemme aina vaarassa. Apostoli kirjoittaa: »Joka luulee seisovansa, katsokoon, ettei lankea.» 1 Kor. 10: 12.

»Me vaelsimme kaikki eksyksissä niinkuin lampaat; kukin meistä poikkesi omalle tiellensä.» Jes. 53: 6. Tuhannet ja taas tuhannet, miljoonat ja taas miljoonat pettävät itsensä — ja antavat itsensä pettää — vähääkään aavistamatta. Luukkaan 16 luvussa näemme rikkaan miehen kauhulla heräävän itsepetoksestaan. Nyt hän etsii pelastusta ja apua, mutta liian myöhään. Oli suuri juopa, jonka yli hän ei voinut ajatellakaan pääsevänsä. Hänen täytyy jäädä sinne, missä hän on. Hän on tuomittu olemaan siellä ikuisesti. Häntä vaivaa sammumaton ja polttava jano, jano sellainen, jota hän ei ikinä saa tyydytetyksi.

Vesipisarakin kielletään häneltä. Ja hänen tuskaansa lisää se, että hän tietää veljiensä rientävän samaa viheliäisyyttä kohti, jossa hän itse jo oli.

Mutta Jeesus, joka on »se hyvä paimen», ei aja lampaitaan kadotuksen kuiluun, vaan johdattaa heidät elämän vesien lähteille. »Hän kulkee niiden edellä, ja lampaat seuraavat häntä, sillä ne tuntevat hänen äänensä.» Hyvän paimenen ja hänen lampaittensa välillä vallitsee rakkaudensuhde. Paimen rakastaa lampaitaan. Hän rakasti heitä kuolemaan, ristin kuolemaan asti. Hän antoi henkensä lampaitten edestä, ja lampaat puolestaan rakastavat häntä sentähden, että hän rakasti heitä ensin ja antoi itsensä alttiiksi heidän edestään. Kristuksen rakkaus vaatii heitä osoittamaan vastarakkautta hänelle, ja sentähden he juoksevat hänen käskyjensä tietä. He eivät elä enää itselleen, vaan hänelle, joka on heidän edestään kuollut ja ylösnoussut. 2 Kor. 5: 14, 15.

Kun vaara uhkaa lampaita, pakenee palkkapaimen päästäkseen itse turvaan. Mutta niin ei hyvä paimen tee; hän pitää huolta lampaista. Herra sanoo: »Älä pelkää, sillä minä olen sinut lunastanut; minä olen sinut nimeltäsi kutsunut; sinä olet minun.» Jes. 43: 1.

Kun muut paimenet ajavat lampaita uhkauksin ja lain käskyin, johdattaa hyvä paimen lampaita äänellään. Hän on tullut särkemään heidän kuormansa ikeen, heidän olkainsa vitsan ja

heidän vaatijansa sauvan. Jes. 9: 3. Luther kirjoittaa tästä: »Jos tunnet tämän paimenen, voit levollisena mennä perkelettä ja kuolemaa vastaan ja sanoa: En ole valitettavasti kyllä pitänyt Jumalan käskyjä, mutta minä pakenen rakkaan Herrani Jeesuksen Kristuksen siipien suojaan ja uskon, että hän on minun rakas paimeneni, välimieheni Jumalan edessä, että hän peittää ja suojaa minua viattomuudellaan ja antaa minulle vanhurskautensa. Mitä minä en ole pitänyt, sen on hän pitänyt, mitä minä olen rikkonut, sen on hän verellään sovittanut. Itsensä tähden hän ei ole kuollut ja ylösnoussut, vaan minun tähteni, kuten tässä kuulemme: Hän panee henkensä, ei itsensä, vaan lampaitten edestä. Näin voit olla turvallinen, ja perkeleen kaikkine pahoine voimineen täytyy jättää sinut rauhaan, sillä hän ei voi mitään Kristukselle, joka jo on voittanut hänet ja joka myös suojelee ja varjelee sinua, kun sinä hänen lampaanaan oikein uskot häneen.»

Onnellinen siis se, jolla on Herra paimenena! Jeesus sanoo: »Minä annan heille iankaikkisen elämän, ja he eivät ikinä huku, eikä kukaan ryöstä heitä minun kädestäni. Isäni, joka on antanut heidät minulle, on suurempi kaikkia, eikä kukaan voi ryöstää heitä Isäni kädestä.» Joh. 10: 28, 29. Ei siis ihme, että Daavid niin luottavasti lauloi: »Herra on minun paimeneni, ei minulta mitään puutu.» »Autuaita ovat kaikki, jotka häneen turvaavat.» Ps. 2: 12.

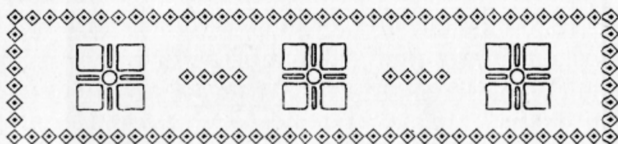
Vaikka missä kuljen maailmassa,
Seuraa, vaikken nää, mua ystävän.
Äänen kuulen, sillä antamassa
Nuhdettaan ja lohtuaan on hän.
Se on Paimen, hän, mi armossansa
Kuollut on, vaan elää kuitenkin.
Nyt hän hellin hoitaa lampaitansa,
Uskollisna, paimen armahin.

Mitä vaan mä kaipaan, kaikki aivan
Saan mä häitä, ystävältäni.
Jos saan täällä minkälaisen vaivan,
Hän sen tuntee, auttain varmasti.
Toisinaan hän kyllä kätkeyypi,
Vaan hän lausui: »Vähän aikaa vaan».
Vähän aikaa, taas hän ilmestyypi,
Riemun, rauhan uudestaan mä saan.

Sydän hellä, haavoitettu, kulje
Täällä korpitiellä kanssani,
Sielun' heikko haavoihis sä sulje,
Kuinka murhe, riemu vaihtuisi.
Hellään helmahas sä suo mun kuolla,
Autuus ainut ollos noustessan.
Ja kun juoksen vastahas mä tuolla,
Suo mun huutaa: »Herran, Jumalan!»

S. K. 497.

Pelastettu.

Tositapaus.

Syksyinen sade virtasi tulvanaan. Oli pimeää ja koleaa eikä kukaan pakotta mielellään ollut ulkona. Mutta sotilaskodissa oli sitä valoisampaa ja hauskempaa. Juuri sillä hetkellä kokoontui sinne asevelvollisia. Siellä kirjoitettiin, luettiin, keskusteltiin, soitettiin ja laulettiin.

Joukossa oli kuitenkin yksi, jonka mieltä ei mikään asia kiinnittänyt, eikä kukaan näyttänyt hänestä huolivan. Hän vetäytyikin syrjään perimmäiseen nurkkaan. Hän oli Smålannista tullut renki Anton Bergman. Hän näytti hyvin alakuloiselta ja huolestuneelta. Hiljaisesta, säyseästä nuorukaisesta tuntui niin oudolta tulla äkisti temmatuksi rauhallisesta maalaiselämästä tuolla Smålannin metsissä kunnon isäntäväkensä

luota, jota hän oli tottunut sydämestänsä rakastamaan, kun ei enää ollut isää eikä äitiä eikä muita omaisia elossa. Kuinka levotonta ja vaikeaa oli täällä teuhaavien, rähisevien ja kiroilevien kumppanien seurassa!

Mutta oli muutakin, joka painoi vielä kovemmin. Jumala oli puhunnt Antonin sielulle ensimmäisenä iltana, jonka hän vietti täällä tasangolla. Sotilaskodin esimies oli kutsunut sinne nuoret miehet. Antonkin oli noudattanut kutsua ja saapunut. Heidän ystävänsä oli puhunut hetken siitä, kuinka tärkeää on olla kiinni Jeesuksessa Kristuksessa puettuna jo kasteessa Hänen vanhurskauteensa. »Sillä, jolla Kristus on, on myöskin elämä, rauha ja iankaikkinen autuus»; hän sanoi muun muassa, »mutta ilman Häntä ei ole mitään muuta, kuin pimeyttä, kuolemaa ja kadotusta. Joku on verrannut elämää ilman Jumalaa ja Jeesusta Kristusta nauruun, jonka alla piilee tukahutettu itku, sekä tanssiin kuoleman kanssa, joka on puettu onnen jumalattareksi. »Kun viimeinen valssi on tanssittu loppuun, riisutaan valepuku.» Ilman Jumalaa eläminen kyllä käy laatuun niin kauvan kuin päivä paistaa ja kaikki käy tasaisesti tavallista kulkuansa. Mutta toista on kuolla ilman Häntä. Minä käännyn sentähden teidän puoleenne, te nuoret! Älkää halveksiko Jumalan sanomatonta lahjaa, Kristusta. Etsikää Herraa, kun Hän vielä on löydettävissä; rukoilkaa Häntä, kun Hän vielä on läsnä.»

Anton kyllä oli monta kertaa ennenkin tuntenut Jumalan Hengen kolkutusta sydämensä ovelle, mutta ei niin tuntuvasti kuin sinä iltana. Siitä lähtien hän oli ollut onneton. Hänen syntinsä olivat nousseet hänen eteensä suurena vuorena ja peittivät Jumalan hänen näkyvistänsä. Ajatteleppas, jos Ruotsi kietoutuisi kauheaan maailmansotaan, ja hänen olisi pakko asettua taistelutantereelle kasvoista kasvoihin kuoleman kanssa! Ja voisihan kuolema muutenkin milloin tahansa yllättää hänet, sillä hänellä ei ollut mitään valtakirjaa, joka takaisi hänelle pitkän tulevaisuuden. Kaikissa tapauksissa hänen kerta oli astuttava Pyhän tuomioistuimen eteen. Tämä ajatus saattoi hänet vapisemaan. Jos vaan löytyisi joku, jonka kanssa hän voisi keskustella tästä asiasta! Mutta oli niin hankala päästä alkuun, ja kenen puoleen hän kääntyisi?

Esimies kulki huoneen halki. Hän huomasi Antonin ja meni hänen luokseen kysymään hänen nimeänsä ja kotipaikkaansa. Anton teki selvää näistä ja sitte hän avasi sydämensä ystävälliselle esimiehelle samalla kysyen tältä, luuliko hän Jumalan armon riittävän näin suurelle syntiselle. Esimies, joka omassa sydämessään oli maistanut ja kokenut, kuinka suloinen Herra on, hämmästyi iloiseksi ja alkoi selittää mitä kaikkea meillä Kristuksessa Jeesuksessa on. Mutta määräaika oli kulunut loppuun ja nuorten miesten oli lähteminen majapaikkaansa jotteivät myöhästyisi.

Ystävällisesti lausuen: »terve tuloa taas takaisin» esimies sanoi hyvää yötä Antonille. Hän sammutti valon tyhjentyneessä sotilaskodissa ja meni omaan majaansa toivoen Herran täyttävän aloittamansa työn tuskaisen nuorukaisen sielussa.

Muutamia minuuttia vaan kului, niin koputettiin esimiehen ovelle ja avattuansa hän näki kummeksien edessänsä Antonin. Vastaukseksi kysyvään katseeseen Anton ilmoitti kapteenin suoneen hänelle lomaa kello yhteentoista asti. »Olen tuskissani ja pelkään, että yöllä kuolen ja silloin paha henki viepi sieluni. Olen kirottu ja kadotettu syntinen. Enkö saisi kuulla lisää Jumalan valtakunnasta? Sieluni sitä isoo.»

Hämmästynyt esimies käski ystävällisesti Antonin astua sisään. Herraa hartaasti rukoiltuansa hän avasi raamattunsa ja alkoi Antonille lukea semmoisia kohtia, joissa nimenomaan on esitetty Jumalan vapaa armovalitsemus Jeesuksessa Kristuksessa ja Hänen harras tahtonsa vastaanottaa ja anteeksiantamisella lohduttaa eksyneitä ja kadonneita poikia ja tyttäriä. Siitä tunnista tuli todellakin hyvästi käytetty. Hän, joka tahtonsa mukaan karkoittaa pimeän ja antaa päivän nousta sille sielulle, joka surren huomaa syntinsä, oli tässä läsnä ja siunasi sanat Antonin sielussa. Tämä kuuli, älysi ja uskoi. Hän niin ilostui, kun valo yhtäkkiä nousi ja Jumalan mielenlaatu hänelle paljastui, ettei pysynyt paikoillaan sohvassa. Innostuneena hän nousi, hänen

silmänsä säteilivät, hän laski kätensä yhteen ja puhkesi puhumaan: »Onko, rakas Herra Jesus, todellakin totta, että olet minuakin rakastanut, minua kadotettua ja tuomionalaista ihmistä ja että sentähden olet antanut henkesi ja veresi pelastaaksesi ja voittaaksesi minut? Niin ollen tahdon ikuisesti olla sinun.»

Autuaasti ihmeessään esimies lankesi polvillensa Antonin viereen ja kiitti yhdessä hänen kanssansa Jumalaa, joka vielä tekee ihmetöitä.

Uutta iloa katseessaan ja uusi pieni taskuraamattu — esimiehen lahja — kädessään Anton kiiruhti takaisin kasarmiin, ettei myöhästyisi.

Niin usein Anton kuin voi tuli sotilaskotiin ja tahtoi kernaimmin lukea raamattua yhdessä isällisen ystävänsä kanssa. Tämä hyvillään huomasi, kuinka armontyö yhä syventyi nuoren veljen sielussa. Mutta tuli sitte aika, jolloin Antonia ei enää näkynyt sotilaskodissa. Esimies turhaan koetti arvata syytä siihen ja oli juuri sitä tiedustelemaisillansa, kun hänet eräänä päivänä kutsuttiin sairaalaan, jossa joku tahtoi häntä puhutella. Se oli Anton. »Kiitos, rakas veljeni, kun tulitte!» nuori mies virkahti, ystävänsä nähtyään. »Vielä kerran tahtoisin mielelläni puhua kanssanne ja kiittää Teitä kaikesta, jota olette minulle tehnyt. Hyvä, ettei Herra tuona iltana, jonka muistatte hellittänyt otettansa, vaan veti minut syliinsä sydäntänsä vasten syntieni anteeksi antamista minulle vakuuttaen. Ajatelkaa,

ettei portti ollut suljettuna, vaikka niin kauvan olin kääntänyt selkäni Vapahtajalleni! Ikuisesti olen Häntä siitä kiittävä. Nyt kuolen. Makaan vaan tässä Vapahtajaani odottaen.»

Kovasti hämmästyneenä esimies seisoi Antonin vuoteen ääressä. Tuskinpa voi enää tuntea tuota kalpeaa, laihtunutta nuorukaista. Keuhkot olivat muodostaneet märkää, ja loppu selvään oli tulossa. Mutta katse säteili rauhaa ja iloa.

Muutamien vuorokausien kuluttua Anton hiljaa nukkui Vapahtajansa syliin, viimeiseen hetkeen saakka kehoittaen tovereitansa sairaalassa kääntymään Herran puoleen.

Esimies oli saanut toimekseen viedä terveisiä tovereille komppaniassa samalla ilmoittaen, että hän toivoi kohtaavansa heidät Herran Jeesuksen tykönä. Hän oli myöskin pyytänyt, että esimies kirjoittaisi hänen isäntäväellensä ja kiittäisi heitä kaikesta heidän ystävällisyydestänsä sekä kehoittaisi heitä pelastamaan kalliisti lunastetut sielunsa ikuiselle kalliolle. »He ovat rehellisiä ja hurskaita ihmisiä», hän oli sanonut, »ja sen lisäksi siveitä ja hyväntekeväisiä. Mutta sanokaa heille, ettei se riitä. Heidän on uudesti syntyminen, että saisivat nähdä Jumalan valtakunnan.» Kapteeni lähetti miehen kysymään, tahtoisiko sotilaskodin esimies tulla alas asemalle, kun Antonin ruumis oli kotiseudulle lähetettävä, ja lausua muutamia sanoja arkun ääressä. Esimies liikutettuna kiitti Herraa tästä tilaisuudesta.

Koko komppania oli saattamassa. Kun soitto oli tauonnut, puhui esimies vainajan autuaasta kotiinmenosta, hänen voittoriemustansa itse kuoleman edessä ja hänen toivostaan saada tavata heitä tuolla ylhäällä sekä ainoasta sinne vievästä tiestä — Jeesuksesta Kristuksesta.

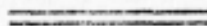
Se oli mieliinpainuva hetki ja useat nuoret tunsivat Jumalan Hengen läsnäoloa.

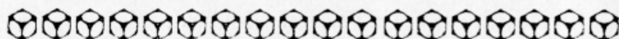
Tällä todellisella pienellä kertomuksella oli vielä jälkihistoriansa. Antonin isäntäväellä oli yksi ainoa tytär. Tämän sydän oli kiintynyt tuohon kunnon nuorukaiseen lujemmin kuin isä, äiti ja Anton itse olivat aavistaneetkaan.

Tieto hänen kuolemastaan järkytti syvästi tytön mieltä. Sitte tuli esimieheltä pitkä, laajasanainen kirje Antonin kääntymisestä. Jumala käytti sitä tapausta saattaakseen myöskin tuon tytön synnintuntemuksen synkkään syvyyteen, jossa Jeesus Kristus, hänen kallis Vapahtajansa, vihdoin näyttäytyi verisessä ristiinnaulitun haamussansa hänelle kuiskaten: »Minä pyyhin rikoksesi omalla ansiollani, sinä raadeltu sielu.» Hänkin sitte voi laulaa Jumalalle kiitosvirttä.

Ihmeitä siis tapahtuu vieläkin. Sieluja vielä syntyy uudesti totuuden sanan voimalla. Jumalan Henki vielä tekee työtään Pohjolassakin. Ylistetty olkoon Hänen nimensä!

(*Suomennos*).

Suuri hätä.

Kotimatkalla kalenteria varten kirjoitti Lähetyssaarnaja Vihtori Savolainen.

»Ja nähdessään kansanjoukot hänen tuli heitä sääli, kun he olivat rääkkääntyneet ja nääntyneet niinkuin lampaat, joilla ei ole paimenta.» Matt. 9: 36.

Nämä sanat tulevat välittömästi mieleemme, kun ajattelemme sitä pohjatonta kurjuutta ja hätää, jossa vielä elävät maailman useimmat ihmiset.

Pakanakansoissa ei ole vielä *orjuuden kirous* poistunut. Vielä tänään harjoitetaan Kordofanissa, Darfurissa, Wadaissa ja Tripolissa orjakauppaa. Länsiafrikassa kulkee Mekkan kaupunkiin orjatie, jota myöten orjia kuletetaan Mekkaan myytäväksi. Sudanissa ja Saharan erämaissa on orjakulkueita tänäänkin. Eräs matkustaja (H. Vischer) kertoo nähneensä orjalapsia kuljetettavan ja sanoo: »Lapset ensin syötettiin ja juotettiin ja sitten asettuivat arapialaiset hevostensa selkään ja koko joukko pakotettiin huudoilla ja piiskan iskuilla juoksemaan määrättyä suuntaa kohti taivaan rannalla. Niille, jotka sinne saapuisivat luvattiin vettä ja ruokaa.» Ja lisää, että vaikkapa 80 $^0/_0$:ia heistä uupuisivatkin tielle loput kuitenkin korvaisivat kaiken tappion.

Paitsi julkista orjuutta, jota ei saa harjoittaa länsimaitten hallitusten vallanalaisuuteen joutuneilla alueilla, tapahtuu orjain myyminen ja ostaminen kaikellaisten työsopimuksien varjolla. Toisinaan orjuuttavat sivistyneet vallat alkuasukkaita, niinkuin esimerkiksi on tapahtunut Kongossa, jossa verojen vaatimisen nimellä alkuasukkaita on pakotettu tekemään maksutonta

työtä kumin keräämisessä ja rangaistiin heitä mitä epäinhimillisemmällä tavalla, kuten kätten, nenien, korvien poikkileikkamisella. Japanissa ja Kiinassa on epäsiveellisyyteen myytyjen luku kammottava. Japanissa saattavat vanhemmat ja lähimmät sukulaiset muistuttaen lasta hänen velvollisuuksistaan vaatia tyttärensä myymään tai panttaamaan itsensä siveettömyyspesiin ja maksamaan häpeällisellä ammatilla omaistensa velkoja.

Naisen asema on miltei kaikissa pakanamaissa erittäin tukala. Muhamettilainen mies voipi ottaa vaikkapa sata vaimoa itselleen. Buddhan uskonnon mukaan on nainen syntynyt naiseksi hyvin paheellisen elämän vuoksi edellisissä olotiloissa. Sen mukaan on nainen kaiken pahuuden ja kiusauksen lähde, välttämätön paha, jopa helvetin portti. Somalimaassa ja Belutshestanissa voi nähdä naisen valjastettuna juhdan kanssa samaan ikeeseen vetämään auraa. Ilottomissa haaremeissa ja senaanoissa keskellä paheita, riitoja, kateutta ja tyhjäntoimittamista asuu miljoonia naisia vailla alkeellisimpia tietoja Jumalasta ja oikeasta elämästä.

Varsinkin Indian leskien kohtalo on mitä suurinta säälintunnetta herättävä. Siellä on nimittäin tapana kihlata tytöt jo pieninä morsiamiksi toisiin perheisiin. Jos nyt näin kihlattu tyttö, tai jonkun naitu aviovaimo, menettää kuoleman kautta miehensä, pidetään häntä murhaajana. Hän on niin suuri syntinen, että hänen tähtensä on mies saanut kärsiä kuoleman. Ennen poltettiin leski samalla roviolla kuin miehensä ruumis, mutta nyt se ei enään ole sallittua. Kuitenkin on nykyäänkin leskien kohtalo siksi kauhea, että useat lesket monin verroin mieluummin antaisivat itsensä polttaa, kuin joutuisivat leskille varatun osan alaisiksi. Kohta näet, kun saapuu tieto miehen kuolemasta, juoksevat lähimmässä paikassa asuvat parturinaiset leskeksi joutuneen kimppuun ryöstämään häneltä hänen koruesi-

neensä. Häneltä riistetään vaatteet ja hän puetaan halpa-arvoisesta kankaasta tehtyyn leskenpukuun. Pää ajetaan. Hänet eristetään toisista, ettei tuottaisi onnettomuutta muille ihmisille. Hautajaissaaton jälessä on hänen kuljettava parturinaisten seurassa, jotka suurella äänellä varottavat vastaantulijoita leskestä. Rannalle saavuttua työnnetään hänet veteen, jossa saa olla kaulaansa saakka, olipa sitten talvi tai kesä. Kosteissa vaatteissa pitää hänen hautajaistoimitusten tapahduttua palata kotiinsa. Ei anneta yhtä vesipisaraakaan virkistystä, ei ruokaa tarjota. Jos hän menee tainnoksiin, vedetään häntä kuin vaatemyttyä; jos hän itkee, nauretaan ja pilkataan häntä sanomalla: »Kas vain, kun tahtoo olla muita parempi! Jopa on jotain, kun niin nopeaan pyrkii uusiin naimisiin!» Muutamat lesket kuolevat pahasta kohtelusta, toiset heittäytyvät katoilta alas, tai nauttivat myrkkyä. Kodissaan varataan leskelle aivan eristetty paikka asua. Kerta päivässä tuodaan ruokaa ja hänen täytyy maksaa puhdistumisekseen papille paljon rahaa. Monta päivää pitää hänen olla syömättä — näin vaatii kansan elämänkatsomus. Ja päällepäätteeksi saattaa hän kuulla seuraavanlaisen keskustelun:

Äiti: »Kurja olento, en tunne ilkeämpää, olisivatpa jumalat suoneet sen, etten häntä milloinkaan olisi synnyttänyt.»

Anoppi: »Myrkkykäärme on purrut poikaani, hän on nyt poissa, mutta käärme elää vielä!»

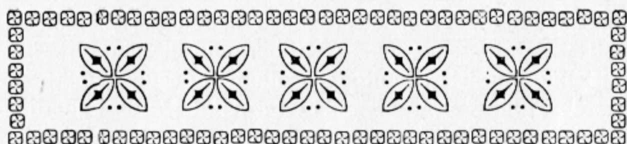
Sairaitten kohtelu ei pakanamaissa saata olla samallainen kuin kristikunnassa. Pakanakansat eivät useinkaan saata sairaasta muuta ajatella, kuin että hän itse on syypää kohtaloonsa, jonka vuoksi siihen sekaantuminen on sekä sairaalle että hänen läheisilleen turmiollista. Tai ajattelevat he, että joku on sairaan noitunut, jonka vuoksi taudin aiheuttaja on saatava julkisuuteen. Ehkäpä joku paha henki on ottanut sairaaseen asun-

tonsa. Kaikissa tapauksissa saa sairas paljon kärsiä näitten ajatusten vuoksi. Milloin joutuu hän hirveitten puoskareitten hoitoon, jolloin hänelle annetaan ilettäviä lääkkeitä, pistetään terävillä aseilla ruumiin arimpiin paikkoihin tai poltetaan tulta hänen hipiällään, tai saatetaan aikaan jotain muuta kipua, ei suinkaa sairaan kiusaamiseksi, vaan auttamiseksi. Toisinaan peljästytetään sairasta kuumentamalla häntä ensin tulella ja heittämällä sitten kylmään veteen. Jos tauti on tarttuvaa laatua, ajetaan piankin sairas ulos ihmisten parista onnettomuustovereitten joukkoon elämään ja kuolemaan. Mielenvikaiset pidetään kahleissa ja häkeissä ja kohdellaan heitä säälimättömästi. Kiinassa on viranomaisia, jotka ovat säännöllisesti puhdistaneet maakuntansa spitalitaudista polttamalla sairaat talojen mukana, joihin heitä on kutsuttu aterialle. Muutamat spitalisista hautaavat itsensä elävältä.

Siellä, missä sairasta rakastetaan ja hoidetaan, ovat omaiset useimmiten neuvottomia apua antamaan. Lupauksia, temppeleissäkäyntejä ja monellaisia rukouksia harjotetaan, mutta heillä ei ole auttajaa hädässään.

Kaikki pakanakansat pelkäävät *kuolleitaan*. Afrikan neekerit kulettavat henkitoreissa olevat omaisensa pensaikkoon kuolemaan, sillä he eivät halua koskea ruumiiseen. Jos joku sattuisi virkoamaan ja palaisi, tapetaan sellainen armottomasti. Omituisimpia hautaustapoja on Tiibetin kansan keskuudessa, jonka mukaan kuollut alemmista luokista annetaan Ragyabaluokkaan kuuluvien hautaajien käsiin, jotka isoilla kivillä hakkaavat ruumiit kappaleiksi ja antavat lihat koirien, sikojen ja petolintujen syötäväksi.

Suuri on hätä! Voi, jospa Herran kansa ymmärtäisi oikein työpäivän arvon, jospa sitä täyttäisi se rakkauden vaatimus, joka sanoo: »voi minua, ellen minä evankeliumia saarnaa!» Sillä siinä yksin on apu.

Herran pitkämielisyys.

Sinä kärsit heitä monta vuotta ja varoitit heitä hengelläsi profeettojesi kautta; mutta he eivät ottaneet sitä korviinsa. (Neh. 9: 30.)

Israelin lapset viettivät paasto-, katumus- ja rukouspäivää. »Ja he erottivat Israelin siemenen kaikesta muukalaisista lapsista; ja he tulivat esiin ja tunnustivat syntinsä ja isiensä pahat teot» v. 2. Ja he nousivat kukin paikoilleen, ja heille luettiin Herran, heidän Jumalansa, lakikirjaa. He luettelivat kiittäen ja rukoillen kaikki Herran kansalleen Israelille osoittamat lukemattomat hyvättyöt, kuinka hän vei heidät Egyptistä ja orjuuden huoneista pois ja suojeli heitä heidän vaeltaessaan erämaassa ja johdatti heitä päivän aikaan pilvipatsaalla ja yöllä tulipatsaalla, valaisten heille tien, jota heidän oli kuljettava, ja kuinka »hän puhui heille taivaasta ja antoi

heille vanhurskaat tuomiot ja oikean lain.» Ja kuinka Jumala ilmoitti heille pyhän sapattinsa ja antoi heille leipää taivaasta, kun he näkivät nälkää, ja antoi veden vuotaa kalliosta, kun heillä oli jano, ja puhui heille, että he lähtisivät ottamaan haltuunsa sen maan, jonka tähden hän oli nostanut kätensä antaakseen sen heille. v. 12—15.

Siten kuvaa Nehemia Israelin lasten paasto- ja rukouspäivää meille esimerkiksi, ja vaikka meidän maassamme vain neljä sunnuntaita vuodessa on määrätty sellaisiksi katumus- ja rukouspäiviksi, on meillä kuitenkin joka päivä syytä muistaa niitä Jumalan meille osoittamia moninaisia hyviätöitä ja myös niitä koettelemuksia ja rangaistuksia, joita olemme kuluneina vuosina kokeneet ja jotka kaikki tulevat taivaallisen Isämme armorikkaasta kädestä. Ovathan kuritus ja armo samaa ja kasvattavat molemmat meitä iäisyyttä varten. Viinitarhuri vain hoitaa istutustaan kaivamalla ja lannoittamalla sitä ja leikkaamalla viinipuunoksia, jotta ne tuottaisivat enemmän hedelmiä.

Ehkä sinä, rakas ystäväni, olet saanut kokea surua, kun joku omaisistasi tai sukulaisistasi on ollut lähellä kuoleman portteja, mutta olet taas ilahtunut, kun Herran väkevä käsi on temmannut heidät kuoleman kidasta. Vai kenties jotkut perheesi jäsenet ovat päässeet kotiin, ja sinä kaipaat heitä surren, mutta olet kuitenkin

iloinen siitä, että he sitä ennen näkivät Kristuksessa olevan armon ja menivät autuaina ikuiseen lepoon, niin että sinulla on ihana toivo, että kohtaat heidät kerran uudestaan Karitsan veren tähden luvatussa maassa, taivaassa. Ehkä ajattelet surren ja huolehtien niitä, joita veren siteet sinuun yhdistävät, vanhempiasi, sisaruksiasi tai lapsiasi, senvuoksi, että he vaeltavat kaukana Herrasta, viettäen tosin ihmisten edessä kunniallista ja nuhteetonta elämää, mutta ilman synnintuntoa ja sen armon tarvetta, joka on meille lahjoitettu Kristuksessa Jeesuksessa, meidän Herrassamme, ikuisiksi ajoiksi. Muista silloin, että Herra on sanonut: »Huuda minua avuksesi hädän päivänä, niin minä autan sinua ja sinä olet kiittävä minua!» Ps. 50: 15. Ja silloin saamme valittaa tätä hätäämme Herralle, joka rakastaa meitä ihmislapsia enemmän kuin kukaan äiti ja joka on verrannut itseään paimeneen, jolla on sata lammasta ja joka on kadottanut yhden niistä: »eikö hän jätä niitä yhdeksääkymmentä yhdeksää erämaahan ja mene etsimään kadonnutta, kunnes hän sen löytää?» kysyy Jeesus. Tai jos meitä surettaa se, että joku omaisistamme vaeltaa epäuskossa ilman Kristusta, vieraana lupauksen liitolle, ilman toivoa ja ilman Jumalaa maailmassa (Ef. 2: 12), surettaa se vielä enemmän sitä, joka on meidät ostanut ja kastanut, ostanut meidät verellään, haavoillaan ja kärsimyksellään, ja silloin voimme olla

varmat siitä, että hän tahtoo tehdä kaikki, mitä voidaan tehdä, jotta eksynyt ja tyhmä lammas löytyisi ja vietäisiin takaisin laumaan.

Olet ehkä kokenut paljon ajallista ja ruumiillista hätää etkä tiedä, kuinka se voitaisiin korjata. Mutta olisiko taivaallinen Isämme koskaan neuvoton, olisiko hänen kätensä koskaan lyhennetty, niin ettei hän voisi auttaa? Onko mikään Herralle mahdotonta? Senkin, mikä näyttää kauheimmalta ja auttamattomimmalta, hän voi muuttaa.

»He lukivat Herran, heidän Jumalansa, lakikirjaa ja tunnustivat syntinsä ja isiensä pahat teot.» Lain kautta tulee synnin tunteminen. Missä se pääsee sydämeen, se suorittaa työnsä vaikuttamalla synnintunnon. »Me tiedämme», kirjoittaa apostoli, »että kaikki, minkä laki sanoo, sen se puhuu lainalaisille, jotta jokainen suu tukittaisiin ja koko maailma tulisi syylliseksi Jumalan edessä.» (Room. 3: 19.) Tämä täytyy meidän kokea. Synnin täytyy tulla ylenmäärin suureksi synniksi käskysanan kautta (Room. 7: 13), ja silloin vasta tulee synnintunnustus, joka on ilmaus siitä tilasta, mitä Herra tarkoittaa lausuessaan, etteivät terveet tarvitse parantajaa, vaan sairaat. (Matt. 9: 12.) Laki on hyvä, kun sitä käytetään lain itsensä mukaisesti (1 Tim. 1: 8), ei että sen kautta tulisimme hurskaiksi ja hyviksi, vaan syyllisiksi. Tästä kirjoittaa C. O. Rosenius hyvin sattuvasti: »Oikea parannus on siis tyyty-

mättömyys omaan parannukseen, vieläpä sellainen tunne kovuudestasi, suruttomuudestasi, tuosta sisimmästä ja syvimmästä turmeluksesta, että sinun on pakko perinpohjin, ei häilyvässä tunteessa, vaan täydessä vakaumuksessasi, tuomita itseäsi, että olet kova, suruton, jumalaton, kadotettu ja tuomittu. Silloin vasta saa Kristuksen veri kunnian siitä, että se on sinut yksin pelastanut.»

Mutta luemme edelleen: »Mutta he ja isämme tulivat ylpeiksi ja kovakorvaisiksi, niin että he eivät totelleet sinun käskyjäsi. Ja eivätpä he tahtoneet kuullakaan eivätkä ajatelleet niitä ihmeitä, jotka sinä olit tehnyt heille, vaan tulivat uppiniskaisiksi ja vastahakoisuudessansa asettivat päämiehen palataksensa takaisin orjuuteensa» v. 16, 17.

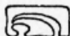
Eikö meidänkin täydy tehdä sama tunnustus? Miten on meidän kansamme laita, kun sitä kansana katsotaan? Eikö sen laita ole niin kuin apostoli Jakob kirjoittaa: »Mutta olkaa sanan tekijöitä eikä vain sen kuulijoita, pettäen itsenne. Sillä jos joku on sanan kuulija eikä sen tekijä, niin hän on miehen kaltainen, joka katselee kuvastimessa luonnollisia kasvojaan; hän katselee itseään, lähtee pois ja unhottaa heti, millainen oli.» (Jaak. 1: 22—24.) Pitäkäämme tätä varoituksena, niin että surren tunnustamme tämän Herralle ja tarvitsemme hänen armoaan emmekä pysy kurjuudessamme, vaan etsimme

Herraa sanassa ja sakramenteissa — kasteessa ja ehtoollisessa —, silloin kuin hän antaa itsensä löytää, ja huudamme häntä avuksi sinä hetkenä, jolloin hän on lähellä. Tässä täytyy jokaisen yksityisen alkaa itsestään, jos mieli tämän tunnustuksen tuottaa hedelmää ikuiseen elämään.

Mutta Nehemia sanoo toivoen ja luottaen: »Sinä, Jumala, olet anteeksiantaja, armollinen ja laupias, pitkämielinen ja rikas hyvyydestä, etkä heitä hyljännyt.» v. 17. »Tässä on turvallinen pakopaikka uskollisen ja armollisen Jumalan luo, joka oli ankarasti heitä kurittanut heidän syntiensä vuoksi, mutta taas armahtanut suuren laupeutensa mukaan. He tunnustavat, että he ja heidän isänsä olivat pahoin tehneet syntiä ja ansainneet kurituksia, mutta että Herra oli nyt jälleen leppynyt, ja senvuoksi he pakenevat hänen luokseen ja odottavat uskossa hänen lupaustensa toteutumista.» Siten me tulemme autetuiksi kasteen kautta ja sen kautta, että uskomme Jumalan lupauksiin Kristuksessa.

Mitä me siis opimme tuosta Jumalamme pitkämielisyydestä? Onko meidän ajateltava, että Jumalan laupeus ja pitkämielisyys on niin suuri, ettei ole niin vaarallista »heittää Jumalan laki selkänsä taa» (v. 26.) ja halveksia hänen armokutsuaan, hänen varoituksiaan ja hänen kalliita armovälikappaleitaan, evankeliumin sanaa, kastetta ja ehtoollista, jotka ovat meidän sielumme pelastukseksi ja autuudeksi, jonka autuuden

Jeesus verisellä kärsimyksellään ja kuolemallaan on niin kalliisti meillä hankkinut ja lahjoittanut. Varjelkoon Jumala armossaan meitä siitä. Päinvastoin, tunnustakaamme me aina Herralle siirtyessämme uuteen armovuoteen: »Sinä olet vanhurskas kaikessa, mikä meitä on kohdannut; sillä sinä olet oikein tehnyt, mutta me olemme olleet jumalattomia» (v. 33); ja sitten »antakaamme sovittaa itsemme Jumalan kanssa.» (2 Kor. 5: 20.) Jumalahan on sovitettu Kristuksen kautta ja on antanut meille sovituksen viran. »Sillä Jumala oli Kristuksessa ja sovitti maailman itsensä kanssa eikä lukenut heille heidän rikkomuksiaan, ja hän uskoi meille sovituksen sanan. Kristuksen puolesta siis olemme lähettiläinä, kun näet Jumala kehoittaa meidän kauttamme. Me pyydämme Kristuksen puolesta: antakaa sovittaa itsenne Jumalan kanssa,» todistaa Paavali ja lisää: »Sen, joka ei synnistä tiennyt, hän meidän edestämme teki synniksi, jotta me hänessä tulisimme Jumalan vanhurskaudeksi.» — Suuri on Jumalan pitkämielisyys!

Kalenteri wuodelle 1925.

Anna, o Jesu, rauha ja menestys!
Me tiedämme että kaikki myötäwaikuttaa niiden parhaaksi, jotka rakastawat Jumalaa. Room. 8: 28.

Tammikuu — 31 p.

Hebr. 13: 8—16. — Jes. 55: 1—9. — Jos. 24: 14—16.

1 T *Uud. v. päivä (☽
2 P Aapeli, Set 2 Piet. 3:14-18.
3 L Eenokki Ps. 17: 1—7.

Kol. 2: 8—15. — Joh. 1: 29—34. — Ps. 73: 23—28.

4 S ***S. j. Uud. v. p.** Nuut
5 M Lea Efes. 4: 11—13.
6 T ***Loppiainen** Joh. 8: 12.
7 K Aukusti Joon. 1: 1—3.
8 T Gunnar 1 Kor. 2: 1—5.
9 P Veikko, Bror Mark. 12:41-44.
10 L Sigurd ○ Ps. 34: 1—10.

Hebr. 3: 1—8. — Joh. 7: 14—18. — Sananl. 1: 7—10.

11 S ***1 s. Loppiais.** Osvald
12 M Toini Kol. 4: 2—4.
13 T Nuutti Luk. 24: 48, 49
14 K Feeliks Matt. 2: 1—12.
15 T Siviä Joh. 2: 1—11.
16 P Ilmari Matt. 9: 1—8.
17 L Anton Luk. 19: 1—10.

Ef. 2: 11—16. — Joh. 4: 5—26. — 1 Moos. 12: 1—4.

18 S ***2 s. Loppiais.** ☾ Laura
19 M Heikki 5 Moos. 30: 1—5.
20 T Fabian Ps. 51: 1—17.
21 K Aune 1 Piet. 5: 8—11.
22 T Friidolf Ps. 22: 5.
23 P Meri Room. 5: 1.
24 L Jarl ● Sananl. 1: 10—16.

Hebr. 11: 1—10. — Joh. 4: 27—42. — 2 Kun. 5: 1—15.

25 S ***3 s. Loppiais.** Paavali
26 M Polykarpus Jaak. 1: 12-15.
27 T Wiljo Hebr. 4: 14—16.
28 K Kaarlo 1 Kor. 10: 12, 13.
29 T Walter Ps. 23: 6.
30 P Gunilla 2 Tim. 2: 22.
31 L Alli ☽ Efes. 2: 8, 9.

Helmikuu — 28 p.

Hebr. 12: 1—7. — Matt. 21: 18—22. Ps. 40: 2—4.

1 S ***4 s. Loppiais.** Bertta
2 M Kynttelinp. Luuk. 9:57-62
3 T Huugo Jos. 24: 14—25.
4 K Ansgarius Matt. 6: 25.
5 T Agda Neh. 10: 28—31.
6 P Dorotea Jos. 1: 1—7.
7 L Rikhard 5 Moos. 6: 1—5.

Jes. 52: 9, 10. — Joh. 1: 16—18. Ps. 96: 1—9.

8 S ***Kynttelinp.** ○ Laina
9 M Naima Jes. 6: 3.
10 T Elina Sananl. 18: 24.
11 K Eufrosyne Saarn. 4: 9—10.
12 T Elma Joh. 15: 13—16.
13 P Sulo Luuk. 7: 34.
14 L Valentin Joh. 3: 14—21.

1 Kor. 1: 20—25. — Joh. 12: 35—43. Aam. 8: 11, 12.

15 S ***Seksages.** Sipri
16 M Julia ☾ 1 Tess. 4: 7.
17 T Väinö Ps. 51: 12.
18 K Tyyra Ps. 68: 20.
19 T Kauppo, Fritjof Jes. 53:5.
20 P Hulda 1 Piet. 1: 22—23.
21 L Keijo, Alf 1 Tess. 3: 12—13.

Jaak. 2: 8—13. — Joh. 12: 23—33. Jes. 52: 13—15.

22 S ***Laskiais.** Tuulikki (●
23 M Tertullianus 1 Tim. 2: 4-6.
24 T Mattias Luuk. 8: 12.
25 K Viktoria Room. 7: 18
26 T Nestor Ps. 103: 20.
27 P Torsti Matt. 26: 36—39.
28 L Onni 2 Sam. 15: 26.

Maaliskuu — 31 p.

Hebr. 12: 8—13. — Matt. 16: 21—23. 1 Moos. 3: 1—15.

1	S	*1 s. Paast.	Alvo
2	M	Fanny	Jer. 29: 7.
3	T	Kauko	Matt. 5: 23—26.
4	K	Adrian	Jes. 41: 21—24.
5	T	Laila	Ps. 50: 15.
6	P	Ruudolf	Matt. 4: 23—25.
7	L	Perpetua	Matt. 6: 14, 15.

Jer. 14: 7. — Joh. Ilm. 14: 6—7. Hebr. 3: 12—14.

8	S	*1 Rukousp.	Wilppu
9	M	Edvin	1 Tim. 2: 1—4.
10	T	Aura	Hebr. 5: 7—9.
11	K	Kalervo	Joh. 15: 1, 2.
12	T	Gregorius	Joh. 18: 1, 2.
13	P	Ernesti	Matt. 26: 40.
14	L	Matilda	Luuk. 22: 44.

Room. 16: 17—20. — Joh. 7: 19—31. Sak. 3: 1—5.

15	S	*3 s. Paast.	Risto
16	M	Herbert	Ps. 16: 9—11.
17	T	Kerttu	Job. 19: 25—27.
18	K	Edvard	Dan. 12: 2, 3.
19	T	Jooseppi	Luuk. 20: 34—38.
20	P	Jaakkima	Joh. 19: 30.
21	L	Pentti	Matt. 26: 39—44.

Ps. 78: 18—25. — Joh. 6: 24—36. 2 Moos. 16: 11—21.

22	S	*Puolip. s.	Vihtori
23	M	Akseli	Tit. 3: 4, 5.
24	T	Gabriel	Joh. Ilm. 1: 5, 6.
25	K	*Mar. ilm. p.	Luuk. 1: 39-45.
26	T	Immanuel	1 Tim. 2: 13-15.
27	P	Soini	Matt. 27: 46.
28	L	Armas	Ps. 22: 2.

Ilm. 3: 7—13. — Joh. 11: 47-57. Jes. 50: 4—11.

29	S	*5 s. Paast.	Jonas
30	M	Usko	Ap. Tek. 7: 49, 50.
31	T	Irma	Room. 8: 1, 2.

Huhtikuu — 30 p.

1	K	Haarald	1 Kor. 15: 57, 58.
2	T	Pellervo	Ps. 87: 5.
3	P	Ferdinand	Filip. 3: 20, 21.
4	L	Ambrosius	Joel. 3: 9—11.

Ilm. 3: 14—22. — Joh. 12: 1—16. Ps. 111.

5	S	*Palmusunn.	Irene
6	M	Vilho	Jer. 3: 22.
7	T	Allan	Luuk. 6: 19.
8	K	Suoma	Jes. 54: 10.
9	T	Otto	Jos. 1: 9.
10	P	*Pitkäperj.	Luuk. 23: 32-43.
11	L	Verna	Filip. 2: 5—11.

1 Kor. 15: 12—21. — Joh. 20: 1—10. — Ps. 118: 14—24.

12	S	*Pääsiäisp.	Julius
13	M	*2 Pääsiäisp.	Joh. 20: 11-18.
14	T	Tiburtius	Jaak. 5: 8.
15	K	Linda	1 Kor. 15: 49.
16	T	Jalo	Ps. 119: 2.
17	P	Elias	1 Kor. 3: 11.
18	L	Valdemar	Mik. 4: 7.

Ap. Tek. 3: 12—20. Joh. 21: 1—14. 1 Moos. 32: 24—31.

19	S	*1 s. Pääs. j.	Bernhard
20	M	Amalia	Kol. 2: 14.
21	T	Anselmi	Hebr. 2: 9.
22	K	Alina	1 Moos. 9: 15.
23	T	Yrjö	Jes. 62: 5.
24	P	Albert	Ps. 130: 8.
25	L	Markus	2 Kor. 5: 21.

1 Piet. 5: 1—4. — Joh. 21: 15—25. Ps. 23.

26	S	*2 s. Pääs. j.	Teresia
27	M	Engelbrekt	Efes. 2: 6, 7.
28	T	Tuure	Room. 6: 11.
29	K	Tyko	Hebr. 4: 9.
30	T	Mirjam	Efes. 5: 15, 16.

Toukokuu — 31 p.

1 P Vappu ☽ Ps. 46.
2 L Atanasius Jes. 65: 23—25.

Hebr. 4: 9—16. — Joh. 17: 6—10.
Jes. 40: 26—31.

3 S *3 s. Pääs. j. Ristinp.
4 M Roosa Luuk. 18: 1—8.
5 T Jenny 2 Kor. 12: 7—10.
6 K Sigismund Efes. 3: 17—19.
7 T Helmi Ps. 50: 14—17.
8 P Aake 🌕 Amos. 5: 14.
9 L Timo Ap. Tek. 4: 23—31.

Hebr. 5: 1—10. — Joh. 17: 11—17.
Sak. 13: 1.

10 S *4 s. Pääs. j. Aino
11 M Osmo Matt. 4: 21, 22.
12 T Lotta Kol. 4: 5.
13 K Floora Matt. 12: 50.
14 T Eedit 1 Moos. 43: 29—31.
15 P Sofia ☾ Ps. 37: 39.
16 L Ester 5 Moos. 31: 12, 13.

Hebr. 7: 19—28. — Joh. 17: 18—23.
2 Moos. 17: 8—15.

17 S *Rukoussunn. Rebekka
18 M Erkki Joel. 3: 1, 2.
19 T Emilia Ps. 148: 12, 13.
20 K Karoliina Luuk. 17: 24—26.
21 T *Helatorst. Joh. 17: 24-26.
22 P Hemminki 🌑 Ilm. 3: 14-16.
23 L Lyyli 2 Tim. 4: 18.

Kol. 3: 1—10. — Joh. 15: 18—25.
1 Kun. 19: 8—14.

24 S *6 s. Pääs. j. Alarik
25 M Urpo Efes. 1: 7.
26 T Vilhelmiina Ps. 117: 1.
27 K Ingeborg Luuk. 16: 8.
28 T Alma Gal. 4: 27.
29 P Oiva 1 Piet. 2: 9.
30 L Basilius ☽ Room. 5: 10.

Ef. 2: 17—22. — Joh. 15: 10—17.
Hes. 36: 25—27.

31 S *Helluntaip. Helka

Kesäkuu — 30 p.

1 Kor. 12: 12—27. — Joh. 6: 44—51.
Jes. 44: 1—6.

1 M *2 Hellunt. Nikodemus
2 T Veula Sananl. 8: 17.
3 K Viola Matt. 18: 4—6.
4 T Toivo Matt. 21: 15, 16.
5 P Bonifacius 1 Tim. 4: 12-16.
6 L Kustaa 🌕 Luuk. 1: 49—55.

1 Joh. 3: 1—9. — Joh. 15: 1—9.
4 Moos. 6: 22—27.

7 S *P. Kolm. p. Roobert
8 M Salomo Ps. 25.
9 T Ensio Jer. val. 3: 22—26.
10 K Svante Ap. Tek. 1: 1—8.
11 T Impi 5 Moos. 33: 27.
12 P Esko Ps. 22: 28.
13 L Eedla ☾ Ap. Tek. 22: 21.

Jes. 41: 10. — 1 Joh. 3: 23.
Jer. 9: 23—24.

14 S *2 Rukousp. Eelis
15 M Vieno Luuk. 14: 17.
16 T Justina Jes. 55: 3.
17 K Urho Jes. 44: 1—5.
18 T Tapio Ps. 2.
19 P Siiri 2 Kor. 4: 10.
20 L Into Ps. 84: 2.

Room. 1: 18—25. — Luuk. 14: 25—35. — Ps. 36: 6—11.

21 S *2 s. Kolm. p. 🌑 Ahti
22 M Paulina Joh. 8: 12.
23 T Aadolf Ps. 117: 2.
24 K *Joh. kast p. Luuk. 1: 5-25.
25 T Uuno Ap. Tek. 17: 22—31.
26 P Jeremias 1 Sam. 2: 7.
27 L Elviira Room. 8: 16.

Room. 2: 1—16. — Luuk. 15: 11—32.
Hes. 34: 11—16.

28 S *3 s. Kolm. p. Leo
29 M Pietari ☽ Ps. 51: 17.
30 T Päiviö Ps. 71: 9.

Heinäkuu — 31 p.

1 K Aaro — Jes. 57: 15.
2 T Linnea — 1 Kor. 15: 10.
3 P Arvo — Ps. 144: 3—4.
4 L Ulriikka — Ap. Tek. 28: 15.

Room. 2: 17—29. — Joh. 8: 1—11. Miik. 6: 8.

5 S ***4 s. Kolm. p.*** Unto
6 M Esaias ○ Ps. 115: 1—8.
7 T Klaus — Filip. 3: 20.
8 K Turo — Luuk. 12: 15.
9 T Ilta — Ps. 72: 4.
10 P Saima — Jes. 9: 3—7.
11 L Eleonoora — Matt. 5: 1—9.

Room. 3: 19—27. — Joh. 1: 45—51. 2 Moos. 19: 3—6.

12 S ***5 s. Kolm. p.*** ☾ Herman
13 M Joel — Hes. 39: 7.
14 T Aliisa — Mika 4: 2—7.
15 K Rauni — Ps. 46: 11.
16 T Reino — Jes. 2: 3.
17 P Ossian — Jaak. 4: 17.
18 L Freedrik — Ps. 49: 8.

Room. 3: 28—31. — Matt. 5: 17—19. 1 Sam. 15: 22—29.

19 S ***6 s. Kolm. p.*** Saara
20 M Margareeta — Luuk. 12: 6-7.
21 T Johanna — Joh. 14: 5—6. ●)
22 K Magdaleena — Ps. 25: 8.
23 T Olga — Jer. 29: 11.
24 P Kirsti — 2 Moos. 23: 20.
25 L Jaakko — Hos. 12: 6.

1 Joh. 1: 1—7. — Joh. 13: 31, 32. 2 Moos. 34: 4—9.

26 S ***7 s. Kolm. p.*** Martta
27 M 7 unikekoa — Nah. 1: 3.
28 T Haakon ☽ Ps. 130: 7.
29 K Olavi — Room. 1: 7.
30 T Eriikka — Sananl. 9: 5.
31 P Helena — Ps. 16: 5.

Elokuu — 31 p.

1 L Maire — Ps. 122: 6—9.

Room. 4: 1—8. — Matt. 7: 12—14. 1 Kun. 18: 36—39.

2 S ***8 s. Kolm. p.*** Holger
3 M Maria — Room. 8: 31—32.
4 T Veera ○ Ps. 27: 1.
5 K Salme, Gurli — Jos. 23: 8.
6 T Sikstus — Ps. 100: 5.
7 P Lahja — Neh. 9: 31.
8 L Sylvia — Room. 10: 1.

Room. 6: 19—23. — Luuk. 12: 42—48. — 1 Moos. 39: 1—5.

9 S ***9 s. Kolm. p.*** Natalia
10 M Lauri — Ps. 119: 165.
11 T Susanna ☾ Hos. 3: 4.
12 K Klaara — Matt. 7: 7.
13 T Alfonso — 1 Piet. 3: 12.
14 P Svea — Mika 5: 4.
15 L Marjatta — Ps. 31: 2.

Room. 5: 1—11. — Joh. 8: 21—30. 1 Moos. 18: 20—33.

16 S ***10 s. Kolm. p.*** Brynolf
17 M Verner — Luuk. 1: 51.
18 T Lemmitty — Sananl. 10: 22.
19 K Maunu ● Jes. 55: 6.
20 T Samuli — Room. 5: 15.
21 P Sulho — Ilm. 5: 9—10
22 L Iivari — 1 Kor. 1: 21.

2 Kor. 6: 14. — 2 Tim. 4: 7—8. Kol. 2: 6—7.

23 S ***3 Rukousp.*** Signe
24 M Pärttyli — Joh. 12: 26.
25 T Loviisa — Sefan. 3: 19.
26 K Ilma — Ap. Tek. 7: 13—14.
27 T Rolf ☽ Ps. 137: 6.
28 P Augustinus — Joh. 4: 22.
29 L Ines — Jer. 29: 7.

Room. 6: 12—18. — Matt. 12: 33—37. — 1 Sam. 3: 1—10.

30 S ***12 s. Kolm. p.*** Eemil
31 M Arvi — Matt. 10: 19 - 20.

Syyskuu — 30 p.

1 T Gottfrid Jes. 58: 9—12.
2 K Toora Room. 13: 1—7.
3 T Serafiina 1 Kor. 15: 28.
4 P Mooses Jes. 66: 10—14.
5 L Mainio 1 Piet. 2: 13—17.

Room. 7: 1—6. — Matt. 5: 43—6: 4.
1 Moos. 50: 15—21.

6 S ***13 s. Kolm. p.** Sakari
7 M Regina 1 Kun. 8: 27—30.
8 T Taimi, Göta Jes. 51: 11.
9 K Eevert Ilm. 7: 13—17.
10 T Kaleva Ps. 8.
11 P Aleksanteri Ps. 96: 2.
12 L Dagny Matt. 6: 19.

Room. 7: 7—25. — Joh. 5: 1—14.
Ps. 50: 14—23.

13 S ***14 s. Kolm. p.** Jorma
14 M Iida Matt. 25: 34.
15 T Runo 1 Kor. 2: 10.
16 K Mielikki Joh. 14: 1—3.
17 T Elisabet Ilm. 21: 1—8.
18 P Tyyne Ps. 104: 1.
19 L Fredriikka Room. 5: 21.

Room. 8: 1—11. — Luuk. 10: 38—42.
1 Kun. 17: 8—16.

20 S ***15 s. Kolm. p.** Augusta
21 M Matteus Matt. 28: 16—20.
22 T Mauri 2 Piet. 3: 10—13.
23 K Tekla Joh. 1: 1—13.
24 T Alvar Ps. 37: 3.
25 P Kullervo Saarn. 7: 11.
26 L Cyprianus 2 Tim. 1: 8.

Room. 8: 28—39. — Joh. 11: 21—45.
1 Kun. 17: 17—24.

27 S ***16 s. Kolm. p.** Kaino
28 M Lennart Ps. 72: 12—20.
29 T Mikael Luuk. 2: 29—32.
30 K Helge Jes. 44: 8.

Lokakuu — 31 p.

1 T Ragnar Jer. 16: 19—21.
2 P Ludvik Sak. 14: 3—9.
3 L Eevald Gal. 6: 2—6.

Ps. 91: 7—12. — Mark. 10: 13—16.
1 Moos. 28: 10—22.

4 S ***Mikkelinp.** Frans
5 M Inkeri Filip. 4: 1—3.
6 T Bruuno 1 Piet. 5: 1—7.
7 K Birgitta Ps. 23: 1.
8 T Hilja 1 Joh. 4: 7.
9 P Ilona 2 Kor. 13: 11—13.
10 L Josefiina Room. 15: 1—7.

Room. 9: 22—33. — Joh. 10: 23—38.
2 Aikak. 1: 7—12.

11 S ***18 s. Kolm. p.** Otso
12 M Valfrid Ef. 6: 16.
13 T Ebba Joel. 2: 32.
14 K Elsa Joh. 14: 7.
15 T Helvi 1 Tess. 5: 16—18.
16 P Sirkka, Saga Ef. 2: 4.
17 L Aleksandra Luuk. 1: 46.

Room. 10: 1—13. — Joh. 9: 24—41.
Ps. 32: 1—7.

18 S ***19 s. Kolm. p.** Luukas
19 M Uljas Mal. 3: 17.
20 T Kasper Ps. 91: 4.
21 K Birger Ps. 50: 23.
22 T Irja Room. 13: 12.
23 P Severi Matt. 21: 22.
24 L Fjalar Jes. 54: 1—2.

Ps. 145: 3. — Joh. Ilm. 15: 3—4.
Jer. Val. 3: 58.

25 S ***4 Rukousp.** Hilda
26 M Amanda Mal. 3: 1.
27 T Hellin 1 Tim. 6: 17—19.
28 K Simo Luuk. 6: 30—31.
29 T Alfred 2 Kor. 8: 9.
30 P Kustaava 1 Joh. 3: 17—20.
31 L Artturi Sananl. 3: 9—10.

Marraskuu — 30 p.

Ilm. 7: 13—17. — Matt. 5: 13—16.
5 Moos. 34: 1—6.

1 S *Pyh. miest p.
2 M Topias Joh. 14: 25—29.
3 T Erland Saarnl. 2: 18.
4 K Hertta Ilm. 22: 1—5.
5 T Malakias 2 Piet. 1: 1—4.
6 P Kustaa Aadolf Joh. 10:
7 L Eugen Kolos.3: 13. (14-16.

Room. 11: 13—24. — Matt. 18: 15—22. — 2 Sam. 19: 18—23.

8 S *22 s. Kolm. p. ☾ Aatos
9 M Teodor Esra 9: 7—9.
10 T Martin Luther Ps. 18:2-20.
11 K Martti Ps. 92: 1—6.
12 T Konrad Ps. 98: 4—9.
13 P Kristian 1 Tim. 1: 12—17.
14 L Oihonna Ps. 138: 1—8.

Room. 11: 25—32. — Mark. 12: 41-44. — Ps. 85: 9—14.

15 S *23 s. Kolm. p. Leopold
16 M Aarne 🌕 Ps. 101: 6—8.
17 T Eino Joh. 4: 19—24.
18 K Maks Ps. 3: 9.
19 T Aili Room. 12: 11.
20 P Jalmari Ps. 91: 2.
21 L Hilma 2 Sam. 7: 9.

1 Kor. 15: 22 - 28. — Joh. 5: 22—29. Dan. 12: 1—4.

22 S *Tuomiosunn. Cecilia
23 M Klemetti ☽ Ef. 1: 8.
24 T Lempi Mal. 3: 2.
25 K Katri 2 Aikak. 5: 13—14.
26 T Dagmar 2 Aikak. 7: 12—16.
27 P Astrid Room. 14: 19.
28 L Steen Room. 13: 14.

Hebr. 8: 8—12. — Luuk. 4: 16—22. Ps. 100.

29 S *1 s. Advent. Aimo
30 M Antti 🌑 Sak. 9: 9.

Joulukuu — 31 p.

1 T Oskari 1 Sam. 2: 35.
2 K Beata 1 Kor. 3: 8.
3 T Wellamo Room. 14: 13.
4 P Barbara Gal. 3: 13.
5 L Selma 2 Kor. 9: 8.

Jaak. 5: 7—10. — Luuk. 17: 20—25. Mal. 4.

6 S *2 s. Advent. Niilo
7 M Agaton Ps. 10: 12—13.
8 T Kyllikki ☾ Jos. 3: 10.
9 K Anna Hebr. 2: 14.
10 T Juudit Ps. 77: 12.
11 P Taneli Luuk. 4: 14—22.
12 L Tuovi 2 Tim. 3: 14—17.

Gal. 3: 23—29. — Jer. 33: 14—17. Jes. 12.

13 S *3 s. Advent. Lucia
14 M Jouko Matt. 6: 10.
15 T Heimo 🌕 Joh. 15: 10—16.
16 K Adele Matt. 10: 1—7.
17 T Raakel Joh. 5: 30.
18 P Abraham 1 Sam. 15. 22.
19 L Iisakki 1 Joh. 5: 1—5.

1 Piet. 1: 8—16. — Joh. 5: 31—39. 5 Moos. 18: 15—19.

20 S *4 s. Advent. Israel
21 M Tuomas Jes. 42: 6—9.
22 T Rafael 4 Moos. 24: 15-17.
23 K Aatami Mal. 4: 1—6. ☽)
24 T Eeva Luuk. 2: 27—32.
25 P *Joulup. Joh. 1: 1—14.
26 L *Tapaninp. Matt. 10:32-59.

1 Piet. 2: 1—9. — Matt. 2: 19—23. Jes. 8: 9—15.

27 S *S. j. Joul. Joh. Evank.
28 M Viatt. last. p 1 Piet. 4:12-19.
29 T Rauha, Frida Jes. 2: 1-7.
30 K Taavetti 🌑 Ps. 71: 21.
31 T Sylvester Joh. Ilm. 3: 20.

Ylistys, kiitos ja kunnia olkoon Sulle, o Isä rakas!

Siunatkoon meitä Jumala, ja peljätköön Häntä kaikki maan ääret! Ps. 67: 8.

Sisältö:

Kuvia:

